

கலைஞர்

தே + விட்சு + 1952 மே த. ०३
கலையாக்கண் கருத்து
மும்பாத வெளியீடு

கலை 1 சுத்தொபானு கத 4

யாழ்ப்பாணம்

JANUARY, 1943

கலாநிதி

பத்திராசிரியர் குபு

ஸ்ரீ சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S., M. S. C.

The Rev. Father S. ஞானப்பிரகாசர், O. M. I.

பண்டிதர் ஸ்ரீ சி. கணபதிப்பிள்ளை

ஸ்ரீ வே. நாகவிங்கம், Proctor, S. C.

ஸ்ரீ வை. இராமசுவாமி சர்மா, வியாகரண மஹோபாத்தியாயர்

ஸ்ரீ சுவாமி உருத்திரகோஷசுவரர்

ஸ்ரீ சி. சதாசிவ ஜயர்

மனேஜர்

ஸ்ரீ சி. சதாசிவ ஜயர், சுன்னகம், (சிலோன்)

“கலா நிதி”க்காகிய கட்டுரைகள், புத்தகம், பத்திரிகை முதலியனை வும், சந்தாப்பணம், விளம்பரம் என்பவை பற்றிய கடிதங்களும், ஆகிய எல்லாம் மனேஜரும், பத்திராசிரியருமாகிய தி. சதாசிவ ஜயருக்கே அனுப்பிவைத்தல் வேண்டும்.

அறிவித்தல்:

எவர் திருவரையேனும்; எக் தழுவினரையேனும், எம் மகத் தவரையேனும், அரசினரையேனும் பற்றி இகழ்ச்சிக் தறிப்புத் தோன்ற எழுதப்படும் எந்த உரையும் கலாநிதியில் இடம்பெறுது.

வருட நூற்றா 2 ரூபா.

—

தனிப்பிரதி 50 சதம்

சந்தாதாரர் இடம்மாறி வேறு இடத்தக்குச் செல்லும்போது தங்கள் புதிய தபால் விலாசத்தை உடனே எழுதி எமக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.

“ தொன்மை மறவேல் ”

கலாநிதி

யாழ்ப்பாணம்

ஆரிய நிராவிட பாஷாபிலிருத்திச் சங்கத்தினின்றும்
கலையாக்கங் கருதி வெளிவரும்

மும்மாத வெளியீடு

கலை 1

தை 1943

கதீர் 4

“ஏறுபல கலைநிரப்பி யிருமைநல மருளி
எழுமைக்கு மகலாத இருந்துண்ணயா யிருக்கும்
தேறுகலைப் பெருமாட்டி யிருளோட்டு திருத்தான்
சிந்தைமொழி மெய்களினால் வந்தனைகள் செய்வாம்.

“ஈரெட்டுக் கலைமுற்றி யிறங்குமதி நான்
எண்ணெண்ட்டுக் கலைநிரம்பி யேறியெங்கும் பரவிக்
காருற்ற விருளகற்றிக் “கலாந்தி”யாங் குழவி
கண்ணுமுயிர்க் கவசமுமாய்க் கலங்துசிறங் திடவே.”

—நவாஸியூர், க. சோமசுந்தரப்புலவர்

S. S. சன்முகநாதன் & சன்ஸ் யாற்ப்பானம்

சில புதிய பிரசரங்கள்

வ. ஏ. சரவணமுத்து

கணிதங்கள்

2-ம்	வகுப்பு	விலை	சதம்	35
3-ம்	"	"	40	
4-ம்	"	"	50	
5-ம்	"	"	60	
6-ம்	"	(அச்சில்)		

மனக்கணிதங்கள்

2-ம்	வகுப்பு	விலை	சதம்	20
3-ம்	"	"	"	25
4-ம்	"	"	"	30
5-ம்	"	"	"	30
6-ம்	"	(அச்சில்)		

கடி இயல்

ஆக்கியோன்: V. E. சரவணமுத்து

6-ம்	வகுப்பு	விலை	சதம்	45
7-ம்	வகுப்பு	அச்சில்		8-ம் வகுப்பு விலை சதம் 75

உலக பூமிசால்தீரம்

ஆக்கியோன்: V.K. சன்முகம்

உயர்தா மாணவர்களுக்கு

மிகவும் உபயோகமுள்ளது

விலை ரூபா 2-00

நாட்டுச் சீவனசால்தீரம்

கலாசங்க வெளியிடு

1-ம் பாகம் விலை ரூ. 1-25

2-ம் „ „ ரூ. 1-25

தற்காலச் சரித்திரச் சுருக்கம்

(1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம்)

ஆக்கியோன்: S. பீற்றர்

விலை ரூபா 1-25

பொது அறிவு வினாவிடை விலை சதம் 60

அபிந்யயப் பாட்டு விலை சதம் 25

ஆக்கியோன்: K. இராசையா

கன்னகம் வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகத்தரால்
வெளியிடப்பட்ட

**பாடசாலைகளின்
உபயோகத்துக்குரிய புத்தகங்கள்**

பாலர் வகுப்பு கீழ்ப்பிரிவு	18
பாலபோதினி அரிவரிப் புத்தகம்	18
மாணவர் தமிழ்வாசகம் (கீழ்ப்பிரிவு)	18
பாலர் வகுப்பு மேற்பிரிவு	20
பாலபோதினி முதற்புத்தகம்	20
மாணவர் தமிழ்வாசகம் (மேற்பிரிவு)	20
இரண்டாம்தரம்	
பாலபோதினி (இரண்டாம் புத்தகம்)	30
மாணவர் தமிழ்வாசகம்	30
பரதன் (உபபாட புத்தகம்)	25
சரித்திர கதாவாசகம்	25
புமிசாஸ்திரக் கதைகள்	30
முன்றாம்தரம்	
பாலபோதினி (முன்றாம் புத்தகம்)	35
இராஜா தேசிங்கு (உபபாட புத்தகம்)	25
சரித்திர கதாவாசகம்	30
புமிசாஸ்திரக் கதைகள்	35
நான்காம்தரம்	
பாலபோதினி (நான்காம் புத்தகம்)	45
தமயந்தி (உபபாட புத்தகம்)	30
சரித்திர கதாவாசகம்	40
புமிசாஸ்திரக் கதைகள்	45
ஐந்தாம்தரம்	
பாலபோதினி (ஐந்தாம் புத்தகம்)	55
குசேலர் சரித்திரம் (உபபாட புத்தகம்)	40
தமிழ்மொழிப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும்	75
புமிசாஸ்திரக் கதைகள்	60
ஆறும்தரம்	
தமிழ்மஞ்சரி 1-ம் பாகம் (இலக்கியம்)	50
இரகுவமிச சரிதாமிர்தம்	50
இதோபதேசம்	50
சிசபால சரிதம்	60
குடி இயல் நூல் (முதற் புத்தகம்)	50
எழுந்தரம்	
தமிழ்மஞ்சரி 2-ம் பாகம் (இலக்கியம்)	65
தமிழ் இலக்கியத்திரட்டு (இலக்கியம்)	60
திருமாவளவன்	50
கிராதார்ச்சனீயம்	60
குடி இயல் நூல் (இரண்டாம் புத்தகம்)	50

தலைக்குமிய புத்தகசாலை, கன்னகம்

உள்ளுறை

பக்கம்
vii

“கலாநிதி” மதிப்புரையும் வாழ்த்தும்

இலக்கியம்

“தன்மை”	297
ஸ்ரீ தி. சதாசிவஜயர்	
திருக்குறளும் மயிலைநாதரும்	303
பண்டிதர், ஸ்ரீ லெ. ப. கரு. இராமநாதன்	
செட்டியார் அவர்கள்	
அறங்குறவையும்	308
பண்டிதர் ஸ்ரீ க. சபா. ஆனந்தர் அவர்கள்	
கவியும் வண்டும்	314
பண்டிதர் ஸ்ரீ செ. நடராசா அவர்கள், கொக்குவில்	
“கனவினுள் வன்கணூர் கானல்வரக் கண்டறிதியோ”	319
பண்டிதர் ஸ்ரீ க. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்	
குறுந்தொகை	324
ஸ்ரீ கை. சிவபாதம் அவர்கள், வித்தியாதரிசி	
20-ஆம் நூற்றுண்டில் வசனம் (முற்றோடர்)	330
ஸ்ரீ அ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள்.	
சரித்திரம்	
யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை (முற்றோடர்)	335
“சரித்திரப்பிரியர்” எழுதியது.	
இப் பட்டுச்சீனம் (முற்றோடர்)	340
ஸ்ரீ மா. பிதாம்பரன் அவர்கள்	
கவிதைகள்	
துறவு	342
நவாலியூர் ஸ்ரீ சோ. நடராசன் அவர்கள்	
உண்மை முதலில் ஒருவர்க்கும் பிடியாது	344
பண்டிதர் ஸ்ரீ வீ. கே. பி. நாதன் அவர்கள்	
வைகறை	345
ஸ்ரீ க. அந்தோனிப்பிள்ளை அவர்கள்	

கதைகள்

பக்கம்

கல்யாணியின் கணவன்	347
“ சம்பந்தன் ”	
உயிர் எங்கே? உடல் எங்கே?	356
ஸ்ரீ க. சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள்	
இன்பவதி [ஒரு வண்ணினாட்டுக் கதை] (முற்றேடு)	360

புத்தக விமரிசனம்

Bhagawad Gita (பகவத்கிதை)	365
நினைவு மஞ்சளி (இரண்டாம் பாகம்)	
பொங்கல் மலர்	
ஆசிரியர் குறிப்புக்கள்	367

“கலாநிதி” யைப்பற்றிய சில மதிப்புரை

மகாமகோபாத்தியாய், முது பெரும்புவர்
பண்டிதமனி. ஸ் மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள்
எழுதியது.

தமிழ்வளங் கெழுமிய ஈழநாட்டுத்தலைங்கராகிய யாழ்ப்பாணத்
தினின்றும் முத்தின்கள் வெளியிடாக வெளிப்பட்டுக் காட்சியளிக்
கும் ‘கலாநிதி’ யைக் கண்குளிரக்கண்டேன். ‘கலாநிதி’யில் வெ
ளிப்பட்டுள்ள கட்டுரைகள் எல்லாம் எளிய இனிய தமிழ் நடைக
ளால் இயன்றனவாய்த் தொடக்கக் கல்விப்பிலும் சினார்முதலியோர்க்
கும் பயன்படும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. பேரறிஞர்க்கு விருந்
தாக அமைந்தனவும் பலவுள். இக்‘கலாநிதி’யை முறையாகப் பெற்
றுப் பயில்வார் தமிழ்ச்சூவையில் ஈடுபட்டுக் கலையின்பம்துய்த்து
வாழ்க்கை நலம் பெறுவர் என்பது என் கருத்து. “மொகஞ்சதரோ”
என்னும் புதையுண்டிருந்த நகரத்திற்கண்ட திராவிடநாகரிகங்களின்
பழுமையைப் பாராட்டிச் சிறந்த இலக்கினையாக ஆங்குக்கண்ட
இடபக்குறியை இக்‘கலாநிதி’ தன் முகத்திற்றுங்கிக் காட்சியளிப்பது
தமிழர்க்குப்பெரிதும் உவகைழுட்டுவதொன்று. மறுவற்ற இக்‘கலா
நிதி’ தன் தண்ணிய பொருளொளிகளை உலகம் எங்கனும் பரப்பிப்
புலவர்க்கும் பிறர்க்கும் அழுதனாவளித்து இன்புறுத்துவதாக. இதன்
ஆசிரியர்களும், இதனைப்பெற்றுப் பயின்று இன்புறுவோரும் நீடு
வாழ்க்.

வாழ்த்துப் பாடல்

தமிழ்வளங் சான்றாக நாட்டினிற் சதாசி வப்பேர்
அமிழ்துறம் குணத்தான் மக்கட் காற்றுநற் ரெண்டின் சீர்த்தி
கமழ்த்தரு ‘கலாநிதி’த் தாள் கறையில் தாகி யின்பம்
தமிழ்க்கிர் பரப்பி ஞான வணவளித் தென்றும் வாழ்க்.

*From : RAO SAHIB S. VAIYAPURI PILLAI, B. A., B. L.,
Reader in Tamil, University of Madras.*

"The journal "Kalanidhi" is excellent in every respect and it promises to become the leading literary journal of the Tamil Land. I wish it every success."

* * *

*From : K. S. ARULNANDHY, M. sc. (Lond.)
Acting Assistant Director of Education, Colombo.*

"Many thanks for the copy of "Kalanidhi" which you sent me. It is a splendid beginning of which you, nay, all Tamils should be proud."

* * *

శ్రీ. పి. కోతణ్టరామం అవార్కస్, ఎమ్. ఐ. పి. ఎల్.,
(అరవిన్థ ఆచారమం, పుతుచ్చేరి) ఎழ్యత్తియతు.

"కులియాక్కఙ్ కగ్గతియ తఙ్కళ్ 'కలానితి' ఇలంకైత తమిఫుర్కు మట్టుమంర్ తమిఫులకణిత్తిఱ్కుమే అరియచోవె చెయ్య ముణైన్తుల్ ఎతు. ఇచ్ చోవెయిల్ అతు ఇచ్ చొఱ్ప కాలితత్తిఱ్కుల్ వలార్సచియ్ నీరుక్కిణ్రతు ఎంచో ఎణ్నాయిక్రోణ్. మొమ్మియ్ నొటుం ఉంణ్ నిలియిల్ ఇతుపోణ్ర పణ్ణికయిచ్ చెయ్యయ్ ప్రకువోర్కుప్ పల ఇటర్కస్ నేరిటువుతుణ్టు. అవార్కసీన్ చిరమమ అరియాత చిలర్ అవార్కసీన్ ముయర్సియై ఇకమ్మవతుమ చామాన్యయమ. ఇంణనామవరుమ ఇటర్కసీక కటంతు 'కలానితి' మెంమెతుమ ఔరిర్నంతు మక్కసీన్ ఆతర వెవప్ బెప్రుమ ఎంపతిల్ చిరితుమ జ్ఞయమిల్లి. ఇటాక్కాలితతిల్ 'కలానితి' చోర్వట్టయామల్ ముణ్నెనోర్సిచ్ చెస్లల ఇరైవణ్ అరుణ్ పురివానుక."

கடவுள் துணை

கலாநி த

“தன்மை”

ஸ்ரீ தி. சதாசிவஜயர்

காளிதாச மகாகவி இயற்றிய சாகுந்தல நாடகத்தில் துஷ்யந்தன் சகுந்தலீஸபாற் காதலுற்றதும், கந்தகுவ முறைப்படி அவளை மனங்துகொண்டதும், அவளைப் பிரிந்ததும் மறந்ததும் பின்பு தலைக்கூடி இன்புற்று வாழ்ந்ததும் ஆகிய சிகழ்ச்சிகள் சுவை ததும்ப இனிது வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. துஷ்யந்தன் காட்டில் வேட்டையாடும்போது ஒரு மானைத் துரத்திச்சென்று கண்ணுவ முனிவரின் தபோவனத்தை அடைகிறுன். முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் சகுந்தலீயைப் பார்க்கின்றன. பார்த்து அவளது இணையற்ற அழகி லீடுபட்டுக் காதல்கொள்கின்றன. காதல் வெள்ளங் கரைபுரண்டெழு அவன் மனங்தத்தளிக்கின்றது. எனினும் உவகை (காதல்) மெய்ப்பாடுற்ற அவனுள்ளத்திலும் திடீரென்று ஓர் ஐயங் தோன் றுகிறது. ஆச்சிரமத்திற் பிறந்தவள்தானே சகுந்தலீ. ஆச்சிரமத் தலைவர்க்குரிய குலத்தினள் அல்லாத மனைவி வயிற்றில் அவள் பிறந்திருக்கமாட்டாளா? கூத்திரிய ஞகிய தான் அவள்மேற் காதல்கொள்வது தகுமா? என்பதே அவ் ஐயம். மறுகணம் அவனுள்ளத்துத் தோற்றிய குறிப்பு அதனை உடனே நீக்குகிறது. அக் குறிப்பைக் கவியானவர் தலைவன் கூற்றுக் நாடகத்திலே அமைக்கின்றார். அது வருமாறு :-

“(புருவமிசத்திலுதித்தவனும் புலனடக்கம் பெற றவனுமாகிய துஷ்யந்தனுகிய) எனது சீற்று உள்ள மும் இவள்மேற் காதலுற்று விழைந்தமையால்,

ஜயமின்றி இவள் அரசுகுலத்தினருடன் மணங்கூடத் தக்கவளேயாவள். ஏனெனில், ஜயப்படுதற்கு ஏது வான சிகழ்ச்சிகளில் நல்லோர்தும் உள்ளாம் எந்துப் பக்கத்திற் சார்கின்றதோ அதுதான் பிரமாணமாகக் கொள்ளற்பாலது ” என்பதாம்.

இக் குறிப்பினால் துஷ்யந்தன் தெளிவும் மகிழ்ச்சியும் பெறுகிறேன். காதல் வளர்ச்சியடைகின்றது. இக் குறிப்பு வடமொழி நூலில் ‘மதி’ எனப்படும். நீதிநூல் வகையால் ஓர்ந்து காரியத்தை நிரணயிப்பது என்பது பொருள். பயன் தெளிவும் மகிழ்ச்சியும் பிறத்தல் என்பது.

“நீதி மார்கானுஸ்ருத்யாதே : அர்த்தநிர்த்தாரணம் மதி :” என்பது வடநூற் பிரமாணம். தொல்காப்பியகும் இதனை,

“வழக்கிய ஸாணையிற் கிளத்தல் ”

என்பர் (தொல். கு. 506). நீதிநூல்வகையால் எடுத்துரைப்பது என்பது அதன்பொருள். நிற்க,

காளிதாசர் கூறியதுபோன்ற ஒரு நிலைமையைக் கம்பரும் இராமாயணத்தில் அமைத்துக்கூறுவதை நோக்குவாம். மிதிலைமாநகரத்து வீதியிலே விசுவாமித்திரனேடு கூடச் செல்கின்ற இராமன் மாடத்து உம்பரில் சேடியரோடு நின்ற சிதையைக் காண்கின்றார்கள். கண்டு அவளது ஈடு மெடுப்புமில்லாப் பேரழகில் மயங்கித் தன்மனத்தைப் பறிகொடுத்துச் செல்கின்றார்கள். சென்று, ‘கங்குலுங் திங்களுங் தனியுந்தானும் அத் தையலும்’ ஆகி, ‘உலகிற் சென்று நின்றுவாழ் - பொருளெல்லாம் அவள் பொன்னுரு’ வாத் தோற்றுக் கரையிலாக் காதல்வயப்படுகின்றார்கள். அங்நிலையிலே இராமனுக்கும் ஓர் ஜயங் தோற்றுகின்ற தாம். ‘ஒருபோது இப்பெண் ஏலவே மனமுடிக்கப் பெற்றுப் பிறன் மனைவியா யிருக்கலாமோ? இருப்பின், யான் இவள்மேற் காதல்கொண்டது தவருகுமே’ என ஒரு கணம் ஜயுறுகின்றார்கள். உடனே ‘நல்லதல்லாத தீயவழியிலே எனது மனம் செல்லுமோ? செல்லாது. அப்படியிருக்கவும் என் மனம் இம் மங்கைபாற் காதல்

கொண்டு சென்றதற்குக் காரணம் இவள் விவாகமாகாத அரசு கன்னியே யாவள். இதற்கு ஐயம் இல்லை’ எனத் தெளிவடைகின்றும். இக் குறிப்பைக் கம்பார் இராமன் கூற்றுக்,

‘ஆகு நல்வழி யல்வழி என்மனம்
ஏகு மோதிதற் காகிய காரணம்
பாகு போன்மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே
ஆகும் வேற்றற் கையுற வில்லையே.’

என அழகுற அமைத்திருப்பது படித்து இன்புறத்தக் கது. இவ் விரு பெரும் புலவர்களது கருத்தொற்றுமையும் நோக்கி வியத்தற்குரியது.

கண்ணுவ முனிவர் சகுந்தலையின் வளர்ப்புத் தந்தையாவர். அவர் சகுந்தலையை அவள் கணவனிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி அவளைத் தக்க துணைகளுடன் அத்திந்புரத் துக்கு நெறிப்படுத்தி யனுப்பிவிட்டு ஆச்சிரமத்துக்கு மீள்கின்றார். மகளைப் பிரிந்ததனால் துயர் மனத்தை உறுத்துகின்றது. ஆழங்கு சிந்திக்கின்றார். அதன்பயனாக அவர் மனத்தில் ஒரு குறிப்பு எழுகின்றது. காளிதாசர் அதனைக் கண்ணுவர் கூற்றுக் காட்டுகின்றார். அது,

“சகுந்தலையைத் தன் கணவன் வீட்டுக்குச் செலுத்தி விட்டமையால் என் மனம் இப்போது ஆறுதல் உறுகின்றது. ஏனெனில், உண்மையிலே கண்ணியர் பிறர்க்குரிய போருளே ஆகின்றனர். இன்றைக்கு அவளைத் தன் கணவனிடம் போக்கின்மையால், தன்னிடத்து வைக்கப்பட்ட அடைக்கலப் போருளைத் திரும்பவும் உடையவனிடஞ் சேர்த்துவிட்டதுபோல என் உள்ளாம் இப்போது மிக்க ஆறுதல் அடைகின்றது”, என் பதாம்.

இதிலும் நீதிநூல்வகையால் இயல்பு கிளத்தலாகிய மதி: என்னும் மெய்ப்பாடு என்பது. இதனால் தெளிவு பிறந்தது.

மகளிர் தாம் பிறந்த இடத்துப்பயன்படார்; அவரை விரும்பிக்கொண்டார்க்கே பயன்படுவர் என்னும் இக்

கருத்தினேயே மணிவாசகப்பெருமான் திருக்கோவையாரில் மிக்க அழகுஞ் சுவையுங் தோன்றக் கூறியிருத்தலை நோக்குவாம். தான் காதலித்த தன் கணவனுடன் உடன் போக்கிற சென்ற மகளைத்தேடி அவளது செவிலித்தாய் செல்கின்றன. அங்ஙனம் செல்லாங்கிறவள் எதிர் வருவாரை வினாவா, அவர் அவளைத் தேற்றித் தன் மனைக்கு மீணும்படி உரைக்கின்றனர். அங்ஙனம் மீணும்படி கூறவும் மீளாது கவலாங்கிற செவிலிக்கு அவர் கூறியதாக,

“ கரும்பிவர் சந்துந் தொடுகடன் முத்தும்வெண் சங்குமெங்கும் விரும்பினர்பாற்சென்றுமெய்க்கணியாம்வியன்கங்கையென்னும் பெரும்புனல் குடும் பிரான்சிவன் சிற்றும் பலமணைய கரும்பன மென்மொழி யாருமந் தீர்மையர் கானுநர்க்கே ”

என்னும் அருமைச் செய்யுளை அருளிச்செய்தனர். இது உலகியல்பு உரைத்தது; அறநாற்கருத்தினால் எடுத்துரைப் பச் செவிலி உலகியல்பு உணர்ந்து தெளிவுபெறல் என்பதாம் (தொல். சு. 507).

இலை, இதே துறைபற்றிவரும் “ ஏற்க்கரு கதிர்தாங்கி ” என்று தொடங்கும் (9 ஆம்) கவிப்பாட்டை நோக்குவாம். இவ் அழகிய இனிய பாட்டில், கணவனேடு உடன்போய தலைவி பின் சென்ற செவிலி இடைச்சரத்து முக்கோற் பகவரைக் கானுதலும், வினாவுதலும், வினாவினுட்கு அவர் ‘வழக்கியலாணையிற் கிளத்தல்’ என்றபடி உலகியல்பு எடுத்துக்காட்டித் தெளிவித்தலும் வரன்முறையாகக் கூறப்பட்டிருப்பது படித்து மிக இன்புறத்தக்கது. அவற்றுள் உலகியல்புரைக்கும் பகுதி,

1. “ பலவறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதாம் என்செய்யும் நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே ; ”
2. “ சீர்கெழு வென்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை நீருளே பிறப்பினும் தீர்க்கவைதாம் என்செய்யும் தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே ; ”
3. “ சம்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதாம் என்செய்யும் சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே ; ”

என்னும் முன்று தாழிசையுமாம். இவற்றால் சந்தனமும், முத்தும், இசையும் தாம் பிறந்த இடங்கட்டு யாதும் பயன்படாது தம் மை விரும்பிக்கொண்டாரிடத்தே சென்று பயன்படா நிற்கும்; அதுபோல மகளிரும் தாம் பிறந்த இடத்துப் பயன்படார், தம்மை விரும்பிக்கொண்டார்க்கே பயன்படுவர் என்னும் அறநூற் கருத்து எடுத்து உரைக்கப்படுமாறும், அதனால் செவிலி உலகியல்பு அறிந்து தெளிவுபெறுமாறும் உள்வாதல் காணலாம்.

இச் செய்யுள்ளரையிலே ஆசிரியர் நாச்சிறங்கினியர், “இதனால் செவிலிக்குத் தன்மை என்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது” எனக் கூறியிருக்கும் விசேடக்குறிப்பு நுனித்து நோக்கற்பாலது. ‘தன்மை’ என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு உதாரணமாக நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய இதே செய்யுள்ளப் பேராசிரியரும்,

“ஓழிந்தோர் கிளி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாங் குரியர் முன்னத்தி னெடுத்தே”

என்னும் தொல். 507 ஆம் குத்திரத்தில் முன்னத்து னெடுத்தலாகிய அறநூற்கருத்தினால் எடுத்துரைப்பதற்கு உதாரணமாகக் காட்டினர். அறநூற் கருத்தினை னெடுத்துரைப்பதே வடமொழிநாலிற் கூறப்படும் மதி: என்பதும், உலகியல்புரைத்தல் என்பதும், தன்மை என்பதும் எனக் கொள்ளலாம்போலும். சுவபாவம், இயல்பு, தன்மை என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். வடமொழியில் சுவபாவோக்தி என்னும் அணியின் பெயர் தமிழில் தன்மை நவிற்சி என வழங்குதல் எல்லாரும் அறிந்தது. அதனால் தன்மை என்னும் மெய்ப்பாடு வழக்கியலாணியிற் கிளத்தலாகிய உலகியல்புரைத்தல் என்பதைக் குறிப்பது எனவும் வடமொழிநாலுட் கூறப்படும் மதி: என்னும் துணை மெய்ப்பாட்டுக்கு நேராவது எனவுங் கொள்ளுதலே பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது.

எனினும், ‘ஆங்கவை யொருபாலாக வொருபால்’ என்னும் தொல். மெய்ப்பாட்டியற் குத்திர உரையில், உரையாசிரியர் இளம்பூரண அடிகள் “தன்மை என்பது

சாதி இயல்பு. பார்ப்பார், அரசர், இடையர், குறவர் என்றின்னேர்மாட்டு ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்கு மியல்பு. அது மெய்க்கடமையின்கண் வேறுபட்டு வருத வின் மெய்ப்பாடாயிற்று” என விளக்கங் கூறினார். பேராசிரியர் இவ்வரையை வழிமொழிந்து “தன்மை யென்பது சாதித்தன்மை; அவையாவன : பார்ப்பாராயிற் குந்தி மிதித்துக் குறுநடைகொண்டு வந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தொடும் அடுத்தமார்பொடும் நடந்து சேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமடியடையும் விளித்த வீளையும் வென்பல்லுமாகித் தோன்றலுமென்றின்னேரன்ன வழக்கு நோக்கிக்கொள்க” என விரித்துக்கூறினார். இங்குக் கூறப்பட்டன அவ்வச சாதி வழக்கங்களேயாகும். அவற்றை மனத்துப் பிறக்குங் குறிப்பு வெளிப்படுதலாகிய மெய்ப்பாடுகள் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகக் காணப்படவில்லை. இவ்வரையைக்கொண்டு, நச்சினூர்க்கினியர் கூறிய ‘செவிலிக்குத் தன்மை என்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது’ என்னும் விசேடக் குறிப்பை விளங்குதல் அரிதாகின்றது. இவ்வரையின் ஒவ்வாமையை நோக்கி, மஹாவித்வான், பாஷாகவிசேகரர் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் “ஈண்டு இவர் (பேராசிரியர்) எடுத்துக்காட்டியன ஆசாரமல்லது மெய்ப்பாடாகாமை நன்கு நோக்கிக்கொள்க” எனக் கூறியிருத்தலையும் (தமிழ்வரலாறு — பக. 263) கருத்திற்கொண்டு, தன்மை என்பது உலகியல்போ, சாதி இயல்போ என்பதை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து முடிபு காண்பார்களாக.

திருக்குறளும், மயிலைநாதரும்

பண்டித ஸ்ரீ

ஸெ. ப. கந். இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்

Lecturer in Tamil, Annamalai University

திருக்குறள், சமயக்கணக்கர் மதிவழி கூறுது உலகியல் கூறிப் பொருளிதுவென்ற நாலாகும்; இந்தால், நம் தமிழ் மொழிக்குத் தனிச் சிறப்பளித்து விளங்குவதோடு, பிறபல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பயன்படுகின்றது. சீத் தலைச் சாத்தனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர், தம்மால் இயற் றப்பட்ட மணிமேகலை துறவில்,

“தேய்வங் தோழான் கொழுநற் ஜேழுதேழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யெந்றவப்
போய்யில் புலவன் போருஞ்சை தேரூப்” (22, 59—61)

எனத் திருவள்ளுவரைப் பொய்யில் புலவரெனவும், திருக்குற ஶோப் பொருஞ்சை யெனவும் புகழ்தல் காண்க.

“எல்லாப் போருஞ் மீதன்பா ஹுளவிதன்பா
வில்லாத வெப்போருஞ் மில்லவ்”

ஆதலால், குறளையும் குறட்கருத்தையும் ஆசிரியர்கள் தம் நால் களில் எடுத்தார்வாராயினர். ஒவ்வொரு குறளும் ஏழு சிரில் அரும்பெரும் பொருள்களை அடக்கிச், சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், ஆழமுடைமை முதலிய அழகுகட்டு உறை விடமாயுளது; இதுபற்றியே,

“கடுகைத் துவாத்தேழ் கடவைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்”

எனப் பெரியோர் பாராட்டினர்.

இத் திருக்குறலுக்குத் தருமர் முதலிய பதின்மர் உரை யுண்டென்ற கூறப்படுகின்றது; அவற்றுட் பரிமேலமுகருவர யும் மனக்குடவருவரையுமே வெளிவந்துள்ளன. இந்தாலின் பெரும்பகுதிக்குக் காலிங்கருவரயின் ஏட்டுப் பிரதியொன்று அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலுள்ளது; அதனைப் பதிப் பித்து வெளியிடுதற்கு ஏற்ற முயற்சியை அஷ் பல்கலைக் கழு

கத்தார் செய்து வருகின்றனர். பசிதியுரை யென்றும் சில கூறப்படுகின்றன. தொடக்கத்துச் சில குறள்கட்டுச் ‘செங்தமிழ்’ என்னும் திங்கள் வெளியீட்டில், ஒர் உரை வெளிவங்களது; ஏனையுரைகள் இன்னும் வெளிவங்கில்.

ஆனால், இப்பொழுது காணப்படும் உரைகளின் வேரூக உரைகண்ட நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களும் மூலர். உதாரணமாகச் சிலப்பதிகாரத்து “மண்டேய்த்த புகழினேன்” (மங்கலவாழ்த்து அடி 36) என்பதன் அகலவரையில், அடியார்க்கு கல்லார், ‘மண்டேய்த்த’ என்றார்; புகழ் வளரப் பூமி சிறுகலான். மண் இடத்திற் சிறிது என்றார் வள்ளுவனுரும் எனக்கூறினர். ஈண்டு, வள்ளுவனர், மண் இடத்திற் சிறிதென்று கூறிய செக்குறளில் என நாடுங்கால், இப்பொழுது காணப்படும் உரைகளின்படி எக்குறளுங் காணப்பட்டில்து.

“கழலு மிசைவேண்டி வேண்டா வியிரார்

கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து”

(குறள் 777)

என்னுங் குறளோ என ஐயப்படுவாரு முண்டு. பின்னர் மகாவிததுவான் திரு. ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்,

“சிலவரை நீள்புக மூற்றிற் புலவரைப்

போற்றுது புத்தே ஞலகு”

(குறள் 234)

என்னுங் குந்னுக்கு அடியார்க்கு கல்லார் இங்னனம் பொருள் கொண்டுள்ளார் எனக்கண்டு, தம் பாரிகாதையுரையில் வெளியிட்டமையால், தெளிவுற்றது. நிலவரை நீள்புகழ் என்பதற்கு, நிலவெல்லையைக் கடந்து நீண்ட புகழ் என்பது பொருளாம்; இங்னமே நன்னுளின் முதல் உரையாசிரியராகிய மயிலாநாதரும், சில குறள்களுக்கு வேறுரையும் சில குறள்களுக்குப் பாடபேதமும் வேறுரையுங் கொண்டுள்ளார்; அவற்றை அறி னர் ஆராய்தற்கு எடுத்துக் காட்டுதற் பொருட்டே இக் கட்டுரை எழுந்தது. உரை வேறுபாடுள்ள விடங்களில் மணக்குடவருரையும், காலிங்கருரையும் குறித்துள்ளன. பரிமேலழகரும், மயிலாநாதரும் ஒத்த காலத்தவராய் இருக்கலாம்; தெளிவான காலவரையறை ஆராய்ந்து காணத்தக்கது.

“எள்ளாமை வேண்டுவா னென்பா னேவனத்தோன்றுங்

கள்ளாமை காக்கதன் னெஞ்சு”

(குறள் 281)

இதற்குப் பரிமேலழகர், “வீட்டினை யிகழாது விரும்புவான் இவனென்று தவத்தோரான் நன்கு மதிக்கப்படுவான் யாதொரு பொருளையும் பிறரை வஞ்சித்துக் கொள்ளக் கருதாவகை தன் ணெஞ்சினைக் காக்க” என உரைகண்டுள்ளார்; இவ்வரை தங்கருத்திற் கேற்ப வலிந்து கொள்ளப்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது. “பிறார விகழப்படாமையை வேண்டுவா னிவனென்று சொல்லப்படுமவன், யாதொரு பொருளையுங் களவிற் கொள்ளாமல் தன்னெஞ்சைக் காக்க” என்பது மணக்குடவருரை. மயிலைநாதர், “தன்னை எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் கள்ளாமை காக்க தன்னெஞ்சு” (நன்னால் சு. 359) என எழுதியுள்ளார்.

“வேண்டினுண் டாகத் துறக்க துறந்தபி

ஞீண்டியற் பால் பல”

(குறள் 342)

இதற்குப் பரிமேலழகர், “எல்லாப் பொருள்களையுந் துறந்தால் ஒருவர்க்கு இம்மைக்கண்ணே உள்வாம் முறைமையையுடைய இன்பங்கள் பல; அவ்வின்பங்களை வேண்டின், அவற்றைக் காலம் பெறத் துறக்க” என உரைகண்டுள்ளார். “தன் னுயிர்க்கு ஆக்கம் உண்டாகவேண்டின் தன் னுடைமை யெல்லா வற்றையுந் துறக்க; துறந்தபின் இவ்விடத்தே யியலும் பகுதி யின் பல” என்பது மணக்குடவருரை (347). மயிலைநாதர், ‘வேண்டினுண் டாகத் துறக்க துறந்தபின் ஈண்டுயற பால பல’ எனப் பாடங்கொண்டு, “உய்யவேண்டிற் காலமுண்டாகத் துறக்க; துறந்தபின் இப்பிறப்பில் உய்யற்பாலன பல”. (நன்னால் சு. 359) என உரை வரைந்துள்ளார். முதற் கொன்ன விலையாமையைக் குறிக்கொண்டு பிறவிக்கு னித்தாகிய விஜையும் பயனும் என்பவற்றை விடுக்க விரும்பின், அதனையு முற்கோலி உண்மையாகத் துறக்க என்பது காலிங்கர் கருத்தாம்.

“எண்ணேன்ப வேன யெழுத்தேண்ப வில்விரண்டுங்

கண்ணேன்ப வாழு முயிர்க்கு”

(குறன் 392)

என்பழி, வாழுமுயிர்க்கு என்பதற்குப் பரிமேலழகர், சிறப்புடையிரகட்கு என உரை எழுதிச் சிறப்புடையிரென்றது மக்க ஞயிருள்ளும் உணர்வு மிகுதியுடையதனை என அகலவரை எழுதினர். மயிலைநாதர், “உலகத்து வாழு முயிர்க்கெல்லாம் கண் ணென்ப கற்றூர்” (நன்னால் சு. 359) என எழுதினர். மணக்குடவர் கருத்துமதுவே.

“நுண்மா ஆழமூல மில்லா னேழினல

மண்மாண் புனைபாவை யற்று”

(குறள் 407)

என்புழி, மண்மாண் புனைபாவை என்பதற்குப் பரிமேலழகர், “சுதையான் மாட்சிமைப்படப் புனைந்த பாவை” என எழுதினர். “மண்ணினுலே நன்றாகச் செய்த பாவை” என்பது மணக்குடவருரை. மயிலைநாதர், ‘மண்புனை பாவை எழில்கலம்’ என மொழிமாற்றிப் பொருள் கொண்டனர் (நன்னூல் சு. 359).

“காலங் கருதி யிருப்பர் கலங்காது

ஞாலங் கருது பவர்”

(குறள் 485)

இதற்குப் பரிமேலழகர், “தப்பாது ஞாலமெல்லாங் கொள்ளக் கருதுமரசர் தம் வலி மிகுமாயினும் அது கருதாது அதற்கேற்ற காலத்தையே கருதி அது வருங் துணையும் பகைமேற் செல்லார்” என உரை எழுதினர். “செய்யுங்காலம் வருமளவு நினைத்து அசைவின்றியிருப்பார்; ஞாலத்தைக்கொள்ளக் கருது பவர்” என்பது மணக்குடவருரை (482). மயிலைநாதர், “கொள்ளுங் காலங் குறித்துக் கலங்கா திருப்பர் ஞாலங் கருது பவர்” (நன்னூல் சு. 359) என எழுதியுள்ளார். “தாஞ் செய்யக் கருதிய கருமத்திற் கடுத்த காலம் அப்பொழுதில் வெளினும் மற்றது வரும்வழி யதனைக் கருதிக் குறிக்கொண்டு அமைந்திருப்பர், வையங் தமது கைத்தாய நெறி தளராமல் ஆளக் கருது மரங்கள்” என்பது காலிங்கர் உரை.

“தாம்வேண்டி நல்குவர் காதலர் யாம்வேண்டுங்

கௌவை யேடுக்குயில் லூர்.”

(குறள் 1150)

இதற்குப் பரிமேலழகர், ‘தலை மகன் சிறைப்புறத் தானுகத் தோழி தலை மகட்குச் சொல்லுவாளாய் அலர் அறிவுறீஇ அவன் உடன் போக்கு நயப்பச் சொல்லியது’ எனத் துறை கூறி, “உடன் போதற்கு ஏதுவாக ஞேக்கி, யாம் பண்டே விரும்புவதாய அலரை இவ்லூர் தானே எடா நின்றது; இனிக் காதலர்தாழும் யாம் வேண்டியக்கால் அதனை இனிதினேர்வர். அதனால் இவ்வலர் நமக்கு நன்றாய் வந்தது” என எழுதினர். மணக்குடவர்,

“தாம்வேண்டி நல்கு வர் காதலர் யாம்வேண்டிற்

கௌவை யேடுத்ததில் லூர்”

எனப் பாடங்கொண்டு, “யாம் விரும்ப, அலரையும் இவ்லூரார் எடுத்தார்; ஆதலான், இனித் தாங்களே விரும்பிக் கொடுப்பர் நமது காதலர்க்கு” என எழுதினர் (1144). மயிலாதர், தாம் வேண்டி எல்குவர் காதலர் யாம்வேண்டிற் கவ்வை யெடுக்கு மிவ்லூர் எனப்பாடங்கொண்டு, ‘செயின் என்னும் எச்சம் எதிர் காலமும் இருதொழிலும் கொண்டது’ (நன்னால் சூ 343) என எழுதுகின்றனர். காதலர் தாமே விரும்பினால் அருளுவர், யாம் அவரை வேண்டினால் இவ்லூர் அலரெடுக்கும் என்பது அவர் கருத்தெனத் தோன்றுகிறது. “நெஞ்சே நம்மாற் காதலிக் கப்பட்ட காரிகையார் இன்னும் தாமே நல்கவேண்டி நம்மை நல்குவராதலால்.....யாங் கேட்க விரும்புங் கவ்வை யெடுத்துரையா நின்ற திவ்லூரெனத் தோழியைப் பிறர்போலக் கொண்டு கூறியது” என்பது காலிங்கர் உரை.

“பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்குங் கண்ணீன் வகைமை யுணர்வார்ப் பேறின்” (குறள் 709)

என்புழியும் மயிலாதர், ‘பகையு முவகையுங் கண்ணுரைக்கும்’ (நன்னால் சூ 408) எனப் பாடங்கொண்டனர். இத்தகைய பாட பேதங்கள் ஏடெழுதுவோரால் நேர்ந்தனவே. நூலாசிரியர், தாம் நாவியற்றும்போதே பாடபேதமும் இயற்றினார் அல்லர். இக்காலத்துச் சிலர் தமக்கு விளங்காதவற்றை யெல்லாம் விளங்கியவாறு திருத்திப் பாடபேதமென்று கூறுகின்றனர். இங்கு எங் கூறவே பாடபேதங்களும் பல்குகின்றன; இங்கிலை கம்பராமாயணத்தில் மிக உண்டு. திருக்குறளில் மிக மிகச் சுருக்கமாகவே யுள்ளது.

“பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா ரிறைவ ணடிசேரா தார்,” (குறள் 10)

என்புழி, இறைவன்டி சேர்ந்தார் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்து வர என்பது கருத்தாம். சேர்ந்தார் என்னும் சொல் ஈண்டு வருவிக் கப்படுகின்றது; இதனைப் பரிமேலமுகர், சொல்லெச்சம் என்றார். மயிலாதர், எதிர்மறை யெச்சம் என்றார் (நன்னால் சூ. 359).

“கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்சேல்வம் போக்கு மதுவிலீந் தற்று.” (குறள் 332)

எண்டு, “அவைக்குழாத்து வரவு எற்று அற்று அவர் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்து வரவு” எனப் பொருள் கொண்டு, எதிர்

மறை யெச்சம் என்றார் மயிலீநாதர் (நன்னால் சு. 359). பரிமேலழகர், போக்கும் என்ற எச்ச உம்மையால் வருதல் என்பது பெற்றும் என எழுதினர். இவ்விரண்டும் இலக்கணங்களும் முறையில் வேறுபாடே யன்றிப் பொருள் வேறு பாடாகா.

எத்தனை பாடபேதங்களும் உரைகளும் இருப்பினும், பரிமேலழகர் கண்ட பாடமும் உரையுமே அவர் அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்தி நின்று நிலவுகின்றன.

அறங்காறவையம்

பண்டிதர் ஸ்ரீ க. சுபா. ஆனந்தர் அவர்கள்
ப்ளகிள்கமுகம், சென்னை.

கற்பிற்கு அணியாய கண்ணகி தன் கொழுநன் கோவலன் கொலை யுண்ட செய்தி கேட்டதும், பொங்கியெழுந்து, பொழிகதிர்த் திங்கள் முகிலோடும் சேணிலங்கொண்டென விழுந்து, செங்கண் சிவப்ப அழுது, தன் கேழ்வளை “எங்குந்றாய்”? என நினைத்தெங்கி மாழாந்து, “முறையிலரசன்றன ஊரிருந்து வாழும் நிறையுடைய பத்தினிப் பெண்டிர்காள்! ஈதொன்று கேட்டைக்க” என்று தன் உறுதுயர் உரைத்து, “பெண்டிருமுண்டுகொல்? சான்றேருருமுண்டுகொல்? வைவாளிற் றப் பிய மன்னவன் கூடவில் தெய்வமுமுண்டுகொல்?” என்றின்ன பல சொல்லியழுது, பின் “தீவேந்தன்தைனைக் கண்டு இத்திறங் கேட்பல்யான்” என்த் துணிக்கு அரசன் கோயில் வாயில்முன் சென்றார். சென்றவள், மெய்யிற் பொடியும், விரித்த கருங்குழலும், கையிற் றனிச்சிலம் பும், வருத்த மிகுதியினால் உகும் கண்ணீருமுடையளாய், மன்னை அனுகி, “தோமன்னே! செப்புவதுடையேன்” என்றெடுத்து, தன் கணவன் கள்வனல்லன் என வழக்குரைத்து, வென்று, தன் வஞ்சின மும் முடித்தாள். ஈதொன்று.

மற்றென்று : தன் ஆருயிர்க்கண்று இறங்ததைக்கண்ட ஆதளர்க்கு, தளியாதாகி, மன்னுயிர்காக்கும் செங்கோல் மலுவிடம் தன் தயரினைச் செப்புவான் சென்று, கோயில் வாயிற் கடைதூங்கு மனியைக் கொம்பி ஒற்புடைத்து, அரசந்குத் தன் அவலத்தை அறிவுறுத்துகிறது. ஆவின் அருங் துயர்கண்ட அவனும், தன் அருமந்த ஒரு மைந்தன் மரும் தோழி உற ஊர்ந்து, கறவைக்கு முறைசெய்து, பசுக்கண்றையும் தன் குலக்கண்றையும் மீட்டும் பெறுகிறன்.

கோவலன் கொலையுண்டமையாற் கொடுந்துயர்கொண்ட கோதையும், கன்றிறந்ததற்குக் கலங்கிய கறவையும், தம் பெரும்படர் போக்கற்குப் பிறிதோரிடமும் செல்லாது வேந்தன் அவைக்களம் சென்றதேன்?

பழந்தமிழ்நாட்டிலே பண்ணைக்காலந்தொட்டே மூவேந்த ராவைக்களமும் வெறும் அரசியற் குழச்சிகளை ஆராயும் இடமாகமாத்திரம் அமையாது, அறத்தின் நிலைக்களமாகவும், அறக்கடவுள் தாண்டவமாடும் அரங்காகவும் திகழ்ந்தன. அறத்தெய்வம் அரசவையைவிட்டு அகலாஅங்கேயே தங்கினிற்கும் என்ற கொள்கை பலர்மாட்டும் பரவியிருந்தது. மக்களும் அதனை அப்படியே நம்பினார். இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பாடப்பட்டன எனக் கருதப்படும் சங்கநூற் செய்யுள்களை நோக்கினால் இவ்விடயம் நன்கு புலனாகும்.

“மறங்கெழு சோழ ருறந்தை யவையத்து
அறங்கேட அறியா தாங்கு”

என்பது நற்றினையில் ஆலங்குடி வங்களுர் வாக்கு. இதனையே,

“ஆரங் கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்
அறங்கேழு நல்லவை யுறந்தை”

என்று அகத்தில் நக்கிரூம்,

“மறங்கெழு சோழர் உறந்தை யவையத்து
அறநின்று நிலையிற் ரூகவி னதனால்
முறைமைனின் புகழு மன்றே”

எனப் புறத்தில் மாரேக்கத்து நப்பசௌயாருங் கூறுவார். கண்ணகியும் தன் துயர் மிகுதியினால்,

“மறனைடு திரியுங்கோல் மன்னவன் றவநிழைப்ப
அறநென்னும் மடவோய்யான் அவலங்கொண் டழிவலோ”? என்று அறக்கடவுளையே சிறுகிறுள்.

வேந்தர்தாமும் அறன் ஓம்புவதே பொருளாகக்கொண்டு, போந்றி, குறை வேண்டுநர்க்கும் முறை வேண்டுநர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் காட்சிக் கெளியராயும் கடுஞ்சொல்லர்லவராயுமிருந்தனர். ஆதவினன்றே ‘முறை செய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கு இறை’ என்று கருதப்பட்டான். பரிமேலழகரும் “உலக பாலர் உருவாய்நின்று உலகங்காத்தவின் ‘இறை’ என்றார்” என்பார். செங்கோல் எவ்வாற்றானுங் கோடலாகாது என்பதையே கண்ணுங் கருத்துமாகக் கொண்டனர் பண்ணைத் தமிழரசர்.

“அறனிமுக்காது அல்லவை நீக்கி மறனிமுக்கா
மான முடைய தரசு”

“மாண்ட அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”

ஆதிய பொருள் பொதிந்த வாக்கைப் பொன்னேபோற் போற்றினர்.

“ என்னிடும் வாழ்நார் செந்திடும் கானது
கொடியன் எம்மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தாற்றுங் கோலே னாகு ”

எனப் பகருகின்றுன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்றான். மனுச் சோழனும், “ மாங்களுக் காவலனென்பான் மன்னுயிர் காக்குங் காலை...ஆன பயம் ஜங்குந்தீர்த்து அழக்காப்பான் அல்லனே ”? என்று வினவுகிறுன்.

இந் நீதி பரிபாலனத்தைச் செவ்வனே நடப்பித்தற்குத் தமக்கு உசாத் துணையாளராய்ப் பல அந்தணர், சான்றேரை அரசர் தெரிந் தெடுத்து வைத்திருப்பது வழக்கம். அவர்கள் “ அறக்களத் தந்தணர் ” எனப்படுவர்.

“ ஆசான், பெருங்கணி, அறக்களத் தந்தணி,
காவிதி, மந்திரக் கணக்கர்..... ”

என்பது சிலப்பதிகாரம். இவர்களைத் “ தன்மாசனத்துக் கருத்தாக்கள் ” என்று அரும்பத உரையாசிரியரும், “ தருமதான் முறைமையின் அறங் கூறும் தருமாசனத்தார் ” என்று அடியார்க்கு நல்லாரும், “ பேரத் தாணிக்கண் அந்தணர் சான்றே ருள்ளிட்டாரோடு..... ” எனப் பரி மேலழகரும் உரைப்பர். இவர்கள் அறன் ஓம்படையையே தம் அருங் தொழிலாகக் கொண்டு செவ்விதின் ஆற்றினர். இவ் ஆன்றேருடைய சீரிய இலக்கணங்கள் சிலவற்றைப் பின்வரும் மதுரைக்காஞ்சி அடிகள் நன்கு விளக்கும் :—

“ அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கி,
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து,
தேமன் கோலன்ன சேம்மைத் தாகி,
சிற்ற கோள்கை யறங்க நவையழும் ”

திருவள்ளுவரும்,

“ சமன்செய்து சீர்தாக்குங் கோல்போ வமைந்து ஒருபாற்
கோடாமை சான்றேர்க் கணி ”

என்றார். முன்னே தான் சமாக வின்று தன்கண் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்கும் தலாம்போல, குறையுரைத்தற்கு முன்னவுது பின்னுவது ஒருபாற் கோடாது, நடுவுளிலை நின்று நீதி வழங்கினர். இந் நடுவுளிலைதான் யாதென விளக்கப்போந்த பேராசிரியரும், “ நடுவுளிலை யென்பது ஒன்பது சுவையுள் ஒன்றென நாடகநிலையுள் வேண்டப்படுஞ் சமநிலை ; அஃதாவது செஞ்சாங்தெறியினும், செத்தினும், போழினும் நெஞ்சோர்ந்து ஓடா நிலைமை ” எனக் கூறியதும் ஈண்டுணர்த்தாலது ?

இனி, ஜயநாரீதனாரும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் வாகைப் படலத்தில், அவையத்துச் சான்றேரின் இயல்பு யிகுதியை விளக்குவான்

வேண்டி “அவைய மல்லை” (முல்லை = இயல்புமிகுதி) என ஒரு அறை வசூத்து, “நவை நீங்க நடுவு கூறும் அவை மாந்தரியல்புரைத் தன்று” எனக் கொள்ளுவும் கூறி,

“தொடைவிடை யூழாத் தொடைவிடை அன்னித்
தொடைவிடை யூழிவை தோலாத்—தொடைவேட்
பழிபட லாற்ற லறிமுறையேன் ரெட்டின்
வழிபடார்தல் வல்ல தவை”

என்றும் காட்டுவர். “இரு நால்வகையா ரியல்பு” எனப் பிறவிடத் தும் இதனை இவரே கூறுவர். பரிமேலழகரும் 118-ம் குறஞக்கு உரை வகுக்கும் காலை மேற்போந்த வெண்பாவின் முதலடியையே அனுவதித்து “சான்றேர் சீர்தூக்கலாவது தொடை (=விடை) விடை களாற் கேட்டவற்றை ஊழான் (=முறைமை) உள்ளவா ருணர்தல்” என்பார்.

பெருமன்றத்துப் பெரியோரின் இருநால்வகை இயல்பு என்னை னில், அவை தொல்காப்பியிப் புறத்திணையியலில் “எட்டுவகைநுதலிய அவையவத்தானும்” (சூத். 2) என்றவிடத்துநச்சினார்க்கினியர், “குடிப் பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை, தாய்மை, நடுவுளிலைமை, அழுக்கா றின்மை, அவாவின்மை என இவையுடையார் அவைக்கண் முந்தியிருப் போர்” எனத் தீட்டிய உரையானும்,

“குடிப்பிறப் புடுத்துப், பனுவல் குடி,
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு, காழுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தி, தாய்மையிற்
காதவின் பத்துத் தாங்கி, தீதறு
நடுவுங்கை நெடுநகர் வைகி, வைக லும்
அழுக்கா றின்மை அவாவின் மையென
இருபெரு நிதியமும் ஒருதா மீட்டுங்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
உடன்மீது யிருக்கை ஒருநாட் பெறுமெனிற்
பெறுகதில் அம்ம யாமே.....”

என்னும் புறத்திரட்டுச் செய்யுளானும் தன்மாசனத்துக் கருத்தாக்கள் தன்மைகள் இவையென அறிகிறோம்.

மேற்கூறிய அறக்களத் தந்தணர் அறங்க-றுங்காலை, தமரென் றும் பிறரென்றும் வேற்றுமை நோக்காது, காய்தலுவத்தலகற்றி ரவிவிகந்து ஆம் ஆக்கத்தை வெறுத்து, குறைவேண்டுவார்க்கு நீதி திறம்பாது உரை முடித்தனர். இவர்களும் காத்திராப்பிரகாரமாக நீதி நிறுத்தவதில் எட்டுணைதானும் ஏழுவிட நேரின் அக்குற்றம்

இன்றையே சாருமாகவின், இறையாவானும் அறனிலா அந்தனை ரையும், முறை தெரியா மங்கிரச் சுற்றுத்தாரையும், தெள்ளிய பணுவல் தேரா ஒள்ளியரல்லாரையும் அறங்கு-றவையத்துக் கொள்வானல்லன், அஃது குரங்கின் கைக்கொள்ளி கொடுத்து விடுதலை ஒக்குமாதவின்.

“அறனில் திரியா அன்பின் அவையத்து
திறனில் ஒருவனை நாட்டிமுறை தீரிந்து
மெவிகோல் செய்தேன் ஆகுக”

என்கிறான் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன். ‘நடுவிகந்தொரீஇ நயனிலான் வினைவாங்கவின்’ நாடு கடுநைவைப்பட்டதற்குப் பல எடுத்துக் காட்டுகள் வேண்டா. சச்சங்தன் கட்டியங்காரன்மீது அரசியற் பொறையைச் சுமத்தியதும், அவன் நெறி திறம்பியதும், அதனால் நேர்ந்த இன்னல்களும்—இஃதொன்றே அமையும். பாலை நிலத்திற்கு உவமை கூறுமுகத்தான் இத்தகையதோர் நாட்டின் தன்மையைத் தான் “கோத்தொழிலாளரொடு கொற்றவன் கோடி வேத்தியலிழந்த வியனிலம்போல்” என்பர் சிலப்பதிகார ஆசிரியர். இனி பண்டைநாள் பூம்புகாரப்பதியில் இருந்த பாவை மன்றமும், மனுமுதவிய மன்பதை காக்கும் மன்னர் தம் கோயில் வாயில் மணிகளும் அரசர்க்கு அறப் பாது காப்பில் நிலைத்த ஊக்கத்தை நன்கு காட்டுவன. பாவை மன்றத்தைப் பற்றி இளங்கோவடி களும்,

“அரைசுகோல் கோடினும், அறங்கு றவையத்து
உரைநூல் கோடி ஒருதிறம் பற்றினும்,
நாவொடு நவிலா நவைநீர் உகுத்துப்
பாவை நின் றழைம் பாவை மன் றமும்”

· என்றுரைக்கின்றார்.

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறமே கூற்றாகும் என்பதை அற்றைநாளாரசர் எல்லாரும் அறிந்திருந்தனர். அறநெறி எங்குப் பிழைத்ததோ அங்கேயே தம் உயிரையும் ‘வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயாகத்’ தத்தம் செய்தனர். தன் அறத்திறம் தப்பியதைத் தெரிந்த தென்னவன்,

“பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானே அரசன்? யானே கள்வன்;
மன்பதை காக்கும் தென்புலன் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது, கெடுகளன் ஆயுள்ளன”

மன்னவன் மயங்கிலீழ்ந்து, வளைகோவிலுக்கத்து உயிராணிகொடுத்து, அங்கேயே, புரைதீர் கற்பிற்றேவி தன்னுடன் அரசுகட்டிலிற் றஞ்சினேன்”!

ஆகவே, பண்டைநாளில் மன்னர் தம் பேரவைகள் அறங்கு-றவையமாகவும், அறங்கு-றவையமாகவும் திகழ்ந்தன. அரசரும் அறனேம்

படையே தம் ஆருயிரினும் சிறந்தது என உச்சிமேற்கொண்ட கொள்கையை மக்கள் அறிந்திருந்தனர். மாவும் புள்ளுங் கூட அறிந்தே யிருந்தன என்பது மிகையாகாது. ஆதலின்னாரே கண்ணகியும் தன் குறை கூறக் கூடந்பதியிற் கோமா னவைக்களம் குறுகினால்; நரைமுது மக்களிலுவர் தம் குறைமுடிப்பான் கரிகாலன் நீதிமன்றம் ஏறினர்; தன் புனித்தினாங்கன்று பொன்றியதாற் பருவரல்கொண்ட பெற்றம் வெய்துயிர்த்துக் கதறி மன்னன் மனை வாயில் மனியைப் புடைத்தது! கூருகிர்ப் பருந்தின் ஏற்றுக்கு வெருவிய குறுங்கைப் புறவும் அறநெறி அரசன் சிபியின் அகம் புகுந்தது !!

எத்தகைய அற்ப விடயம்பற்றி எழும் வழக்கும் அரசன் செங்கோ வலவையத்துச் செப்பப்பெறும் என்பதை கூழிக்கொற்றன் என்னும் புலவர் குறுந்தொகைச் செய்யுள் ஒன்றிற் கூறுகின்றார். இயற்கைப் புணர்ச்சியின்பின்னரப் பாங்கியிற் கூட்டத்திற் ரலைப்பட்டு நின்ற தலைவன் தோழியாற் சேட்படுத்தப்பட்டவிடத்து, “இனி மன்றேறிச் சான்னாரே ராய வழக்குரைத்துத் தலைவியை மனம்புரிவேன்” என்று தோழி அமியும்படி முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறுகிறன் :-

“பனைத்தோட் குறுமகள் பாவை கைதழியும்
பஞ்சாய்ப் பள்ளம் குழந்தும் மற்றிவள்
உருத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய
தொய்யில், காப்போர் அறிதது மறியார்
முறையுடை யரசன் செங்கோ லவையத்து
யான்தற் கடவிளீ யாங்கா வதுகொல்”?

“இந்தத் தோழி என் வேண்டுகோளை மறுக்கிறார். வேறு வழியில்லை யாயின் யான் வேந்தன் அவைக்களம் சென்று வழக்குரைப்பேன். அக் காலை தலைவியைநோக்கி, உனக்காக நான் பள்ள நீர் நிலைக்கட்சென்று பஞ்சாய்க்கோரை பறித்துவந்து பாவை செய்வதற்குத் தரவில்லையா? நானே அழிய பாவைகளை என்கையாற் புனைந்து தரவில்லையா? உன் ஆகத்தில் குங்குமக் குழம்பினால் நான் தொய்யில் வளையவில்லையா? என்றெல்லாம் வினவினால் அவள் நிலை என்னகும்”? என்ற பாண்மீயில் பேசுகிறான் தலைவன்.

இதிலிருந்து, அக்காலத்தில் யாருக்கும் தத்தம் சிறு குறைகளைத் தானும் செங்கோலவையும் சென்று செப்புதற்குச் சுதந்திரம் இருந்தது என்றும், எதிரிகளை வினாவும் உரிமையிருந்ததென்றும், அவைக் குறை முறைகளுக்கு ஏற்ற பெற்றி அவைக்களத்துச் சான்றோரால் நீதி வழங்கப்பட்டனர் என்றும் அறிகிறோம்.

கவியும் வண்டும்

பண்டிதர் பூரி செ. நடராசா அவர்கள், கொக்தலீல்.

செஞ்சோற் புலவர்கள் தம் இனிய சுவையொழுகுங் கவி களை அழகு செய்தற்காகப் பல்வகைக் கற்பனைகளை யாக்கிக் கொள்வார். வெறுங் கற்பனையானாலும் அது எழுதற்கும் பற்றுக் கோடுகள் வேண்டும் அன்றே! தம் கற்பனைக்கு ஆதாரப் பொருட் களாகப் பெரும்பான்மையும் இயற்கைப் பொருட்களையே நற் கவிகள் தெரிந்துகொள்வார். அவற்றுள் வண்டினம் ஒர் சிறந்த, கைவந்த கருவியாகப் புலவர்களுக்கு வாய்த்துள்ளது. வண்டின் கருமை மாதரின் கண்கள், சூந்தலாதியவற்றிற்கு உவமையாக வும், இன்னிசைக் கருவிகளின் இசைக்கு அதனிசை உவமையாகவும் பல இடங்களில் ஆளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். மாதரும் மைந்தரும் அணியும் மாலையின் புதுமையை யுணர்த்து. தற்கு ‘வண்டுகள் படிந்த மாலை’ என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிடுவார். வண்டிருந்தால் தேனிருக்கும்; தேனிருந்தால் அம்மலர் புதியது; புதிய மலராலாகிய மாலை புதியதென்பதை யாரும் உணர்வார்கள். இவையன்றி, உள்ளுறைப் பொருள் வைத்துக் கூறுதற்கும், தற்குறிப்பேற்றிக் கூறுதற்கும் வண்டின் செயல் களை ஆதாரமாகக்கொண்ட புலவர்கள் பலர். வண்டுபடாத தண்டமி மிலக்கியம் இன்று என்றே கூறலாம்.

“ பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு கழிப்பூத்த
நெய்தற்ற தமர்ந்தாடிப் பாசடைச் சேப்பினுட்
செய்தியற் றியதுபோல வயற்பூத்த தாமரை
மைதபு கிளர்கோட்டை மாண்பதிப் படர்தரும்...” (கவி. 74)

இங்குக் கூறப்பட்ட வண்டின் செயல், ஒரு மங்கைக்கு அடக்க முடியாத கோபத்தை உண்டாக்குகிறது. தன் தலைவனது குறை களை இந்த வண்டிற் காணகிறார்கள். அவனது குறைகளை நேர்முகமாகக் கூறுவ தழுகன்று. இவ் வண்டும் தன் தலைவனைப்போன்றதே யாதவின் அதன்மேலேற்றிக் கூறித் தன் கோபத்தைச் சாதிக்க முயலுகிறார்கள். “ தலைவ! உம்முடைய ஊரிலிருக்கும் வண்டுகள் மிகப் புல்லியகுணத்தை யுடையன. அவை குளத்தில் மலர்ந்த பூக்களின் தேனையுண்டு அமையாது வெறுக்கத்தக்க கழிகளிற்

ஷத்த நெய்தற் பூக்களிலமர்ந்து அங்குள்ள தாதில் நன்றாக ஆடிப் பின்பு சிறிதும் நாணமின்றி உயர்ந்த தாமரைப் பூவின் தேனையும் நுகரும்பொருட்டு வருகின்றன. என்னே! இவ்வண்டு களின் நிறையின்மை. சீ! சீ! இதனினும் இழிவு வேறுண்டோ” என்று கூறுகிறார். இதன் கருத்தைத் தலைவன் உடனே யுணர்ந்து கொள்வான். ‘அந்த வண்டைப்போன்றே நீரும் இற்பரத்தையரை நுகர்ந்து, சேரிப்பரத்தையரையும் அலைந்து, நாணமின்றி உயர்ந்த குல மகளாகிய என்னிடத்து வந்துள்ளீர், உம் செயலை நான் வெறுக்கின்றேன்’ என்று தலைமகள் கூறியதாகத் தோன்றி விடும். இந்த நிகழ்ச்சியைச் செவ்வனே திறம்பட உரைக்க வாய்த்தது வண்டின் செயலே.

நிறையற்ற ஆண்களை மாத்திரமன்றிப் பெண்களையும் வண்டினம் நிகர்க்கும்.

“ சுந்தர வதன மாதர் துவரிதழிப் பவள வாயு

மந்தமில் சூரும்புங் தேனு நீமிறுமுண் டல்குல் வீற்கும்

பைஞ்தோடி மகளிர் கைத்தோர் பசையில்லை யென்ன விட்ட

மைந்தாரி ணீத்த தீங்தேன் வள்ளங்கள் பலவுங் கண்டார்” (இரா.)

பொருளையே பொருளெனக்கருதிய பொதுமாதர், தம்மை விரும்புவரிடத்துள்ள செல்வமனைத்தையுங் கைப்பற்றியபின்னர், அவரிடத்து இனிச் சிறிதும் பசையில்லையெனக் கண்டவுடனே, அவருடன் தமக்கிருந்த உறவனைத்தையு மறந்து ணீத்துவிடுவர். அவர்களைப்போலச் சில வண்டினம் தேன்நிறைந்த வள்ளங்களில் உறவுடையன்போல நன்கு வாயாரவுண்டுகொண்டிருந்தன. சிறிது நேரத்தில் வள்ளங்கள் வெறுமையாயின. உடனே வண்டினமும் பிரிந்துபோயின. அவற்றின் நன்றிமறந்த தன்மைக்குப் பொது மகளிரன்றி ஒப்பு வேறு யார் கிடைப்பார்?

இனிச் சில தேனினம் பண்புடையாரின் தன்மைகளிலொன்றுகிய விருந்தெத்திர்கொள்ளுதலை மேற்கொள்கின்றனவாம்.

“ இரிந்ததேன் குவளையி னேற்றி தைவர

முரிந்துபோ தவிழ்ந்துகொங் குயிர்க்கு மூல்லையி

னரும்புசேர்ந் தணிளிமி ரூர்ப்ப வாய்ப்பதம்

விருந்தெதிர் கொண்மேனத் தழுவி வீழ்ந்தவே”

(சீவக.)

மூல்லையிலிருந்து குவளையின்மேல் தேன் சொட்டியது. குவளைப் பூவிலிருந்த வண்டுகள் எழுந்து ஆரவாரித்தன. அதனு

லங்குச் சில தேனினங்கள் வந்தன. உடனே யத் தேனினங்கள் ஆங்குள் நிமிறனங்களை நோக்கி “அன்புடையீர்! இங்கே வாருங்கள்; அரிய விருந்தாக உம்மை நாம் வரவேற்று இந்த இனிய தேனைத் தருகின்றோம்” என்றால், இந்த அன்பு மொழி யைக்கேட்ட வண்டினம் அவற்றைத் தழுவி வீழாமல் வேறென்ன செய்ய முடியும்?

புக்மேந்தியார், பொறி வண்டுகள் சில தம்மிலும் வலியவ ரிடத்து நடந்துகொண்ட முறையை அழகாகச் சித்திரிக்கிறார்:

“ மங்கையர்கள் வாச மலர்கோய்வான் வந்தடையப்
போங்கி யேழுந்த பொறிவண்டு—கோங்கோ
டேதிர்கோண் டணைவனபோ லேங்குவன முத்தின்
கதிர்கோண்ட பூண்முலவாய் காண்” (நளவெண்பா)

அழகிய சோலையொன்றில் சில பெண்கள் சென்று மலர் பறிக்கின்றனர். அப்பூக்களிலிருந்த வண்டுகள் பயந்து எழுந்து இரைகின்றன. தமதுணவைக்கொள்ள நிற்பவர் பெண்களை அறிந்து அவர்களை யெதிர்ப்பது வீணை ஆலோசித்துச் சாம, தான் உபாயங்களை யுபயோகிக்க முயல்கின்றன. “பெரியீர்! நீரேன் வீணைவருந்துகின்றீர். உமக்குத் தேவையானது மலரே, மலரிற் சிறந்த பயன் தேனன்றே. அப்பயனை நாம் திரட்டி வைத்திருக்கின்றோம்; அதை யின்னே தருகின்றோம்; பெற்று மகிழ்வீர்” என்று இனியன கூறித் திறையிடுகின்றன. இக் காட்சியை நளன் தமையங்கிக்குக் காட்டியதில் ஓர் சிறப்புண்டு. நளன் தனக்குப் பலர் திறையிடும்போது கூறும் இனிய வார்த்தைகளைப் பலமுறை கேட்டவனுதலால் இவ்வகை உவமையே அவன் கூறக்கூடியதெனக் கவி நுண்ணிதி னுரைத்தனர்.

கள்ளுண்டோர் செய்யும் தடுமாற்றச் செயல்களுக்கு எல்லையில்லை. அதுபோலச் சில களிவண்டுகளின் விபரீதச் செயல்கள் அளவில்.

“ பருவ மங்கையர் பங்கைய வாண்முகத்
துருவ வுண்கவன போன்பேடை யாமெனக்
கருதி யன்போடு காழுற்று வைகலு
மருத வேலியின் வைகின வண்டரோ ” (இரா.)

மருதநில மாதரின் இருண்ட கண்களைச் சில கள்ளுண்ட வண்டுகள் பார்த்து மயங்கிப் பெண் வண்டுகளை எண்ணங்கொண்

டன. அதனால் அவற்றிற்குக் காதல் பிறந்துவிட்டது. மருத நிலத்துப் பூக்களிலுள்ள தென் உண்டு முடிந்ததாயினும் வேறு இடத்திற்குப்போக அவற்றிற்கு மனம் எழவில்லை. மருதநிலத் திலேயே தம் சீவனையும் தியாகஞ்செய்யச் சித்தமாயிருந்தன. இவற்றைப்பார்க்கிறும் மயக்கமுற்ற சில வண்டுகளை நளன் தம யந்திக்குக் காட்டுகிறேன்:

“ மங்கை யொருத்தி மலர்கோய்வாள் வாண்முகத்தைப் பங்கமயமென் நேண்ணிப் படிவண்டை—செங்கையாற் காத்தாளக் கைமலரைக் காந்தளேனப் பாய்தலுமே வேர்த்தாளாக் காணேன்றான் வேந்து ” (நளவண்பா)

மதுவுண்போருக்கு நன்று தீது எப்படித்தெரியும்? மயக்கமே யவர்க்கு இயல்பாய்விடும். மயக்கத்தால் தமக்கும் பிறருக்கும் துன்பம் விளைவிப்போர் பலர். அவர்களுடைய வரிசையில் இந்த வண்டுகளை வைத்துக்கொள்ளலாம். ஒரு வண்டு மதுபான விருப்பால் ஒரு நங்கையின் முகத்தைத் தாமரை மலரென என்னி, அதிற்போ யமர்ந்தது. அதனை ஒட்டுதற்குத் தன் மெல்லிய சிவந்த கரங்களை முகத்தினருகே கொண்டுவந்தாள் நங்கை. அப்பொழுதுதான் அந்த வண்டு தானிருப்பது தாமரையன்று என எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. முகத்தினருகே வந்த கையைக் கண்டதும் நல்லவேலோயாக நமக்கு ஒரு காந்தள் மலர் கிடைத் திருக்கிறதென அவனுடைய கையின்மேற் பாய்ந்தது. பாவம்! அவளைன்னசெய்வாள். தூரத்துதற்கு ஒச்சிய கையிலும் வண்டு பிடித்துக்கொண்டது. உடனே பயத்தினால் அவனுடைய உடலெல்லாம் வியர்த்துவிட்டது. இந்த விநோதத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து மனைவிக்குக் காட்டுகிறேன் நளன். இவைபோன்ற சில களிவண்டுகள் பெரியபுராணத்திலும் புகுந்துவிட்டன.

“ செங்குவள பறித்தணிவார் கருங்குழல்மேற் சிறைவண்டை அங்கைமலர் களாக்கொடுகைத் தயல்வண்டும் வரவழைப்பார் ” (திருத்தொ. புரா.)

தங் குழல்மேலமரும் வண்டைப் போக்க எண்ணிய நங்கையர், தங் கையை மேலேதூக்க, தூரத்தேயிருந்து அக் கையைக் கண்டு காந்தளைவெண்ணி யங்குவந்து சேர்ந்தன பலவண்டுகள். ஏழையர் மயக்கமுற்றவரிடமிருந்து தப்புதல் மிக அரிதே.

“ மல்லிகையே வெண்சுங்கா வண்டுதே ” (நளவெண்பா)

மல்லிகைமொட்டைச் சங்காக ஊதிய வண்டுகள் சரியான வளத்திற்குறுஞும் ஊதவில்லை. கள்ளுண்ட மயக்கத்தால் அடிதலை தெரியாது ஊதத்தொடங்கியதாகப் புலவர் உலகம் கூறும்.

இக்காலச் சிறுவர் பந்தாட்டமாதியன் நடைபெறும்போது வெற்றி யாருக்கேற்படினும் தொண்டை கிழியக் கூவுதலை நாம் காண்கிறோம். இவர்களை யொருவிதத்தில் சில வண்டுகள் ஒத்திருக்கின்றன.

“ பாகோக் குஞ்சோற் பைங்கிளி யோடும் பலபேசி மாகத் தும்பர் மங்கையர் நாணை மலர்கோய்யும் தோகைக் கோம்பி என்னவர்க் கன்ன நடைதோற்றுப் போகக் கண்டு வண்டின மார்க்கும் போழில்கண்டார் ” (இரா.)

மலர் கொய்யவந்த மாதரோடு மட நடையன்னங்கள் தம் நடையொப்புக் காணவந்தன. ஆனால் தோற்று நாணிச்சென்றன. இதைப் பார்த்திருந்த வண்டினம் தம் மகிழ்ச்சியைப் பெண்களுக்கு ஆரவாரித்துத் தெரிவித்தன. அவை யாரவாரித்ததில் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தல் ஒன்றும், பெண்களை நட்புக்கோட லொன்றுமாக இரு நன்மைகளேற்பட்டன. அன்னத்தை வென்றவர்களாகிய அவர்கள் தம்முடனும், கண், கூந்தலாதியனகொண்டு ஒப்புக்காணவரின் என்செய்வது என்ற எண்ணத்தால் அவர்களை நட்பாக்குதற்கு முயற்சித்தனபோலும்! இவை பயங்கொள்ளிகள். சில சூட்சி ஹீரர்களாகிய வண்டுகளைச் சிவப்பிரகாசசுவாயி கள் கண்டனர்.

“ வடுவ கிர்க்கண்ணுற் றம்மோடு மாறுகோள் படியி னலிடம் பார்த்து வளங்தேன கடிகோள் வண்டின் கணங்கள் மணங்கமழ் துடிகோள் நுண்ணிடைத் தோகையர்ச் சூழ்ந்தவே.”

கண்ணினால் தம்மொடு பகைகொண்ட பெண்களை யழிக்கச் சமையமாதியன பார்த்து வளைவனபோலப் பெண்களை வண்டினம் சூழ்ந்தன. கண்ணின் கருமையில் இந்த வண்டினத்துக் கிருக்கும் பகைமையென்னே! பகை மிகுதியினால் கண்ணையழித்தாற் போதாதா? கண்ணையுடையவர்களையும் அழித்துவிட முயல்கின்றனவாம். இவ்வாறு பலவகை வளம்படக் கவிகள் வண்டின்மேல் வைத்துக் கூறும் நயமொழிகள் பலவற்றை இலக்கியங்களிற் பரக்கக் கண்டு இன்புறலாம்.

“கணவினுள் வண்கனை : : : : கானல் வரக்கண்டறிதியோ”

பண்டிதர் ஸ்ரீ க. கிருஷ்ண பிள்ளை அவர்கள்

கடற்கரை சார்ந்த ஒரு நிலப்பாகம்; இடையிடையே நிலவைக் குவித்தாற் போன்ற—மலைபோன்ற—கண்களைக் கவரும் மணற் கும்பி கள்; அம்மணற் கும்பிகள் தோறும், மானின் அடி போன்ற இலைகளும், நீலமணிபோன்ற பூக்களும், செறிந்துள்ள, நாற்புறமும் படர்ந்து செல்லும் அடும்பின் கொடிகள்; ஒருபால், பசுமையான இலைகளும், வெண்மையான அரும்புகளும், மலர்களும் நிறையக்கொண்டு பரந்த ஆகாயத் திலே விளங்குகின்ற நட்சத்திரங்கள் போலக்காட்டி, நிலமுறத் தாழ்ந்து நிற்கும் புன்னைமரங்களின் கூட்டம்; அம்மரங்களோடு விராவி மணம் நிறைந்த பூக்கள் இலங்கும் தாழைகளின் வரிசை; ஆங்காங்கு தலைகாட்டுங் தில்லைமரங்கள்; உரியகாலத்திற் கனிந்த பழங்களைக் கீழே யுள்ள வெண்மணவில் உதிர்த்தி நிற்கும் நாவல் மரங்களின் நிரைகள்; நிலமெங்கும் வெண்மையான அழுக்கற்ற மணல்; பெயர் வாய்ந்த ஒவியம் வல்லாராலும் புனைந்துகாட்டி முடியாத சித்திரவரிகள் அமைந்த நண்டுகள் போக்குவரவு செய்தலாலுண்டாகும் சுவடுகள்; கடல்விருந்து சிறிது தூரத்திற் கப்பால், நீர் குறைவில்லாத—ஆரவாரமின்றி அலைகளின் ஒழுங்கைக் காட்சியாக வழங்கும் நீண்ட நீர்க்கழி; நீர்க்கழியின் கரைகளில் மாதார் கண்ணென மலர்கொண்டிலங்கும் நெய்தற் பூண்டுகள்; இவற்றூடு பொருந்தி, காவி, ஞாழல், செருந்தி, முள்ளி முதலியன் விராவி நிற்கும் ஒழுங்கு; இவையனைத்தும் வாய்க்கப்பெற்ற வோர் கடற்கரைச்சோலை; ஆகிய இதனைக் கானல் என்று உலகம் கூறும்.

சூரியன் மேற்குக் கடலை யடைகின்றன; வெந்து ஆறிய பொன் போல, அந்தி பூத்துக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. பசுக்களை மேய்க்கச் சென்ற ஆயர்கள் தம்முடைய வேயங்குழலை யெடுத்து, வாயில் வைத்து இரங்கற் பண் பொருந்த ஊதுகின்றனர்; பசுக்களைல்லாம் தாம் செல்வேண்டிய திசைக்கு ஒரு முகப்பட்டுக் குவித்து வீட்டை நோக்கிச் செல்கின்றன; ஆகாயத்தே மிகவுயரத்திற் கொக்குகள் வரிசையாகக் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தம் மிருப்பிடத்தை நாடிச் செல்கின்றன; இரை தேடச் சென்ற பறவைகள்; அன்போடு தம் குஞ்சுகளை நினைத்து, தம் கூட்டை வந்து அடைகின்றன; கடல் பெரிய ஆரவாரத்தோடு முழங்குகின்றது; நீர்க்கழி க்கரையின் கண்ணுள்ள நெய்தல், காவி என்பவற்றின் மலர்கள் கூம்புகின்றன; வண்டுகள்,

தாமிருந்த நீர்ப்புக்களை விட்டுக் கோட்டுப்பு வேறப் போவோமோ, தவிரவோமோ என்ற எண்ணமுடையனவாய் அசைகின்றன; புன்னை, தாழை என்பனவற்றின் மலர்கள், நறுமணங் கமழுந்துகொண்டிருக்கின்றன. நீர்க்கழியின் கண் இரையருந்திக்கொண்டு திரிந்த நாரை முதலிய பறவைகளும் அவ்விடம் தனினமைடையுமாறு விட்டுச் செல்கின்றன. மயங்காதும், மயங்கினோகச் சிலரால் தூற்றப்படுவோர் மாலை என்று கூறும் நேரம்.

அரும்பா யிருந்த காலை சென்று, மலரும் பக்குவத்திலுள்ள போதா யிருந்த பகற் பொழுதுங் கழிந்து, மலரும் நேரம் ஆயிற்று: இளமையும், அழகும், செல்வமும், கல்வியும், நற்குணமும், குலமும், பிறநலன் களும், ஒருங்கமையப்பெற்ற பெண்ணெருத்தி, இன்னும் எல்லாருமறியச் செய்யும் மணவினை நிகழுப் பெருதவளாயிருந்தும், தன் மனத்திற்கு ஏற்ற—அன்பிற்குரிய—தானே ஊழ்வயத்தாற் பெற்றுக்கொண்ட—பல நலன்களும் வாய்க்கப்பெற்ற—யிரபோன்ற தன்காதலை எண்ணி, நெஞ்சுடைகின்றார்கள்; எதிர்ப்பட்டுத் தன்னை அரிதாகப் பிரிந்து செல்லுங் காதலன், பிரிகின்ற அத்தருணத்திற் கூறிச் சென்ற காலம் அவர்களத்திற் பதிந்து கிடந்தது; மாலைப்பொழுதும் அப்பொழுதைய கடவினால் பேராவாரமும், மெல்லெனக் கிளர்ந்து வீசிச் செல்லுங் காற்றும், அன்போடு வந்து தம் குஞ்சுகளுக்கு இரையுட்டிக்கொண்டிருக்கும் பறவைகளும், குழல், யாழ் என்பவற்றின்கண் இரங்கற் பன் பொருந்தி, அயவிடங்களிலிருந்து வரும் இன்னெலியும், புன்னை, தாழை என்பனவற்றின் மலர்களிலிருந்து கமழும் நறுமணமும், அம் மலர்களில் வண்டுகள் சென்று பொருந்தித் தேனை நுகர்ந்து ரீங்காரஞ்செய்யும் காட்சியும், அவள் அன்பத்தை மேலும் மேலும் மிகச் செய்யும் ஏதுக்களாக அவளுக்குக் காணப்படுகின்றன; முற்றத்தில் உள்ள பந்த விற் படர்ந்திருந்த மூல்லையிலுள்ள பூக்களைக் காணுங்தோறும், அவை, தன் கிலைமையை யறிந்து, தன்னைக் கேவி செய்து சிரிப்பது போல அவளுக்குத் தோன்றுகின்றது; பகலோ, இரவோ என்று சொல்லத் தகாது—இரண்டுக் கெட்ட—இரண்டிற்கு மிடையே நின்ற பொழுது மெல்லென அசைந்து கழிகின்றது; இரவு என்னுங் காலத்தின் முற்கூரூயுள்ள — மாலைக் காலத்தின் பிற்கூறு நிகழுந்துகொண்டிருக்கின்றது.

உணவு கொண்டில்லை; பசி அவளுக்குத் தோற்றவில்லை; உடம்பு சுருங்குகின்றார்கள்; படுக்கைக்குச் செல்கின்றார்கள்; வீட்டில் யாவரும் உறங்கினர்; அவள் கண்கள் துயிலமுடியாமல், வருந்துகின்றன; தன் காதலரைக் காணும் வேட்கை அவளை வாட்டுகின்றது; அன்றிற் பறவை ஒன்று அரற்றுகின்றது; அதன் குரல் இவள் நெஞ்சைப் பிளக்கின்றது;

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரைதாரையாகச் சொரியத் தொடங்குகின்றது. ஒருகால் மாலையை நோக்கி,

“மாலையோ வல்லை மணந்தா ருயிருண்ணுவ்
காலைநீ வாழி பெரிது”

(தீருக்துறை, போழுதுகண்டிரங்கல் 1)

என்பாள்; மற்றொருகால் தன் காதலன் குறிப்பிட்டுச் சொன்ன காலத்தை நினைப்பாள்; விரைவின் வருவதாகக் காலங் குறிப்பிட்டுச் சென்ற காதலன், வராது நீட்டினால், ஒரு கணப்பொழுது கழிதல், ஒரு யுகம் கழிதல் போல அவனுக்குத் தோற்றுகிறது; ஊரிலுள்ளார் யாவரும் அயாங்கத் துயிலின் முற்கூற்றிலே மூழ்குகின்றனர்; அவள் மாத்திரம் இவ்வளவு நேரமாகியும் துயிலின்றித் தனித்தவளாயிருக்கின்றனர்; அவள் கொண்ட துயாத்திற்கு எல்லை கூறுதல் அரிது; கண்ணிலிருந்து சொரியுங் கண்ணீர் படுக்கையை நீணக்கின்றது; அவள் தன் காதலன் வராமைக் குரிய காரணங்களை ஒவ்வொன்றாக ஆராயத் தொடங்குகின்றனர்; தானே காரணங்களாக அமையக் கூடியனவற்றை ஆராய்ந்து கொண்டு, அவை யொவ்வொன்றும் காரணமாக வென்ததானே மறுத்தெண்ணு கின்றனர்; “இம் மாலைப்பொழுதும், மாலைப்பொழுதின்கண் ணுள வாகும் ஏனைய நிகழ்ச்சிகளும் என் காதலர் இருக்கும் இடத்தின் கண் ணும் இருக்கவேண்டுமே; அவ்வாருயின் அவர்க்கு இவ்வாறு அன்ப மில்லாதிருத்தல் எவ்வாறு அமையும்” என்று ஆலோசிப்பாள்; விம்முவாள்; வெதும்புவாள்; பெருமூச் செறிவாள்; சுருங்கக் கூறின், மருந்துபிறிதில்லாப் பெருந்துயர்—உறைமலியும்யா நோய்க் குரிய காமம் மிக்க கழிப்பார் அனைத்தும் பொருந்தினன்.

மாலைப்பொழுதின் கடைக்கூறு ஆயிற்று; அடுத்த சிறுபொழுது, உலகைத் தான் ஒப்புக்கொள்வதற்கு ஏற்ற ஆயத்தங்கள் செய்துகொண்டிருக்கின்றது; மாலைப்பொழுது ஒப்புக்கொடுப்பதைத் தாழ்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது; “என் காதலர் என்மேற் பேரன்புடையர் என்று எண்ணி யிருக்கேன்; அவ்வெண்ணம் தவறுடைத்து என்பது இப்பொழுது பல ணையிற்று; யான் அவர்மேற் பேரன்புடையேனுதலின், என்னை மறந் தாரையும் மறக்க மாட்டாது வருந்துகின்றேன்; கானுதற்கு அவாவு கின்றேன்; அவர் என்மேல் அங்கு சிறிதேனும் உடையராயின், என் ஜைக் கானுதற்கு அவர் அவாவும் எண்ணம் எவ்வாறு தடையறும்; அங்கு இல்லையாயினும், அதனால் எய்துங் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை; இராக்கமாவது அவரிடத்தில் இல்லையே; இம் மாலைப்பொழுதில் தன்னை யன்றி வேறு துணையில்லாத—அயரை ஆற்றும் வலிமையில்லாத யான் அன்புறுவதை யறிந்தும், என்மேல் இரங்கவில்லை. யாதுந் தொடர் பில்லாதவர்களும், இரங்குவார்களே; பெண்ணெண்ணரூற் பேயும் இரங்கு

மல்லவா; என்னேடு தொடர்புடையவராயிருஞ்சும் என்மேல் இரங்காத வர் என் காதலர்; பெரிதம் வள்ளுக்கண்ணார்; மாலைப் பொழுதையும்; அன்பத்தை மிகுவிக்கும் இந்நிகழ்ச்சிகளையும் கண்கொண்டு நோக்கி யும் இரங்காத—வலிய கண்களுடையவர்; அதனாலும் வன்கண்ணார் என்று கூறுதல் தகும்” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டாள்.

இவ்வாறு தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டிருப்பவருக்கு ஒரு சத் தங் கேட்டதுபோவிருந்தது; பறவை மரத்திலுள்ள கூட்டிலிருந்து புறப்பட்டுச் சிறகடித்துச் செல்லும் ஓசைபோல அவனுக்குக் கேட்டது. அதுயும், தன் காதலன் தான் வந்த நாளில், வந்தமையை அவனுக்கு அறிவிக்குங் குறி நிகழும் இடத்திலேயே நிகழ்ந்தது போவிருந்தது; இவனுடைய நினைவோ, அவன் வந்து குறி நிகழ்த்தினாலே, அவன் குறி நிகழ்த்தாமல், பறவை காத்திராப் பிரகாரம் வேஞ்சே ரேதுவாற் புடை பெயர்க்கு சிறகடித்துச் சென்றதோ, யார் அறிவார்?

“காதலர் வருவதாகக் கூறிய காலமுங் கடந்து சென்றது; இப் பொழுது, என்னை வழக்கமாய் எதிர்ப்படும் அக் கானவிலுள்ள புன்னை மரச் சோலையில் அவர் வந்து நிற்கிறார்; அதனாலேயே பறவைச் சிற கொலி என் காதிறப்பட்டது; அங்குப் போய்க் காண்பேன்; என் தயர் தீரும்” என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தில் உதித்தது; தயர் சிறிது தணியப்பெற்றனள்; படுக்கையை விட்டெடுங்கு தன் வீட்டிற்கு அய விலேயுள்ள அக்கானலுக்கு, மயில்போல, காவின்கண் அணிந்துள்ள சிலம்பொலி உண்டாகாதவாறு, அதனை மேலே இறுகுமாறு ஒதுக்கி அவள் நடந்து செல்கின்றார்; காதலனைக் காண்பேன் என்ற எண்ணம் அவளைக் கொண்டியகுகின்றது; கானலை வந்து அடைகின்றார்; நாற்புறமும் நோக்குகின்றார்; அப் புன்னைமரச் சோலையைக் கூர்ந்து பார்க்கின்றார்; அவள் எண்ணம் வீண் எண்ணம் ஆயிற்று; மறுபடியும் அவள் தயர் மிகுகின்றது;

“கானலும் புலம்புநனி யுடைத்தே; வானமும் நம்மே போலு மம்மர்த் தாகி

எல்லை கழியப் புல்லென் றன்றே” (துறுந்தோகை, 310)

என்று முன்னெருநாள் தன் தோழிக்குரைத்த மொழிகள் இப்போதும், அவள் நாபகத்திற்கு வருகின்றன.

அவர் வருங் தொழிற் கருமை சாற்றினார்; இவ்விடம் வராத சிலநாள் தம்மிடத்திலேயே இருத்தலை விரும்பினார்; அவ்வாறு, தம் மிடஞ் செல்லும்போது வருவதாகக் கூறிய காலமுங் கடந்து சென்றது; நான் படுக்கையி விருந்தபோது, உண்டாய சத்தம், அவர் செய்த குறியேயென்று எண்ணி மகிழ்ந்து, ‘அவரைக் காண்பேன்’ என்ற

என்னமுடையேனுப் பீக் கானலுக்கு வந்தேன்; அவரைக் கண்டிலேன்; அவர் இக் கானலுக்கு வந்தாரோ, வந்திலரோ, வந்திருப்பின், யார் அதனைக் கண்டிருப்பார்கள்; இக் கானலும் தனிமையுடைத்தாகக் காணப்படுகின்றதே; அவர் வந்ததைக் காணவல்ல கண்கள் இக்கானலில் யாரிடம் அமைந்துள்ளன” என்று பலவாறும் எண்ணுகின்றார்கள்; அத்தருணத்தில் அவருக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாகின்றது; “நீர்க் கழிக் கரையின்கண்ணுள்ள நெய்தல்களே இக்கானலிற் கண்களையுடையன; அவைகளில் ஒன்றை வினாவில், அது கண்டிருந்தால் எனக்குரைக்கும்” என்று எண்ணுகின்றார்கள்; நெய்தற் பூக்கள் கண்களைப் போன்றிருக்கு மல்லவா? அதிலும் பெண்கள் கண்களைப்போன்றிருக்கு மல்லவா? ஆதலால், நெய்தற் பூண்டும் பெண்தானே; அத் தருணத்தில் அவள் பெண்ணிடம் விசாரிப்பதால் என்ன தவறுண்டு? உடனே அவள் நீர்க்கழிக் கரையின்கண்ணுள்ள—தன்னேடு பலாட் பயின்ற அங்கெய்தலிடம் விசாரித்து அறியுமாறு அவ்விடத்திற்கு விரைவாய் நடக்கின்றார்கள்; அவ்விடத்தை அடைகின்றார்கள்; குனிந்து, நெய்தற் பூண்டை நோக்குகின்றார்கள்; அவள் பெரிய எமாற்றம் அடைகின்றார்கள்; என்னில், அது கண்மூடித் துயின்றுகொண்டிருக்கின்றது; அதன் மலர்கள் மாலையிற் கூம்பிலிடுமல்லவா? மொட்டுக்களே காணப்படுகின்றன.

அவை விரிந்திருக்கப் பெறின், கண்ணீர் நிறைந்து ஒழுகிக்கொண்டிருக்கும் அவருடைய கண்களுக்கும் நீராலைசன்னடு நிற்கும் அந்நெய்தல் மலருக்கும் எவ்வளவு பொருத்த மிருந்திருக்கும்;

‘பாசடை சிவந்த கணைக்கா நெய்த’

வினமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறுங்

கயழுஞ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்’ (துறுந்தோகை 9)

என்று கூறுபவர்கள், ஈற்றஷையை இந்நிகழுச்சிக்கேற்ப, மாற்றியமைக்க வல்லாராயின், அமைத்துக்காட்டுவார்கள்; அன்றியும், தன் துயர்கண்டு, தனக்காகப் பரிந்து, அங்கெய்தலும் கண்ணீர் சொரிவதாயும் அவள் எண்ணிச் சிறிது துயராறவும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கும், அது தவறிற்று; அவள் பெரிதும் எமாற்றமடைகின்றார்கள்; என்செய்வாள்; பாவம்! ஆதலால், அவள் “வள்கண்ணுறை இக்கானலில் வரக் கண்டுபிட்டோ” என்று எவ்வாறு கேட்பாள்; அவள் அவ்வாறு கேட்க வில்லை. நிமிர்ந்து நின்று ஆலோசிக்கின்றார்கள்.

(தொடரும்)

குறுந்தொகை

ஸ்ரீ கை. சிவபாதம் அவர்கள்
(Inspector of Schools)

குறுந்தொகை என்பது, பரந்து பட்ட தமிழ் இலக்கிய மென்னும் பரவையில், கடைச் சங்க நல்லிசைப் புலவர்கள் அருளிச்செய்த எட்டுத் தொகைதூல்களுள் ஒன்று. இது அகவற் பாவால் இயன்ற 402 செய்யுட்களைக் கொண்டதாய், படிக்கப் படிக்க இன்பம் பயப்பதாய்ச், சான்றேரால் ‘நல்ல குறுந்தொகை’ எனப் பாராட்டப்பட்ட பெருமை வாய்ந்ததாயுள்ளது. இதற்குப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனர் அருஞ்செய்யுள் ஒன்று கடவுள் வாழ்த்துப்பாவாக அமைந்திருக்கின்றது. அது வருமாறு :

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி
பவழத் தன்ன மேனித் திகழோளிக்
குன்றி பேய்க்கும் உடுக்கைக் குண்டின்
நெஞ்சுபக வெறிந்த அஞ்சடர் நெடுவேல்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
எம வைக வெய்தின்ற ஜுலகே” என்பது.

குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகிய முருகவேளின் காவலிற்பட்டு, உலகம் இன்பமயமான நாட்களை எய்துகின்றது என்னும் பொருளைக் கொண்டு முடிய மிப்பாடல், ஆறு அடிகளைக் கொண்டதாய், அறு முகக்கடவுளின் திருவடி, நிறம், ஒளி, ஆடை, வேல், கொடி என்னும் ஆறும் பொலிந்து விளங்கும் திருவருட் தோற்றத்தை அடியார்களின் அகக் கண்ணுக்குப் புலனுமாறு செய்கின்றது.

இக் குறுந்தொகைச் செய்யுட்கள் தண்டாநல்லிசைத் தண்டமிழுப் புலவர் பல்லோரால் பல்வேறு காலத்திற் பாடப்பெற்றன. இப்பாக்களின் சுவையைத் தான் முன்னுகர்ந்து தொகுத்துக் கொடுத்தான் பூரிக்கோ என்னும் புலவன். இத் தொகை பாடிய புலவர் தொப்புத்தோளார் முதல் அம்முவனர் ஈருகவுள்ள இருநூற்றைவர் என்பர். இவர்களுட் பதின்மர் பெண்பாற் புலவர் என்பர். ஈழம் அல்லது இலங்கை என்னும் இத்தீவினர் என்று கருதப்படும் ஈழத்துப் பூதன்தேவன் என்னும் கவியின் பாடலும் இக் குறுந்தொகையுட் காணப்படுகின்றது. கவித்தொகை

முதலிய ஏனைய தொகைநூல்களைப்போல் திணைமுறைபற்றிக் கோக்கப்படாது, இக் குறுந்தொகைநூல் நாலடிச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையுமான அடியளவையாற் தொகுக்கப்பட்டதாகும்.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி” என்னும் செம்பொருட் டொடர்கொண்டதும், ஆலவாயி லவிர்சடைக் கடவுளாகிய இறையனாரா வியற்றப்பட்டுத் தருமி என்னும் அந்தணா ஹக்குக் கொடுக்கப்பட்டதுமான தீஞ்சுவைச்செய்யுள் குறுந்தொகையுள் இரண்டாம் பாடலாக அமைந்துள்ளது. இச்செய்யுளின்காலம் கடைச்சங்க நல்லிசைப் புலவர் குழாத்துட் பல்லிசை நிறுத்த படிமையோராகிய நக்கிரனின்காலமாதலால், இரண்டாம் நூற்றுண்டாகல் வேண்டும். எனவே, இக்குறுந்தொகை தொகுக்கப்பட்டது, அவ்விரண்டாம் நூற்றுண்டு அல்லது அதனை அடுத்த காலமெனத் துணிவர் ஆராய்ச்சியாளர்.

நற்றினை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை முதலிய தொகை நூல்களுள் குறுந்தொகையே முதற்கட் தொகுக்கப்பட்டதெனக் கொள்ள இடமுண்டு. என்னை? தாமியற்றிய குறுந்தொகைச் செய்யுட்களிலுள்ள உவமை நயத்தால் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற சில கவிகள், இச் சிறப்புப்பெயராலேயே ஏனைய தொகைநூல்களிலும் குறிக்கப்படுகின்றனர் ஆதலின் என்பது. “யாயாகியனே” என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் உப்பங்கழியில் மலர்ந்த கருநெய்தற் பூ நீர் பெருகுந்தோறும் கயத்தில் மூழ்கும் மகளீருடைய கண்ணையொத்துத் தோன்றுமென்று கூறிய ஒரு புலவர் இந்நாலிலும், நற்றினை, அகநானாறு, புநானானாறு முதலிய ஏனைய தொகைநூல்களிலும் கயமனுர் என்றே வழங்கப்படுகின்றனர். நச்செள்ளோயார் என்னும் ஒலவர் விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையைப் பாராட்டிக் கூறிய அருமைபற்றிக் காக்கை பாடி னீயார் நச்செள்ளோயார் என இயற்பெயரோடு சிறப்புப் பெயரும் பொருந்தக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இன்னும், தலைவளைப் பிரிந்திருந்த தலைவிக்கு மக்கள் போகிய அணிலாடு முன்றிலை உவமித்த சிறப்பால் ஒரு புலவர் அணிலாடு முன்றிலார் என்றும், நொதுமலராகவிருந்த தலைவனுங் தலைவியும் ஊழ்வயத்தால் ஒன்றுபட்ட பண்பை, செம்புலத்திற் பெய்த நீருக்கு உவமித்த மையால் வேறொரு புலவர் செம்புலப் பேய னீரார் என்றும்

தம்மியற்பெயர் தோன்றுது சிறப்புப் பெயராலேயே வழங்கப் படுவாராயினர்.

இச் குறுந்தொகைக்கு உரையெழுதினேர் உச்சிமேற் புல் வர்கொள் நச்சினர்க்கினியரும் பேராசிரியருமாவர். இவருள் பேராசிரியர் இருபது ஏர்க்க ளோழிந்த ஏனைய பாக்களுக்குப் பொருள் எழுதினுரென்றும், அவர் எழுதாதொழிந்த இருபது பாக்களுக்கும் நச்சினர்க்கினியர் பொருளெழுதினுரென்றும் :

“ நல்லறி வடைய தோல்பே ராசான்
கல்லியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
போருடேரி குறுந்தோகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபோரு ளேன்றவ னேழுதா தோழிய
விதுபோரு ளேன்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்....” எனவும்,

“ பாரத்தோல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தோகையு வளஞ்சூன்னும்—சாரத்
திருத்தகு மாழனிசேய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி ஞர்க்கினிய மே ”

எனவும் வரும் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. தமிழ்மக்கள் செய்த தவக்குறைவாற்போலும் இவ்வுரைகள் இப்போது கிடையாதொழிந்தன. காலஞ்சென்ற Dr. சாமிநாதைய ரவர்களின் ஆராய்ச்சியின் பயனாக எழுதப்பட்டுள்ள உரையே இந்தாலைப் படிக்க முயல்வார்க்கு இப்போது பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

குறுந்தொகைச் செய்யுட்களைப் பல உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ளனர். பேராசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரும் தொல்காப்பியப் பொருளாதிகார உரையகத்துமட்டும் 236 செய்யுட்களை மேற்கோளாகக் கொண்டனரென்றால் இந்தாலை நாவின் மாண்பு இத்தன்மைத்தெனச் சொல்லுந்தகையதோ !

இச் குறுந்தொகை நுதலியபொருள் அகப்பொருள் என்க. வடதாலார் கூறும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கினையும், தமிழ்நாலார் அகம், புறம் என இரண்டனுள் அடக்குவர். அகம் என்பது ஒத்த அன்படைய தலைவனுங் தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்து, அக்கட்டத்தின் பின்பு, அவ்விருவராலும் ஒருவர்க்கொருவர் புலனாக இருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத் துணர்வே நுகர்ந்து உறவுதோர் இன்பம். இவ்வகுத்தின் வேறு

யவை புறம் எனப்படும். அகவொழுக்கம் சான்றேர் கூறிய புலனெறிவழக்கிலே களாவு எனவும் கற்பு எனவும் இருவகைப் படும். களாவு என்பது, ஒத்த தண்மைகளையுடைய தலைவனுங் தலைவியும் பால்வகையால் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றித் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடி யொழுகுவது. கற்பு என்பது, பின்பு அவ்விருவரும் வரைந்துகொண்டு இல்லிலிருந்து அறம்புரிக் தொழுகுவது. களவொழுக்கம் தமிழ்மக்களிடையே இயல்பாகவே நிகழ்ந்துவந்த தொன்றென்பர். இவ்வொழுக்கத்தைப் புலவர்கள் புலனெறிப்படுத்தி, நாடகவழக்கிற கியைந்தவற்றையும் விரவிப் பாடல்கள் இயற்றுவாராயினர். இவ்விதம் எழுந்த நூல்களே அகப்பொருள் இலக்கியங்கள். வடநாலார் கூறும்மன்றல் எட்டானால் கந்தருவத்தைத் தமிழர்பால் நிலவிய களவுக்கூட்டம் ஒருபுடையொத்திருப்பினும், அதனினும் இது சிறந்ததென்க. களவுக்கூட்டம், கற்பின் இன்றியமையாமையை உடைத்தாகவின், இதனைத் தமிழுக்கே சிறப்பாக உரியதெனச் சான்றேர் பகர்வர். தமிழுக்கே உரிய அகவியற் பகுப்புக்கள் ஏனைய மொழிகளிற் காணப்படா.

இவ்விதத் தமிழ்மொழிக்கே சிறப்பாயமைந்த இன்பப் பொருள்பற்றிக் கூறியெழுந்த சங்கநூல்களுள், குறுந்தொகைப் பாடல்கள், அடியளவாற் சுருக்கமுடையவாயினும் பொருளாளவாற் பெருக்கமுடையனவாய், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் உயிர் ஒவியமாய், கற்பனைச் சிறுகதைகளாய், பயில்தொறும் பயில் தொறும் பண்பு பல பயந்து மிளிர்கின்றன. உயரிய இலக்கிய நூல்களிலமையவேண்டிய இனிமை, எளிமை, ஆழம் முதலிய இயல்புகள் இந்நாலின்கண் யாண்டும் விரவி யிருக்கின்றன. இற்றைஞான்று நிலவும் தமிழ்நடைப்போக்கு பிறமொழிக்கலப் பால், சங்க கால மொழிநடையினும் சிறிது பேதமுடையதாகத் தோற்றினும், முன்னையது எளிதென்றும், பின்னையது எளிதன்று என்றும் கோடுவது பொருத்தமற்றது. குறுந்தொகை முதலிய இலக்கியங்கள் தோற்றிய அக்காலத்தில் அங்கடை எளிமையாக இருந்திருக்கவேண்டும். சென்னையில் நடைபெற்ற குறுந்தொகை மகாநாட்டில் தலைமை வகித்த பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள் தமது தலைமைப்பேருரையிற் கூறி யதுபோலப் பழந்தமிழ்ச் சொற்களும் சொற்றெடுர்களும் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்பட்டுவரும் இந்நாட்களிற் சங்ககாலத் தமிழ்

நடை எளிமையில்லாதனவாகக் காணப்படுதல் இயல்பே. எனினும், சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு சிலவற்றை ஆராய்ந்து படித்துப் பயிற்சிபெற்று வருவோருக்கு அங்கடையின் எளிமை நன்றாகப் புலப்படும். எதுகை, மோனீ, என்பவற்றை நோக்கி, வறிதே மொழிகளை அடுக்கி சொற்பெருக்கமும் பொருட்சுருக்கமும் அமைய யாக்கப்படும் பிற்றைஞான்று எழுந்த பாடல்கள் போலாது, சங்கப்பாடல்கள் ஒரு சிறு சொல்லேனும் வறிதே விரவாமல் பயில்தொறும் பயில்தொறும் புதுப் புதுக்கருத்துக்களைப் பயப்பனவாய்ச் சொல் நயமும் பொருள் வளமும் சால அமைந்த பண்பின.

குறுங்தொகை நூலை ஆராய்ச்சியுடன் படிப்போருக்குப் பண்டைய தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கைக்கமுறை, நாகரிகம், என்பன வற்றைப்பற்றிய பல செய்திகள் புலனுகின்றன. தமிழ்மக்கள் இசையைப் பெரிதும் போற்றி வந்தனரென்பதும், பாணர், கூத்தர், விற்சியர் முதலாயினேர் உபகாரிகளால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தனரென்பதும், பல இசைக்கருவிகள் உபயோகத்துக்கிருந்தனவென்பதும், மகளிர் விழாக்காலங்களில் துணங்கைக்கூத்தாடிக் களிப்பரென்பதும், உரவில் தானியத்தையிட்டு இடிக்கும்போது வள்ளோப் பாட்டைப் பாடுவார்களென்பதும் இச் செய்யுட்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றன. மகளிர் நீர் விலையாடுவதிலும், கடற்கரையின்கண் அலவனுட்டிவதிலும், மலர்கொய்து சூடுவதிலும் அதிக விருப்புடையர். இல்லறம் நடத்தும் இளம்பெண்கள் கணவர் உவக்கும்படி இன்சுவை உணவை தமகைகளாலேயே அட்டு உண்பித்து மகிழ்ந்தனரென்பது:

“ முளிதிரிர் பிசைந்த காந்தண் மேல்வீரல்
கழுவறு கலிங்கங் கழாஅ துழிஇ
குவவா யுண்கண் கும்புகை கமழுத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்
நுண்ணி தீன் மகிழ்ந்தன்(று) ஒண்ணுதன் முகனே ”

எனவரும் அழகுள்ள செய்யுளால் தெரிகிறது. அரசியன்முறை, ஊரமைப்பு, மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் என்பனவற்றைப் பற்றிய பல செய்திகள் இச்செய்யுட்களால் அறியக்கிடக்கின்றன. அரசன் செங்கோலினன் என்பதும், அவன் அறம்வழங்குதற் குதவிபுரிய அறங்காறவையம் என்னும் சியாயசபை

ஒன்று ஊரிலுள்ள பல சான்றேர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட தாய் இருந்ததென்பதும் புலனுகின்றது. ஊரில், பலவகைத் தெருக்கள், மன்றங்கள், கேணிகள், பொய்கைகள், காண்யாறுகள் என்பன சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. வறியோரையும், ஊர்க்குப் புதியோரையும் உபசரித் தில்லிற்கழைத் துண்பித்தல் மக்களின் இயல்பாயிருந்தது. இராக்காலங்களில் தத்தம் இல்லங்களின் கதவுகளை மூடுமுன் “புறத்தே உணவு வேண்டியோர்யாரும் உள்ளோ?” என்று வினாவி அழைத்துண்பிப்பர். நிமித்தம் பார்த்தல், விரிச்சி கேட்டல், தூர்க்கையை வழிபட்டுக் காப்புக்கட்டி விரதமிருத்தல், பிறையைத் தொழுதல், முதியோர்சென்று மணம்பேசல் என்பன அக்காலத்திருந்த சில வழக்கங்கள்.

சென்ற சில நாற்றுண்டுகளாகத் தமிழ்மொழிப் பயிற்சி குன்றியது. சங்க இலக்கியங்களைப் பயில்வோர் மிகச் சில ராயினர். பிறமொழிப் பயிற்சியே பெருகியது. தமிழ்மக்களிடையே தமிழ்மொழிப் பயிற்சி பயன்றது என்னுமுணர்ச்சி தோன்றியது. தமிழ்மொழிப் பயிற்சி குன்றும்படியான வழிகளையும் சிலர் சூழ்ந்து வந்தனர். இப்போது சில ஆண்டுகளாக, தமிழர்க்குத் தாய்மொழி தமிழே, தமிழ்மொழியைப் பயிலாத எவ்வும் தமிழனுகமாட்டான் என்னுமுணர்ச்சி பலருள்ளத்தே தோன்றுகின்றது. அதன்பயனாகத் தமிழ் கற்கப்படுகின்றது. தமிழ்நால்கள் ஆராயப்படுகின்றன. ‘தன்னேரிலாத தமிழ்’ என்று ஆன்றேராற் புகழப்பட்ட நந் தமிழ்மொழியானது மேன் மேலும் வளர்ச்சியிருவதாக.

20- ஆம் நாற்றண்டில் வசனம்

ஸ்ரீ அ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள்
ஞேயல் கல்லூரி, கொழும்பு
(முற்றோடர்)

வ. ரா. என்பவர் சிறுகதைக் கோவை ஒன்று எழுதி “நடைச் சித்திரம்” எனப் பெயரிட்டு வெளியிட்டுள்ளார். வண்ணைந் நாகப்பன், மோட்டல் மணி, தாசி கோகிலாம்பாள், சமையல் சாமா, முதலிய தலைப்பில் எழுதும் வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள் தான் அவை. சில இடங்களில் ஆசிரியர் தனது தனிச்சிறப்பும் (Originality) காட்டியுள்ளார். உ.ம். P. 184. “நான் சமூக ஊழல்களின் அழுக்குகளை வெளுக்கிற வண்ணைந் நாகப்பன் அழுக்குத் துணிகளை வெளுக்கிற வண்ணைந் நடையுடைப்பாவனைகளில் படியும் அழுக்குகளைப் போக்கும் சங்கர ஊடைய (சம்ஹரிப்பவனுடைய) குலம் எங்களுடையது. எங்கள் பிதி ரார்ஜித் சொத்திலே நாகப்பன் ரிஷபத்தைப் பங்காக எடுத்துக்கொண்டான். நான் எதை எதை எடுத்துக்கொண்டேன்று விரைவில் நினைவு வரவில்லை. கொஞ்சம் யோசித்துச் சொல்லுகிறேன்.”

இவர் மிகவும் எளிய தமிழ்நடையிலேயே எழுதி விளங்கவைக்கும் வன்மை வாய்ந்தவர். திசைச் சொற்களை அடியோடு ஒழிக்க முற்படு வோரின் பிழையை இவர் தம் நூலில் குறிப்பாகக் காட்டிச் செல்கின்றார்.

கவாயி சுத்தானந்த பாரதியார் பலவசன நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவையும் புத்தனர்ச்சியைப் புகட்டுவன. கோவலன் சரிதை ஒன்று உண்டு. அது எனைய சிலப்பதிகார வழிநுல்களிலும்பாக்கச் சிறப்புடையது. தமிழ்நாட்டிலே மாணிடர் முன்னேற்றமடைதற்கு ஏற்ற புதிய எண்ணங்களை ஊட்டும் ஒரு சில எழுத்தாளருள் சுத்தானந்த பாரதியார் முதல்வராவர். இவ்வெண்ணங்களை அவருடைய நூல் ஒவ்வொன்றிலும் காணலாம்.

தமிழ்நாட்டில் தற்போது இலக்கணக் கட்டுரை எழுதுபவர் வேங்கடராஜாவு ரெட்டியார் ஒருவரே. இவருடைய கட்டுரைகள் ஆராய்ச்சி விரம்பியவை. சொற்களின் ஆதித் தோற்றத்தையும் பிறப்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை அவை. “Grammatical Essays” என்னும் நூலில் இவற்றைக் கண்டு களிக்க. இவர் கபிலர் பரணரைப்பற்றியும் எழுதியுள்ளார்.

வேங்கடசாமி நாட்டார், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை முதலிய மூவரும் அழகிய சீரிய நடையைக்

ஈகயாளுபவர்கள். நாட்டார் நக்கீர், கபிலர் ஆதிய பழைய புலவரைப் பற்றியும், பண்டிதமணி ‘உதயண காவியம்’ என்று உதயணைப்பற்றியும், சுப்பிரமணியபிள்ளை இலக்கிய வரலாறென்று தமிழ்நால்களின் தொற்றம் தொன்மை முதலியனபற்றியும் எழுதியுள்ளார்கள். இவற்றைத் தனித்தனி விரிக்க இங்கே இடம் போதாதவின் குறிப்பிட்டுப் போகின்றேன்.

சில பாதிரிமார் தமிழைப் படித்துத் தமிழில் வசனம் எழுதத் தொடக்கியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தமிழில் எழுதினும் தமிழ்வழக்கையும் அதற்கேற்ற நடையையும் பின்பற்றச் சற்றே கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆங்கில வழக்கே அவர்களுக்குத் தமிழிலும் புகுஞ்சுவிடுகிறது! உதாரணமாக:- “He cannot but do,” என்பதை “அவன் செய்யத்தான் செய்வான்” என்று கூறுவார். “I have a coconut” என்பதை “நான் ஒரு தேங்காயை உடைத்தாயிருக்கிறேன்” என்பார்கள். இவற்றைத் தமிழ்முறையில் கூறின்—கட்டாயம் செய்வன் என்றும், என்னிடம் ஒரு தேங்காய் உண்டு என்றும் கூறுவோம். இப்படிப் பிசுகுகள் பலப்பல உள். எனினும் இவையும் தமிழில் ஒரு நடையைக் குறிப்பன (Missionary style).

அதே எனது ஆசிரியர் அழகசந்தரதேசிகரைப்பற்றிக் கூறுவேன். இவர் சிறுபிள்ளைகளுக்கு வாசினைப் புத்தகங்கள் அரிய எளிய நடையில் எழுதியுள்ளார். இலக்கண வரம்பு கடவாது அழகாகத் தனித் தமிழ்மொழியில் எழுதுவதிற் பெரும்பாலும் கைதேர்ந்தவர்: ஏசு, ஓகனர், ஆயோலை, சங்கதம், இருவது, ஐவது, தொண்டு என்பன போன்ற சொற்கள் அழியாவண்ணம் எடுத்தாண்டவர் இவரே. ஓர், ஈர், ஒரு, இருமேல், கீழ், முன், பின், அல்ல, இல்லை, முதலாம், 2 ஆம் என்னும் வழக்குக்களை எல்லாம் பொதுவழக்குப் பின்பற்றியும் சிறப்பு வழக்கு விலக்கியும் வழங்குபவர் ஒரு சிலரே. அவருள் என்ன சீரியரும் விபுலானந்த அடிகளுமே தலை சிறந்தவர். இவர்களுடைய வசனத்தில் ஒரு இனிமையுண்டு. வசனங்கள் பொருளின் போக்குடன் தொடர்வுபட்டே செல்லும். வழு ஒன்றேனும் கிடையாது. சில தத்துவார்த்தமான பொருட்களை எடுத்தாளும்போது சுவாமியவர்கள் கடுஞ் சொற்களை உபயோகித்தும் உன்னத நடையைக் கையாண்டும் கட்டுரை வரைவார். ஆனால் இலகுவான பொருள்பற்றி எழுதும்போது அவருடைய எளிய நடையின் சிறப்பியல் தோன்றும். உதாரணமாக ‘உணவு’ என்னும் பொருள்பற்றி எழுதிய கட்டுரையைக் காண்க. தேசிகரவர்கள் எந்தப்பொருள்பற்றி எழுதினும் ஒரே எளிய இனிய நடையைக் கையாளுவார். உதாரணமாக அடியில்வரும் ஒரு பாத்தநைக்காண்க. P. 8. “எசுவின் தாய்தநைதயர் செல்வரல்லர், வறியவ

ரெனவும், சூசையார் சீவனேபாயத்தின் பொருட்டுத் தச்சவேலைசெய்து வந்தாரெனவும் முன்னமே கண்டுள்ளேன். ஏசுவும் தங்கையார் தொழில் வறையிற் சென்ற அவருக்கு உதவி செய்தும் தச்சவேலைசெய்ய அவர் பாற் பயிற்சியடைந்தும் வந்தார். ஏசு காளைப்பருவம் அடையுமுன் னரோ தங்கையார் பரமபதனு சேர்ந்தனர்” என்பது அப்பகுதி.

இவ்வாக்கியங்கள் எனிய இலகுவான நடையில் நிகழ்கின்றன. இவற்றுள் எண்ணும்மைவரு மிடங்களொல்லாம் ஆசிரியர் உறுப்பிசைக் குறியை விட்டுவிடுகின்றனர். இவர் ஆங்கில நடையைப் பின்பற்றுகின்றார்போலும். இவருடைய வசன நடை யாவரும் பின்பற்றத் தகுந்தது. தேசிகரும் சுவாமி அவர்களும் வடமொழி வழங்குவதில் ஏக மனதுடையவர். தமிழ் வழக்கில் வந்துள்ள சொற்களை மாத்திராம் இன்றியமையாத விடங்களில் அமைக்க இடம் கொடுப்பார்கள்.

அடுத்தவர் பண்டிதர் கண்பதிப்பினாலோ. இவர் அதிகம் வசன நூல் எழுதியவரல்லர். எழுதிய ஒருசில கட்டுரைகளுக்குள் தன் வசனம் இன்ன தென்றும், நகைச்சுவையுடன் எழுதுவது எப்படி என்றும், நோகா மல் நொடிக்காமல் கண்டிப்பது எப்படியென்றும் காட்டியுள்ளார். பண்டிதன்மாருள் இவர்போல எனிய சீரிய நடையைக் கையாளுவார் இல்லை என்னலாம். இவருடைய வாக்கியங்கள் சில வருமாறு :—

* “அப்பாலுள்ள அதிகாரங்களைப் பரிசோதித்து அச்சிடுதற்கு அக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலிருந்த எந்த வித்துவானுக்கும் அணிவு பிறக்கவில்லை. வித்துவான்களொல்லாம் நீந்தப் பழகிக்கொண்டதான் நீரில் இறங்குவதாகத் தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டு கரையில் நின்று விட்டார்கள். பொருளதிகார விஷயத்தில் தமிழ்நாடு தலை குனிகிற காலத்தில் ஒரு நூல்—தொல்காப்பியம்—பொருளதிகாரம்—நச்சினார்க்கினியம்—சி. வை. தாமோதரம்பினாலோ பரிசோதித்து வெளியிட்ட பதிப்புத் தமிழ் நாடெங்கும் பவனி வந்தது. தமிழ் வித்துவான்களைல் லாம் தங்கள் கண்களை நம்பாமலே கண்டுகளித்தார்கள். “நீடிய கீர்பேறு தாமோதரம்பின் நீட்புவியில் கோடி புலவர்கள் கூடினும் நின் புகழ் கூறிறதே” என்ற பாட்டு வேதநாயகம்பினாலேயின் வாயிலிருந்து வழுவி விழுந்தது.” இங்கே நாம் நீந்தப்பழகிக்கொண்டு நீரிலிறங்கத் தீர்மானித்த வித்துவான்களைப்பற்றி வாசிக்கும்போது எங்கண்முன் ஒரு படம் தோன்றுகின்றது. கோழிக் குஞ்சின் நெஞ்சுடையார் பதறிக் கொண்டு நிற்கின்றனர். பழைய ஏட்டிற்கை வைக்கவும் பயம். தமிழ் நாடு தலை குனிந்ததென்னும்போழ்து நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னும் சபையும் தலைகுரிந்ததை நினைவுட்டுகின்றதல்லவா? ‘பவனி

* See தேசிகர் நினைவுமலர்

வந்தது’ என்னுஞ் சொற்றெட்டரை மாற்றி வேறு எச்சொல்லைப் புகுத்தினாலும் சுவைக்காது. அதுவே சொல். அது இருக்கவேண்டிய இடமே இடம். ‘கண்களை நம்பாமல் காணல்’ ஆங்கிலத்தில் They could not believe their eyes என்பதற்குப் பொருத்தமாகவுள்ளது. பண்டிதர் ஆங்கில அறிவில்லாவிடினும் ஆங்கிலச் சொற்றெட்டரை எடுத்தாலும் வண்மை வியக்கத்தக்கது. வேதநாயகம்பிள்ளை இலேசாகச் சாற்றுகவி கொடுப்பவரல்லர். தகுதியறிந்தே கொடுப்பவர். ஆத வின் பாட்டு “வழுவி விழுந்தது” என்னும் தொடர் மிகப் பொருந்தும். இதனை வாசிக்க எமக்கு இளமையிற் கற்ற ஒரு அழகிய வசனம் நினைவுக்கு வருகின்றது. ‘பழுத்த கொய்யாப்பழும் பஞ்சவர்ணக்களியின் சொண்டினின்று நழுவி விழுந்தது’ என்பது அது. உண்மையில் பழ வைக்கு விருப்பமில்லாவிடினும் பழம் பாரமானபடியால் நழுவிவிட்டது. இங்கும் இலக்கணப் படிப்பாளர் செய்த வேலை அபாரமானபடியால் பின்னையவர்களை அறியாமலே ஆர்வம் பிடர்பிடுத்துத் தள்ளப் பாட்ட தோன்று நழுவி விழுந்தவிட்டது! இப்படிச் செல்லும் பண்டிதரவர்களின் வசனம். அவர் இன்னும் பல நூல் எழுதுவார் என்று தமிழுலகு ஏதிர்பார்த்திருக்கின்றது.

இன்னும் 20-ஆம் நூற்றுண்டிற் பெயர்போன வசன ஆசிரியன் மாருள் சூரியநாராயண சாத்திரி, செல்வக் கேசவராயமுதலியார், கவியாணசுந்தரர், இராகவஜையங்கார், சேதுப்பிள்ளை, கிருட்டினமூர்த்தி ஆசிரியோரைப்பற்றியும் சில கூறல்வேண்டும். சாத்திரியாரவர்கள் நாடக நூலும் நவீன சிறு கட்டுரைகளும் தமிழ்மொழி வரலாறுள்ளும் எழுதி யுள்ளார். அவர் கடையதனுள் வசனநடை இருக்கவேண்டிய முறையை எடுத்தாண்டுள்ளார். வடமொழிக் கலப்பு அவருக்கு விருப்பமில்லை. பரிபாதைச் சொற்களை உபயோகியார். எனிய நடையைக் கையாண்டு பொருளையாவரும் விளங்க வைப்பார். இவருடைய நூல் சில இன்னும் அச்சுவாகனமேற்றும் துன்பத்திற்கிடமானது. மனிப்பிரவாள நூலாசிரியரைக் கண்டிக்கும்பொழுது :— “இப்படியாக அவருக்கு இவ்வகை ஆபாசபாதை ஒன்று வகுக்குமாறு தோன்றிற்று.” என்று எசிஎழுதுகின்றார். ஆசிரியர் உண்மையில் தமிழுபிமானியே.

செல்வக் கேசவராயமுதலியாருடைய வியாசங்கள் யாவும் மிகச் சிறந்தனவென்றும் வடசொற் பலகலந்த நாவலருடைய வசனத்திலும் அழகிய முறையில் எழுதப்பட்டனவென்றும் தென்னிந்தியர் போற்றிக்கொள்ளுகின்றனர். ஆனால் அவ்வளவிற்குச் சொல்லுவதற்கில்லை. முதலியாரவர்களே நாவலருடைய வசனநடை, வசனமெழுதுவோருக்கெல்லாம் ஒரு நடைவண்டிபோலிருக்குமென்று கூறியிருப்பதால் அவரே இவருடைய நடையை மெச்சினுரைன்றறிதல்வேண்டும். அன்

நியும் நாவலருடைய நடை வண்டியை உருட்டியே அவர் நடைபழு கினர் என்றாலும் பொருந்தும். திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் பல வசன நால்களை எழுதித் தந்துள்ளார். இவர் எழுதியனவற்றை நுனுகி ஆராய்ந்து படிப்போமானால் பொருட் செறிவிலும் சொற்பெருக்கம் கூடுக் காணலாகும். இவர் பேசுவதுபோலவே எழுதுவதும், தண்ணளியாய் கீரோட்டம் போவிருக்கும். ஓரிடத்திலும் தங்கு தடை இராது. ஆனால் பொதிந்துள்ள ஒரே பொருளையே மேலும் மேலும் எடுத்து வெவ்வேறு சொற்றெடுதால் விளக்குவர். அவருடைய நால் ஒன்றும் தவறுது ஆராயின் ஒவ்வொன்றிலும் எதுவிதமோ “பெண்ணின் பெருமை” — வந்துவிடும்! ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பம் உண்டுபண்ணி அந்தப் “பெருமையைக்” கொண்டுவந்து புகுத்திப் பலபாகங்களில் வரைந்துவிடுவார். ஆனால், வசன நடைக்கு ஒரு வரம்பானார் இவர் என்னல் சாலும்.

மு. இராவகஜையங்காரும் நல்ல சிறந்த வசன மெழுதுபவர். அறிவு நன்றாகப் படைத்தவர். ஆதலால் இலக்கண வழுவின்றியும் பொருள் பல பொதிந்தும் எழுதும் ஆற்றல் மிக்குடையவர். ஒரு சிறு அளவிற் குப் பிராமணர் கட்சியைத் தழுவியே யெழுதும் குணமுடையவர். ஆத வின் சோமசுந்தரபாரதியார் கையால் கடிய கண்டனம் பல பெற்றுக் களை தெளிந்தவர். “ஜயர் யாத்தனர் கரணமென்ப”, எனவரும் தொல் காப்பியச் சூத்திர அடியிலிருந்தே அந்த வாதம் பிறந்தது. ஜயங்காரின் வடமொழி அபிமானம் காட்டும் வசனம் பின்வருவது போன்றதே :-

P. 47 “சாசனக்கவி வெற்றிவேந்தனின் வீர முதலிய செயல்கள் பிரபந்த ரூபமாக முன்னேராற் பாடப்பட்டிருத்தலை வடமொழியிலன்றிச் சிறிது தமிழினும் காணலாகும்.”

கனம் சேதுப்பிள்ளையவர்களும் தமிழ்வசனத்திற்கு நன்மூயற்சி செய்துள்ளார். இனிமையும் எனிமையும் வாய்ந்தவிடத்திற் சுலையும் பொதிந்தே கட்டுரை எழுதுவர். அவருடனும் அவர் நூலு—னும் பழ காதார் எதுகைச் சொற்களை வலிந்து வரவழைத்துத் தம் வசனத்தில் கைக்கின்றார்களென்று வகை கூறுவார். ஆனால் அது அப்படியன்று, இந்நடை அவருக்கு நன்கு கைவந்துள்ளது. பேச்சிலும் எழுத்திலும் எதுகை பரக்க வருகின்றது. எவ்வழியாலும் கஷ்டப்பட்டுச் சொற் கோக்கின்றார் என நினைத்தல் தவறு. P. 7 வீரமாநகரத்திலிருந்து ஒரு தொடை வருகின்றது பாருங்கள் :— “இக்காலத்தில் தன்னரசுபெற்ற நல்லரசுகள் தனிக்கொடியுடையனவாக விளங்குதல்போன்று முற்காலத்து மன்னரும் கொடியுடைய கொற்றவாக விளங்கினர். சானிலம் காக்கும் மன்னரும், தேவரிற் சிறந்த மூவரும், தமக்குரிசு தனிக்கொடியோடு திகழ்ந்தனர். அண்டங்களைத்தையும் ஆக்கும் தொழிலுடைய அயன், அழ

கிய அன்னத்தைக் கொடியில் எழுதிய அன்னக்கொடியோடுகை அமைந்தான். காக்குங் தொழிலுடைய (கரிய) திருமால் வலிய கலுமினைத் தன் கொடியில் எழுதிக் கருடக் கொடியோன் என்று பெயர்பெற்றன. அழிக்குங் தொழில்கொண்ட அரான் மழவிடையைத் தன் கொடியில் எழுதி விடைக்கொடியோன் என்று வழங்கப்பெற்றன” என்பதே. பிள்ளையவர்களுடைய வசனங்களுள், கம்பர், வள்ளுவர், மணிவாசகர், இளவுக்கோவராகிய இந்நால்வரும் மிகவும் நடமாடுவர். அவர்கள் பாக்களை அப்படியே எடுத்துத் தம் வசனத்துட் புகுத்தும் வழக்கம் இவருக்கு உண்டு. இம்முறையைச் சிலர் கடிகளின்றனர், சிலர் போற்றுகின்றனர்.

(தொடரும்)

யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சந்திரிகை

“சரித்திரப்பிரீயர்” எழுதியது

(முற்ஜூடர்)

4. ஆதீத் தமிழ் அரசர்கள்

யாழ்ப்பாணாட்டில் முடிகுடிய அரசர்கள் திடீரென்று தோற்றினார் அல்லர். சிறிது சிறிதாகச் சனத்தலைவர்கள் எழுந்து, அதன் பின் சிற்றரசர்கள் வெளிப்பட்டு, ஈற்றிலேயே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் எனப் பெயர்ப்பினாந்த முடிமன்னர்கள் இராச்சியப் பொறுப்பை ஏற்றார்கள். முந்திய பிரிவிற் சொல்லிய தமிழ்ச் சேனைகளோடு சேர்ந்த தலைவர்கள்தாம் ஆதீச் சிற்றரசர்கள் ஆனார்கள் என்று கொள்ளலாம். இதனைப் பாதர் துவேறேல் என்னும் போத்துக்கேய இலங்கைச் சரித்திர ஆசிரியர் வரைந்துவைத்த ஒரு ஜிதிக்கும் ஆதரிப்பதாகும். அவர்களுவது : “யாழ்ப்பாணம் ஆதீயில் விதானைமாராலும் அடுத்த ஆராய்ச்சிகளாலும் அப்பால் முதலிமாராலும் ஆளப்படலாகி அதன்பின்னரே அரசர்கள் தோற்றினார் என்பது” (Queiros Conquista p. 37). இவ்வாசிரியர் குறித்திருக்கின்றவர்கள் சேனை அணிவகுப்பின் வரிசையான அதிபர்களேயாதலால் இலங்கையிற் படையெடுத்திறங்கிய இந்தியருள் எஞ்சினோர் தான் காலச் செலவில் அதன் வடபாக அரசரிமையைக் கைக்கொண்டார் எனும் எமது ஊகம் வலியுறுத்தப்படும் என்க. இவ்வாருணவர்களைப்பற்றிய சில குறிப்புக்கள் சிங்களருடைய பழஞ்சரித்திர நூலாகிய மகாவமிசத்தைக்கொண்டும் தென்னிந்திய சிலாசா சனங்களைக் கொண்டும் ஒருவாறு அறியக்கிடக்கின்றன.

தி. பி. 614க்கும் 623க்குமிடையில் அநுராதபுரத்திலிருந்து அரசு புரிந்த லீலமேகவன்னன் எனும் சிங்கள அரசன் காலத்தில் சிறீநாகன்

என்னும் தலைவன் தென்னிந்தியாவிற் சென்று ஒரு தமிழ்ச் சௌனி யத்தை இட்டுக் கொடுவாந்து வட இலங்கையைக் கைப்பற்றி அரசாள எத்தனித்தமையைக் காண்கின்றோம் (மகாவமி. 44: 70-73). தன் நாமத்தினால் தமிழனே எனத்தெரிகின்ற இவன்தான் யாழ்ப்பாணத் தனி அரசை அழியிட எழுந்தவனுக்காலம் என ஊகிக்கக்கிடக்கின்றது. இவனுக்குச் சௌனியங் கொடுத்துதலினேன் சிங்கவிஷ்ணு எனும் (590-618) பல்லவ அரசன் போலும். (The Pallavas, by Prof. Dubernil, p. 73) *

அடுத்த ரூற்றுண்டில் தமிழ்த் தலைவர்கள் வட இலங்கையில் வலி மிகுத்துத் தன்னரசு நடத்திவந்ததையும், அவ்வப்போடுதில் சிங்கள அரசர்களால் ஒறுத்தட்க்குண்டதையும் மகாவமிசநூல் காட்டும். இரண்டாம் மகிந்தன் சிங்கள அரசு கைக்கொண்ட ஞான்றில் (கி. பி. 764), “வடபாகங்களின் தலைவர்களும் நாட்டாண்மைகளும் அப்பிரதைசங்களைப் பலாத்காரமாய்க் கட்டியாண்டுகொண்டும் இறைவரிகளை அப்கரித்துக்கொண்டு மிருந்தனா” (மகாவமி, 48-83) என்பது அதன் கூற்று.

முதலாம் பராந்தகன் எனும் சோழன் கி. பி. 947 இல் சிங்கள தேசத்துட்ட படையெடுத்துச் சென்று அதன் அரசனைச் சிரமரிந்து கொண்றனன் எனும் செய்தி தென்னிந்திய சிலாசாசன மொன்றில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது (Epigr Indic VII, p 1.). 947 இல் இலங்கையை யாண்டவனுடையும் உதயன் எனும் சிங்கள மன்னன் மாற்றசங்குற் கொல்லப்பட்டான்ல்லன். ஆகவே, சிலாசாசனங் கூறுகின்ற தூர்த்திவிஷ்டமுள்ள அண்ணல் யாழ்ப்பாணத்தவனேயாம் எனத் துணிய இடமுண்டு.

இப்பராந்தகனின்பின் இராசராசனும் அவன் மகனும் (கி. பி. 1001 முதல் 1004 வரை) வட இலங்கைக் கதிபர்களானார்கள். ஆகவே அங்காளில் யாழ்ப்பாணத்திலே செய் அரசர் விளங்கினாரீல்லை. வடபாகத்தை அடிப்படுத்திய சோழர், 1012-ஆம் ஆண்டில் தென்பாகத்தையும் தமதாக்கி, 1070-ஆம் ஆண்டளவும் இலங்கை முழுவதையுங் கட்டியாண்டனர். நந்திவ அன்னோரால் ‘மும்முடிச் சோழமண்டலம்’ என நாமகரணஞ் செய்யப்பட்டது. புலஸ்திய நகராகிய பொலநறுவை ஜனநாத புரமெனப் பெயரடைக்கு, முறையே முதல் ராசராசன், இரண்டாம் ராசேந்திரதேவன், ராசேந்திரதேவன், வீரராசேந்திரன், அதிராசேந்திரன் எனும் சோழமண்டலேசர்களின் பிரதிராசாக்கனுக்கு வாசஸ்தான்

* இதுவும் பின்வருவனவும் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாஶர் செய்த “யாழ்ப்பாண வைபவ வீரசனத்தி” விருங்கு சுருக்கி எழுதப்படுகின்றன.

மாயிற்று, மாடோட்டமும் ராஜராஜபூரம் என மறுநாமம் புனைந்து விளங்கலுற்றது. இக்காலமெல்லாம் யாழ்ப்பாணம் தனிச்செங்கோண்மையின்றிக் கிடந்ததேயாம். அப்போதைக்கப்போது தலை நிறுவிய யாழ்ப்பாணத்து அரசுகுடும்பத்தவர்களும் அடக்கி ஒனுக்கப்பட்டனர். சோழ ஆணையினின்று 1070-ஆம் ஆண்டு இலங்கையைப் பிடுங்கிக் கொண்டவனை முதல் விஜயபாகு (1065-1120) வின் நாட்களிலும் யாழ்ப்பாணம் அவ்வாறிருந்தமை இவ்விஜயபாகு தன் பொலன்றுவைச் சிலாசாசனத்தில்,

ஐம்பத்தையாண்டு இலங்கை முழுதும் ஒரு குடை நிழற்றித் திருவி ராஜ்யஞ் செப்தருளி (Arch. Surv. 1911-12 p. 111) எனச் சாற்றுதலினால் அறியப்படும். சோழ அரசனுகிய முதலாம் ராஜாதி ராசனது மனிமங்கலச் சாசனத்தில் (கி. பி. 1046) ஈழத்தரசர் இருவர் தோற்றும் மாண்டும் ஒடுங்கின்றென வரையப்பட்டுள்ளோரும் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களே போலும். அச்சாசனத்தின் சில அம்சங்கள் பின் வருவன:

ஒருதனித்தண்டாறபொருதலங்கையா
கோமானவிக்கிரமவாகுவினமகுடமு
முன்றனக்குநதுதெண்டமிழமண்டல
முழுவதுமிழநதேமுகட
லீழமபுககவிலங்கேசரநாகிய
விக்கிரமபாண்டியனபருமணீமகுடமும
காண்டகுதனன தரகியகனனக்குச்சியினு
மாகவிலீழநுசீரிதென்றென்னி
உளங்கொளதனனாடுதனனுறவொடுமபுகுநது
விளங்குமுடிகவிததவீரசலாமேகன
பொருகளத்தஞ்சிதனகாககளிறிழநது
கவலையிற்றேரூடகாதவியொடுநதன
றவவையைப்பிடிததுதாயைமுககரிய
ஆங்கவமானமீங்குதறகாக
மீடுமெவநதுவிடபெடாழில்புரிநது
வெங்களததுலாநதவசுசிங்களவரைசன
பொனனனிமுடியுமகனனரணவழிவா
துரைகொளீழததரைசநாகியசீ
வல்லமதனராஜனமெல்லாளித
தடமணீமுடியுங்கொன்டு

[S. Ind. Inscript III, i, p. 54]

ராஜாதிராஜனும் ராஜேந்திரனும் ஒறுத்த இருவர் ஈழத்தரசர்களுள் வீரசலாமேகன் கண்ணக்குச்சியிலிருந்து தன்னுறவோடும் பெயர்க்கு குடிகொண்டிருந்தவன், யாழ்ப்பாணத்து அரசனே என்ப. அவன் அதிப் பிறப்பிடம் கண்ணக்குச்சி எனப்பட்டது. அது கவிங்க தேசத்திலுள்ள கண்ணிய குப்பை எனும் ஊர். யாழ்ப்பாண அரசு குலத்தவர்களது பழம்பதியும் கவிங்கதேசத்துள்ள மடப்பளியாம் என்பது பின்னர்க்காட்டப்படுவது. சிறீவல்லவ மதனராசன் வீரசலாமேகனுக்கு முற்படத் தோல்வியடைந்தவனேனத் தெரிகிறது.

இவர்கட்கும் முன்னர், மானுபரணனென்னும் மற்றொரு இலங்கையிறைவன், “பகந்தலை பொருகளத்தரி” யுற்றவனும் யாழ்ப்பாணக் கங்கை குலத்தவனே யென்ப. இவளையும் களத்திடைப் பிடிபட்ட இருவர் மைந்தரையும் சுட்டிய சிலாசாசனப் பகுதிகள் பின்வருவன:

பாங்குறுதென்னாழுவருள
மாஞுபரணனபொனமுடி-ஆஞுப
பருமணிப்பசுநதலைபொருகளத்தரிநது

(ibid)

தென்றிசைவயிறு
போரபபடைநடாததிக
காககடலிலங்கையில
விற்றபடைககவிந்காமன
வீரசலாமேகனைக
கடறகளிற்றெருமுகபபடககதிரமுடிவித
திலங்கையிறகிறைவனமாஞுபரணன
காதலரிருவரைககளத்திடைபிடிதது

(S. I. I. III. i. p. 61)

அப்பாற் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் முற்கூற்றில் யாழ்ப்பாணத்திற் பராாசிங்கனேருவன் அரசியற்றினாகத் தெரிகிறது. சோழ மண்டல சதகத்தில் :

தேநூர்தொடையார்பராசிங்கப்பெருமான்செழுந்தமிழ்க்குக்
கானூர்நெல்வின்மலைகோடிகண்டிநாடுகரைசேரக்
கூனர்கப்பலாயிரத்திற்கொடுபோயளித்தகொடைத்தடக்கை
மாஞ்சரன்சங்கரன்சடையன்வழஞ்சேர்சோழமண்டலமே

எனவரும் (செந்தமிழ் III 5). இச்சடையன் வெண்ணெச்சடையன் என்றும் புதுவைச் சடையன் என்றும் சொல்லப்படுவன். மூவூர்க்கிலின் கோயிற் கொடுச் சாயிற்படிச் சிலாசாசனத்தில் இவன்,

சேதிராயர்கோன் மாமால் புதுவைச் சடையன் எனப்படுவன் (செந்தமிழ் IV. 25). இவன் இராமாயணம் பாடிய கம்பரை ஆதரித்தவனென்பது பிரசாட்சிகளால் அறியப்பட்டதோன்று. ஆகவே கம்பர் காலமாகிய பன்னிரண்டாம் தூற்றுண்டின் முற்கூறே இவன் காலமாம். இனி “கண்டிநாடு கரை சேர” எனப்பட்டது, வைபவமாலை சிங்கைகநகரைச் செங்கடக் கூகரென் றமை போன் றதோர் தடுமாற்றமேயாம். பன்னிரண்டாம் தூற்றுண்டிற் கண்டி நாடென ஓரிராச்சியமின்மை மலையிலக்கு. ஆதலால் பராசுங்கப் பெருமான் யாழ்ப்பாண அரசன் என ஊகிக்க ஏதுவுண்டால் அறிக.

அடுத்த தூற்றுண்டுத் தொடக்கத்திலும் ஓர் பராசன் சிலாசாசனங் களில் விளங்குகின்றான். மாறவர்மன் முதலாம் சந்தரபாண்டியன் (1216—1244) தன் 20-ஆம் ஆண்டுத் திருக்கோலூர்ச் சாசனத்திற் கூறுவது,

தஞ்சையுமிறநதையுஞ்செநதழலகொளுத்தி

* * *

செமபியனைச்சினமிரியபொருதுசுரமபோககி

* * *

சேராவளவனபிஷேகமண்டபதது
வீராபிஷேகங்கெயதுபுகழவிரிதது
நாடுமபராசநாமததலைபிடுங்கி
முடுநதறுகணமதயானைமேலகொண்டு

(செந்தமிழ் XII, 346—50)

என்பது. இப்பராசன் யாழ்ப்பாண அரசனேயாமென்பது ஸ்ரீஇராச நாயகமுதலியார் கொள்கை. இவன் சோழனேடு பக்கத்துணையாகச் சென்றவிடத்துப் பாண்டியங்குல் தலையிடுங்குண்டான்போலும். வெற்றி யாளனின் 3ஆம் ஆண்டில் அப்போர்ந்தடந்தமையைச் சாசனங்காட்டுத் தலால், பராசன் மாண்டது கி.பி. 1216க்கும் 1218க்கு மிடையிலாம் என்பது.

(தொடரும்)

இப்பட்டுச் சீனம்

ஸ்ரீ. மா. பிதாம்பரன் அவர்கள்
(முற்றூர்டர்)

“பல்தோழி விழவுமேம்பட்ட பழவிறல் முதார்” (பத்துப்பாட்டு) என்ற பகுந்தேத்தப்பட்ட காஞ்சிமாக்கர், சங்ககாலம் முதற் பன்னாருண்டுகளாகக் கல்விக் கருஞ்சுலமாக விளங்கியது. காஞ்சியிற் பிறந்த தமிழ்ப் பெரியார் பலர் சீனம், சுமரத்திரா, ஜாவா, ஈழம் முதலிய பலவிடங்களுக்கும் சென்ற இந்த மதத்தினையும் புத்தமதத் தினையும் பரப்புவாராயினர். உலகம் போற்ற விளங்கிய நாலங்கைதச் சர்வகலாசாலையிலே, தலைமைப் பேராசிரியாய் விளங்கிய ஆசாரியரீ தருமபாலர் (கி. பி. 528—540) பிறந்த நகரம் காஞ்சியே; இவர் குருவாகிய தீண்ணுக்கீ என்னும் பேராசிரியரும் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த வராவர். தருமபாலின் மானுக்கரும் அவர்க்குப் பின் பெரும் பேராசிரியருமாய் (585—610) விளங்கிய சிலபத்திரரிடத்திலேயே சீன யாத்திரிகாகிய உவாங்-ஷாவாங் என்பவர் சம்ஸ்கிருதம் பயின்றார். இவ்வாசிரியர் (உவாங்-ஷாவாங்) காஞ்சிபுரத்துக்கும் விஜயஞ்செய்து புத்தசமயத்தினைப் பயின்று பல புத்த நால்களுடன் சீனம் திரும்பினர். இவர் தாம் இயற்றிய சீன நால்களில் காஞ்சி யின் சிறப்பினை மிகவும் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் எடுத்துரைத்துள்ளார். அக்காலத்துக்காஞ்சியினை இக்காலத்து நியூயோர்க் காரத்துக்கு ஒப்பிடுவது சாலும்.

எழாம் எட்டாம் நூற்றுண்டுகளில் இந்தியாவுக்கும் சீனத்திற்கும் உண்டாயிருந்த தொடர்பினால் இரு பெரு நாடுகளுக்கும் இடையே போக்கு வரவு மிகவும் செருங்கியிருந்தது. அக்காலத்தே சீனமானது இந்தியமயமாயிற்றதது என்பர். தாங்-தாய் தீ சங்கீ என்னும் மன்னர் மன்னன் சீனத்து அரசுபுரிந்த காலத்தில் லோவாங் எனப்படும் பகுதி 3000 இந்திய குருமாரையும் 10000 இந்திய குடும்பங்களையும் கொண்டு விளங்கியது என்ப. கி. பி. 712ஆம் ஆண்டுவரை சீனம் திரும்பிய பண்டிதசிகாமணியாகிய இத்தீங் என்பவருக்கு, சம்ஸ்கிருதநால் களைச் சீனத்தில் மொழிபெயர்ப்பதற்குத் துணைபுரிந்த இந்தியக் கலைஞர் பலர் அக்காலத்திலே சீனத்தில் வசித்த இந்தியர் ஆவர். அவர்களுட் சிலரின் பெயர் வருமாறு:- அநிஜனர், தருமாத்தினர், தர்மாநாதர், சிருங்கீசர், கோதமவச்சிரர், ஹரிமதி, அர்ஜானர். இவர்களுள் அர்ஜானர் ஓர் அரசினங்குமரர். உவாங்-ஷாவாங், இத்தீங், பாகியன் என்னும் சீனக்கலைஞர் இந்தியாவிலும் ஈழத்திலுமிருந்து சீனத்துக்குக் கொண்டு சென்ற மேற்றிசைச் செல்வும் 1047 நால்களாகும். இவற்றுள் 129 இவர்களாலே சீனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவிலிருந்து சீனதேசங்கு சென்ற புத்தமத உபதேசம் புரிந்த

புத்த தேர்கள் காசியப்பமாதங்கர், துமாரஜ்வரி, துணாத்தர், போதீ தநுமரி, வச்சிரபோதீ முதலிய பலராவர். இவர்களுள் முதன் முதற் சென்ற பெரியார் காசியப்பமாதங்கர் என்பர். [மோகவிச்சேதநீ, விமதிவிசோதநீ, விமதிவிச்சேதநீ, அகாகதவம்ஸம் என்னும் நூல்களைப் பாளிமொழியில் இயற்றியவர் சோழநாட்டவர் ஆகிய காசப்பதேங் என்று கந்தவம்ஸம், சாசனவம்ஸசீபம் என்னும் நூல்கள் கூறுகின்றன; காசியப்பமாதங்கர் இவரோ இவரின் வேறொன்றோ என்பது தெரிகிறது] குமாரஜிவரும், குணாத்தரும் பல சம்ஸ்கிருத நூல்களைச் சீனமொழியிற் பெயர்த்துள்ளார்கள்; இவர்கள் மொழிபெயர்த் துள்ள நூல்களின் தொகை முறையே 94ஆம் 64ஆம் ஆகும்.

போதீ தநுமநும் வச்சிரபோதீயும் ‘கல்வியைக் கரையிலாத காஞ்சிமாநகரில்’ விளங்கிய புத்த தேர்களாவர். போதிதருமர் சீணம் சென்றது கி. பி. 525ஆம் ஆண்டளவிலும், வச்சிரபோதியார் சீணம் சென்றது. கி. பி. 720 இலும் ஆகும். [இவ்விருவர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே அப்பர் சுவாமிகள் (தருமசேனர்) விளங்கினர்] காஞ்சிமாநகர் மண்ணருள் ஒருவரின் புதல்வராய போதீ தநுமரி, ஊ-தி என்னும் சீன மண்ணன் காலத்திற் சீனதேயம் சென்று விவகையைச் சார்ந்த புத்த மதத்தினை உபதேசிப்பாராயினர். இந்மதம் சீனதேசத்தில் மாத்திரமன்றி யப்பான் தேசத்திலும் பரவலாயிற்று. இவரைச் சீனர் த-மோ குரவர் என்பர். த-மோ என்பது தருமர் என்னும் பொருட்டு. இவர் சீனரின் சமயகுரவர் இருபத்தெண்மரில் ஒருவராக விளங்கின்றார். இவர்க்கு சீனத்திலும் யப்பானிலும் திருக்கோவில்கள் உண்டு. அக்கோவில்களில் விளக்கு அல்லும் பகலும் எரிந்தவண்ணமாகவேயிருக்கும். இவர் உபதேசித்த நெறி தீயான மார்க்கம் எனப்படும். இதனைச் சீனர் சீ-அன் புத்தம் என்றும், யப்பானியர் லேன் புத்தம் என்றும் கூறுவர். (ஸென் = தீயானம்). இதனைச் சார்ந்த நெறியினையே வச்சிரபோதியாரும் போதிப்பாராயினர். இதற்கு வச்சிரயானம், மந்திரயானம், தந்திரயானம் என்னும் பெயர் களும் உண்டு. [சி'அன், ஸென் என்னும் பெயர்களுக்கும் சிவன், சேயோன் என்னும் தமிழ்ப்பெயர்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை நோக்கற் பாலது]. வச்சிரபோதியார் கி. பி. 720 முதல் கி. பி. 730 வரை சீனத்திற் ரெண்டுபுரிந்து 730ஆம் ஆண்டில் நிர்வாண சிலை எய்தினர். இவர் சீனத்தில் மொழிபெயர்த்த தந்திரயான புத்தநூல்கள் பல என்பர். வச்சிரபோதியார் பொதிகையைச் சார்ந்த மலையநாட்டினர்; தமது 26-ஆம் வயசுவரை நாலந்தெட்ப் பல்கலைக் கழகத்திற் கலை பயின்றவர். இவர் ஈழநாட்டுக்கும் விஜயஞ் செய்த தமிழ்த்தேர்கள் பலருள் ஒருவராவர்.

முச்சங்க வரலாற்று விஷயமும் சீனக்கதைகளுட் கூறப்பட்டுள்ளன என்பர் தமிழ்ப்பேராசிரியர் திரு. ரா. ராகவஜயங்கார் அவர்கள். இதனால், தமிழர்க்கும் சீனர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பும் அன்பும் விலை நின்றது என எண்ண இடமுண்டு. ‘யாதும் ஊரே யாவருங்கேளிர்’, ‘தொன்மை மறவேல்’ “பழமை பாடிச் சேழுமை தேடு”.

[தறிப்பு:—இக்கட்டுரை பேராசிரியர்களான விசயகுமாரசர்க்கார், நிவேதிதாதேவியார், தான்-யுன்-ஷான், உவான்-ஷா வாங் முதலியோர் எழுதிய நூல்களையும் கட்டுரைகளையும், நாளந்தைச் சர்வகலாசாலை வரலாறு, புத்தமும் தமிழும் என்னும் நூல்களையுங் தமுவி எழுதப்பட்டது.]

துறவு

நவாஸியூர் பிரீ. சோ. நடராஜன் அவர்கள்
எழுந்தது புத்த பானு எழுமினே நகரத் தீரே!
குழந்தைகள் போல நீளக் கொள்ளுதல் தூக்க மென்னே
களங்கமில் கருணை மூர்த்திக் காகநான் கலங்கொ ணர்ந்தேன்
உளங்கொளக் கொடுமி னென்றான் உத்தமன்* ஒருநற் சிடன். 1
காலையங் குதய வானிற் கவிந்தன கதிரின் கூட்டம்
சோலைபிற் குயில்கள் பாடத் துவங்கின துயின்ற தவ்வூர்
சாலைபிற் கலங்கைக் கொண்டு சர்ந்தவச் செம்மல் தானும்
ஓலமிட் ‘பெடமுமின் இன்னே உளங்கொளக் கொடுமின்’ என்றான்
சிரவதி நகரத் துற்ற செம்மனத் தவரே செய்தி
ஒருவருக் கில்லை யென்ன துவகுயத் தருமே வானம்
தருநிதி யில்லை யென்று தயங்குவார் தமக்கு மேலாம்
ஒருநெறி கொடையே நெஞ்சில் ஒங்குநற் றுறவு கொள்மின். 3

வேறு

என்று கூறி யெழுந்ததக் காலையிற்
பொன்று மாற்றி யாதவிப் பேருரை
கன்றி வாடிச் கலுழுந்துகண் ணீர்விட்டு
நின்ற னன்னொரு நீள்விழி மாதராள். 4

“துஞ்ச வாழ்வு கணந்தொறுங் தோற்றுமிப்
பஞ்ச பூதப் பட்டப்பினில் இன்பம்ளூர்

* உத்தமன்—புத்தபிரான்.

கிஞ்சித் தாயினுங் கிட்டுவ தில்லையால்
நெஞ்சில் நற்றுற வேகெறி” என்றனன்.

5

அங்க கர்வணி கச்செல்வ ரிவ்வுரை
சொன்ன நேரங் துவங்கித் துறவினில்
மன்னி யுள்ளாம் மறுகினர் மன்னவர்
மன்ன ஆந்தன்ம கிமையெம் மட்டென்றுன்.

6

வேறு

திறந்தன வீதியிற் சாளர மெல்லாம்
அறந்தரு நெஞ்சுத் தடிகளத் தெருவில்
பாத்திர மேந்திப் பிச்சையென் றிரக்கும்
காட்சியங் நகரைக் கலக்கிற் றன்றே.

நிதிய மிகுத்தவங் நகர வைசியர்
பொன்னுநன் மணியுஞ் சொரிந்து போற்றினர்
வள்ளல் மற்றவை கொள்ள மறுத்து,
பெருந்திக் குவியல் அடிகளுக் கேனே?
பெரிதென மதிக்குமெப் பொருளது கொடுமின்
என்றலும் வணிகர் சென்றனர் மடிந்து
மன்னவர் மன்ன நும் அரண்மனை புக்கான்
நன்னகர் குவித்தவங் நவநிதி விட்டே
வறுமையும் நோயுஞ் சிறுமையும் மல்கிய
சேரியின் மூலையிற் சென்றனன் பிக்கு
பாத்திரம் எந்திப் பவதீ பிச்சையென்
ஹத்திய குரல்கேட் டங்குவங் துற்றுள்
சிறுமண் குடிசையின் நின்றவப் பெண்மணி
சேவடி தொட்டுச் சிரசில் வைத்தாள்
“சற்றே பொறுத்தருள் தண்ணளி யுடையோய்”
என்றவள் விரைந்துதன் மனையகம் புக்குத்
தான்னிங் திருந்தவச் சேலைக் கந்தலை
இய்பென உரிந்து கொள்கவென் றெறிந்தாள்
சிறுமனைக் கதவவள் மானங் காக்க
ஜயன் உடைமை அனைத்துமில் தெனவே
“வாழ்கான் அன்னைய! வாழ்ந்தனை இதனால்
உன்கொடை உலகிற் (கு) இனையிலை”
என்று கூறி யேகினன் முனிவனே.

7

பிழைத்திருத்தம்:—‘கலாநிதி’ கதிர் 3, பக்கம் 256, 4-ஆம் செய்யு
ளில் “இய்வின்றி வட்டமிட்டே—தங்கம்மா” என்றிருப்பதில்
‘தங்கம்மா’ என்பதை ‘பறவைகள்’ எனத் திருத்திக்கொள்க,

உண்மை முதலில் ஒருவர்க்கும் பிடியாது

[இது ஓவிவர் வென்டெல் ஹோமஸ் (Oliver Wendell Holmes 1809—1894) என்ற அமெரிக்க ஹாஸ்யப் புலவரியற்றிய “Truth often unwelcome at first” என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.]

பண்டிதர் ஸ்ரீ. வி. கே. பி. நாதன் அவர்கள்

மருவிய வயாவிற் கால மிடையற வருந்தா நிற்குப்,
ஒருவறக் கடிகை தோறு முதித்தலா லெவ்வோ ருண்மை;
தருமதி நிறையு முன்னாங் தாய்வயிற் ருதித்த சேய்போல்,
உருவது குறைந்து தோன்று முதித்தவவ் வுண்மை மாதோ. 1

தாய்மடிச் சுருண்டு தங்குஞ் சர்ப்பமொன் ரதனை யேய்ப்பத்,
தீயவவ் வருவங் கண்டு, சிந்தையி லயர்ந்து, மற்றீ
தேயங்க குலத்துக் கீன மிழைக்கவங் துற்ற தாய
மாயமொன் ரென்ன வஞ்சி மாழ்துவர் மனத்து மாதோ. 2

சிலரதைக் கழுத்து ணையத் திருகுமி னென்பர், சில்லேர்
குலைவற வணவி டாது கொல்லுமி னென்ப ரேனும்,
நலிவற வயிர்த்து நின்று, நவில்பல கரத்து மாறி,
முலைபல செவிலி யூட்ட முசிப்பற வளரு மன்றே. 3

வரவர வளர்ந்து மேனி வடிவுற நிறைந்த தாகி,
வெருவுறு முடல மெல்ல விளங்கினல் லழகு தோன்ற,
மருவிய பாந்தண் மேனி மறைந்துஙல் வன்ப்பு வாய்ந்து,
திருமலி தெய்வ மென்னத் திகழ்ந்திடுஞ் சிறப்பி னன்றே. 4

மற்றநாட் பிறந்த காலை வைதறப் பழித்தோர் யாரும்,
முற்றிய மகிழ்ச்சி யோடு முனிவற வெதிர்கொண் டேகிப்
பற்றரும் பாந்த னென்னப் பயங்தெறிந் துதறுங் கையால்
உற்றுறத் தழுவி யோம்ப வுயருமவ் வுண்மை தானே! 5

வைகறை

(வைகறை என்பது சிறு பொழுதுகளில் ஒன்று. அது வையகம் நிம்மதியில் விலவும் நிர்ச்சலனவேளை. அப்பொழுதைய அமைதி மனத் தாக்கு மகிழ்வு தரவல்லது. சுவைப்பாருக்கு அமுத மொத்தது. அவ்வியற்கை அழகில் ஈடுபட்ட ஒருவரது சொற்சித்திரம் இது.)

ஸ்ரீ க. அந்தோணிப்பிள்ளை, ஆசிரியர், அடம்பன்.

வைகறைப் போதினிலே—யானும்மெய்
வாடித் துபில்கையிலே
மெய்யைப் புடைத்ததடி—அணங்கே
மெல்லிய சக்தியொன்று.

1

கண்ணைத் துடைத்தெழுங்கேதன்—அகிலம்
கண்படை கொள்கையிலே
என்னைப்பற்றி மறந்தேன்—அணங்கே
ஈச னியற்கைக்கண்டேன்.

2

வையங் துபின்றதடி—அடனி
வாழும் மிருகங்களும்
துய்ய பறவைகளும்—அணங்கே
தூங்கி விழிக்குதடி.

3

ஈசனைத் தான்போற்றி—எங்கும்
இன்னிசை கேட்குதடி
பாசபந்த மறுத்த—அணங்கே
பட்சி யிசைதானடி.

4

வேழம் விலங்கினங்கள்—எங்கும்
வீறிட் டெழுவதுகான்
வேலைப் பழித்தவிழி—அணங்கே
வேதமும் பாடுதோகேள்.

5

நல்லோர் முகங்காண—நலிந்து
நானும் பதார்களைப்போல்
பொல்லாத கூடையினம்—அணங்கே
பொந்துகள் தேடுதடி.

6

7

நாயகர் முன்னெழுந்து—அவர்தம்
நல்லடி தான்வருடிப்
போயகம் சுத்திசெய்தால்—அணங்கே
போதுமோ பெண்வணக்கம்.

7

வாச மலர் தூவி—வகையாய்
வந்தனைப் பாப்பாடி
சக்னைப் போற்றுகிறார்—அணங்கே
எண்டிக்கும் அந்தணர்கள்.

8

நிலமும் வெளிக்குதடி—அந்திவான்
நிறமும் கலக்குதடி
உலகை விளக்கிவரும்—அணங்கே
உள்ளொளி தானேடி.

9

ஆவலாய்க் காத்திருக்கும்—அந்த
ஆகாயப் பெண்மடங்தை
காதலர் தன்வரவுக்—கணங்கே
கட்டிய சேலையைப்பார்.

10

செக்கச் சிவந்தநிறம்—எங்கும்
தேடக்கிட டாதநிறம்
வட்டைக் கருமுகிலுள்—அணங்கே
வானை விளக்குதடி.

11

இயற்கை இறைவனுடல்—அழகில்
இலங்கு மிறைவனெழுபில்
செயற்கைத் திறங்களைல்லாம்—அணங்கே
தேவழு குக்கிணையோ.

12

இயற்கை யழகினிலே—இறைவன்
இன்பவிலை யாடல்களை
மனக்கண்கொண் இமகிழ்ந்தால்—அணங்கே
மற்றின்ப மேதுக்கடி.

13

கல்யாணியின் கணவன்

“சம்பந்தன்”

1

“அம்மா கல்யாணீ! நீ சின்னக் குழந்தையாக இருக்கும் போதே உனது தாய் மறைந்துவிட்டாள். அப்போது கசந்து போன என் வாழ்வுக்கு நீதான் ஆறுதல் கொடுத்தாய். உன்னை வளர்த்ததில் ஏற்பட்ட திருப்தியே இத்தனை காலத்தையும் கடத்த எனக்கு உதவி செய்தது. என்னைப் பார்; அனுபவித்தது நூன்பங்களின் சின்னங்களாகத் தோலில் எத்தனை மடிப்புக்கள் விழுந்துவிட்டன. மயிரும் பஞ்சாகி நரைத்துவிட்டது. இவ்வளவுக்கும் நான் நம்பிக்கையை இழுந்துவிடவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது என் மனத்தில் ஓர் அலைப்பு ஏற்படுகிறது.

“உன்னிடத்தில் வசந்தத்தின் சோபை கவிந்துவிட்டது. பூத்துக்குலுங்கும் பொன் கொடி போல் விளங்குகிறோய். ஆனால் நீ இதை உணரவில்லை. உலகம் பொல்லாதது. மனிதர்களோ ஆசைகாட்டி ஏமாற்றுபவர்கள். உன்னைக் கண்டும் ஒருவனுக்குத் துடிப்பு ஏற்படாவிட்டால் அவனைத் துறவி யென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வெறும் வார்த்தைகளில், மோகப்பார்வையில் ஒரு போதும் உண்மையான சுகம் இருக்காது. உனக்கு அநுபவம் போதாதல்லவா?

“மாதவ் ஒருடாம்பீகப் பேர்வழி. அவனுக்குச் சுகம் அனுபவிப்பதிலேதான் காலமும் கருத்தும் போகிறது. அதனால் இருந்த சொத்துக்களையெல்லாம் இழுந்துவிட்டான். அந்த ஆசைக்காரப் பையனுக்கு இனி அப்படி நடக்க வசதியியல்லை. அடிக்கடி அவன் இங்கு வரும்போது என் மனம் துடித்தது. இவ்வளவு காலமாகியும் இதைச் சொல்ல எனக்கு மனம்வரவில்லை. சொல்லுவதனாலே துன்பப்படுவாயென்றே நினைத்தேன். இனி என்னாற் பொறுக்கமுடியவில்லை. நீ அநுபவிக்கப் போகும் துன் பத்தின் சாயலை என் மனங் தொட்டுக் காட்டுகிறது.

“அம்மா! என் பேசாதிருக்கிறோய்? நான் உன் மனத்தைப் புண்ணுக்க விரும்புவேனு? நீ எப்படியோ சுகமாக வாழ்வதைக்

கண்டாஸ்தான் என் ஆத்மாவுக்குச் சாந்தி கிடைக்கும். சாகுங் தறுவாயிலிருக்கும் என்னை வருத்தக்கூடிய எதையும் நீ செய்து விடமாட்டாயென்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் நீ சிறியவள். உலகச் சமூஹத்தினில் மொத்துண்டு போவாய்.

“அவன் இத்தனை காலத்துள் எவ்வளவோ பெண்களுடன் குலாவியிருப்பானென்றே தோன்றுகிறது. சங்கியில் — நடுவழியில் — ஊர் சிரிக்க உண்ணெந்த தவிக்க விட்டு அவன் போய்விட்டால் உனது ஸிலைதான் என்னவாகும்? நீ ஆதரவற்று அழுது துடிப்பாய். எனது இருதயத்தில் ஆணிகளை வைத்து அறை வது போல அது இருக்காதா? கல்யாணீ! நீயே இதை போ சித்துப் பார். உண்ணவிட உலகத்தில் எனக்கு வேறொன்று மில்லை. கிளியை வளர்த்துப் பூனைக்குக் கொடுக்க நீ சம்மதிப் பாயா? எனது சக்தியிழங்க கிழ இருதயத்தைத் தொட்டுப் பார். அது உனக்குக் கேட்கும்படி பேசுகிறது” என்று கோவிந்த பாடு அமைதியாகப் பேசினார்.

“அப்பா! என் ஏங்கித் தவிக்கிறீர்கள். அவர் மிகவும் நல்லவர். நீங்கள் அப்படி நினைப்பதெல்லாம் பிசகென்றே எனக்குப் படுகிறது. நான் எதிர்பேசுகிறேனென்று கோபிக்காதீர்கள். காலத்தின் கொடுமையால் எப்படியோ சொத்துக்கள் மறைந்தான் போய்விட்டன. நேர்மையையும் குணங்களையும் விடவா சொத்துக்கள் உயர்ந்தவை? பயங்கரமாக உங்கள் மனத்தில் எழும்புகிற எண்ணங்களை அடக்க எனக்கு வழி தெரிய வில்லை. நீங்கள் என்னை நடுவழியில் விட்டுச் சோதிக்கிறீர்கள். நான் இனி வேறொரு முடிவு செய்துகொண்டு வாழ முடியுமா? எத்தனையோ காலமாக அன்புப் பயிரை வளர்த்தேன். அது பிரயோசனங் தருகிற காலங் கிட்டும்போது இப்படியொரு புயற்காற்று ஏனோ வீசி அதைப் பிடுங்க நினைக்கிறது. நான் சிறியவள் தான். ஆனால் எனது வழியிற் பிசகில்லை. நீங்களும் உலகத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்லுகிறீர்கள். அதிலும் பிழையில்லை. அவர் உபரிசில்லாத — ஆசை காட்டுகிற உலகத்தின் சமூஹகாற்றல்லர்.

“பதியென்று நினைத்த அவரைச் சோதிப்பதுதான் தர்மமாகுமா? நம்பிக்கைதானே உயர்வைக் கொடுப்பது. எனது நம் பிக்கை வெறும் பேச்சன்று. நானே உங்களுக்குஞ் சொல்ல

முடியாதபடி நடந்துவிட்டேன். அந்தப் பாசம் சென்மங்களோடு தொடர்புடையதாகவே எனக்குப் படிகிறது. அதுவே உங்களது அந்திய காலத்துக்கு மிகுந்த ஆறுதலைத் தரக்கூடியது. தாழ்வென்றால் சேர்வென்றும் வாழ்வில் எத்தனையோ சம்பவிக்கின்றன. நல்லவர்கள் போல இருந்துவிட்டுப் பிறகு சந்தியிலே இழுத்துவிடுகிறவர்கள்தான் அநேகர். என்னுடன் முதலிலே பழகும்பொழுதே அவர் வெகுனிபோல இருந்தார். அவருடைய உண்மை நிலையை இது காட்டுகிறதல்லவா? சொத்துக்கள் இல்லையென்று நீங்கள் சொல்லலாம். அதனாலென்ன? திரண்ட சொத்து ஒருவனுக்கு இருப்பதனாலேயே அவன் வண்டுபோல ருசிபார்க்க என்னுகிறுன்.

“எனது வாழ்வுப் பிரயாணத்தையோ ஒருவரையுங் கேட்காமலேயே தொடங்கினிட்டேன். அது எப்படியோ பிசுகுதான். உங்களுக்குத் துன்பஞ் செய்வது என் கண்களைக் குத்திக் கொள்வதுபோல விருக்கும். ஆனால் அவரை மறக்கச் சொல்வது என் உயிரைப் பறிப்பது போலவே தெரிகிறது. உங்களை வருத்துகிறேனென்று கவலைப்படாதீர்கள். எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பாருக்கள்” என்று கல்யாணி பதில் சொன்னார்.

கிழவருக்கு ஒன்றால் சொல்லத் தோன்றறவில்லை. கல்யாணி யைப் பார்த்துப்பார்த்துக் கசிந்தார். பிறகு “அம்மா! உன் பேச்சிலும் உண்மையிருக்கிறது. நான் சொன்னவற்றிலும் சில வேளை தப்பு இருக்கலாம். ஆனாலும் என் மனத்தை உங்களுத் திறந்து காட்டிவிட்டேன். இந்த உலகம் எனக்குப் பல ஏமாற்றங்களைக் காட்டி வருத்திவிட்டது. அதனாலெல்தான் இவற்றையெல்லாஞ் சொல்லீக் களையாறினேன். உங்களுக்கடவுள் துணை செய்வார்” என்று சொன்னார்.

கல்யாணி எல்லாவற்றையுங் கேட்டுக்கொண்டு மெளனமாகவேயிருந்தாள்.

மாதவன் பெரிய ஜில்லாவரியத்துக்குள்ளேதான் பிறந்தான். எப்பொழுதும் டாம்பீகத்திலே பிரியங் கொண்டவன்போலவே காணப்பட்டான். அவனது உடை பாவளைகள் அப்படி நினைக்கச் செய்தன. ஊரில் அநேகர் அவனிடம் பிரியம் வைத்திருங்

தார்கள். எல்லோருடனும் சங்கோஜமின்றியே பழகிவந்தான். இனம் பெண்களும் அவனேடு வித்தியாசமாக நடந்துகொள்வதைக் காணமுடியாது.

அவனது பொருளொல்லாம் அநேகமாகப் போய்விட்டது. குடியிருக்கும் வீடும் இன்னுஞ் சில நிலங்களுந்தான் மிச்சமாக இருந்தன. இவற்றையிட்டு எப்போதேனும் அவன் சிந்தித்த தாகத் தெரியவில்லை. அவனது முகத்தில் துன்பத்தின் குறிகள் இதுவரை பட்டதேயில்லை.

“ஊரிலுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் காசை வாரியிறைத்து ஆண்டியாகிறான்” என்று சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். இந்த வார்த்தைகள் கோவிக்கந்தபாடுவின் காதுக்கும் எட்டிவிட்டன. அவர் அவனுடைய வாழ்க்கையை ஊன்றிக் கவனித்தார். தங்கள் வீட்டில் எப்படிப் பழகுகிறனாலே, அப்படியே பல வீடுகளில் அவனது வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது அவருக்கு ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிவிட்டது. இனம் பெண்களுள்ள அநேக வறிய குடும்பங்களில் அவன் கால்வைத்த நாளிலிருந்து ஒருவித செழிப்புக் காணமுடிந்தது. எல்லோரும் மாதவனை அன்பாகவே உபசரித்து வந்தார்கள். இவையெல்லாம் பாடுவுக்குப் பெரிய ஏமாற்றத்தையே காட்டின. உண்மையில் இப்படியான நடத்தையுடையவனென்று அவர் முதலில் நினைத்திருக்கவில்லை. இதை முன்னரே அறிந்திருந்தால் தங்கள் வீட்டில் காலெடுத்து வைக்கவும் விட்டிருக்க மாட்டார்.

‘கல்யாணியோ அவன் மாயவலைக்குள் அகப்பட்டுப்போனான். அவனுக்கு இதை எப்படிச் சொல்லுவது?’ என்று கிழவர் வெகுநாளாகத் தவித்துக்கொண்டிருந்தார். சிலவேளாகளில் தன் பெண் அவனேடு சங்தோஷமாக இருப்பதைப் பார்த்து, அதைக் கெடுக்கக்கூடாது என்று பேசாதிருப்பார். மாதவனுடையபோக்கு வரவரப் பயங்கரமாகவே தெரிந்தது. ‘இனியும் பொறுத்தால் கல்யாணியின் வாழ்வு மண்ணேடு மடிவதுதான்’ என்று நினைக்கும்போது அவருக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு ஆறுதலாகவே பேசினார். ஆனால் கல்யாணியின் பதிலைக் கேட்டதும் அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவளை வற்புறுத்தினாலும் பெரிய சிகாகவே முடியும்போலிருந்தது. ‘எல்லாம் கடவுள்து கட்டளைப்படி நடக்கிறது’ என்று தனக்குள்

நினைத்துக்கொண்டுதான் ‘நான் சொன்னவற்றிலும் சிலவேளை தப்பு இருக்கலாம்’ என்று பெருமுச்சு விட்டார்.

அப்பொழுது கல்யாணி மௌனமாகத்தான் இருந்தாள். ஆனால் அவள் மனத்தில் புயலடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தந்தையின் பேச்சை முற்றுகத் தள்ள அவனுக்குச் சக்தி வரவில்லை. தன் நம்பிக்கையை இழுந்துவிடவும் முடியவில்லை. ‘அவருடைய வாழ்வில் நானே குறுக்கே போய்நின்று திருப்பவேண்டும்’ என்று நினைத்தாள். அதற்காக அவனது வெளி வாழ்க்கையை அவதானித்ததோடு ஊர்க் கதைகளையும் மனத்தில் வாங்கி வைத்தாள்.

3

கோவிந்த பாடு குடியிருந்த தெருக்கோடியில் மகேந்திர தேவின் வீடிருந்தது. அவருக்குக் கமலமணி யென்றேரு பேத்தி யிருந்தாள். அவள் கல்யாணியிலும் சிறியவள். அழகிலும் குறைந்தவள்ளள். அவள் தந்தை ஏதோ கோபத்தால் வெகு நாட்களுக்கு முன்னரே தேசாந்தரம் போய்விட்டார். கமலமணி மகேந்திரதேவின் ஆதரவிலேயே இருந்து வளர்ந்தாள். கால்ஞர் செல்லச்செல்ல செல்வமும் அவர்களைவிட்டு மறைந்துபோய்விட்டது. அதனால் அவர்களது வீடு மங்கிப்போய் ஒளியிழந்து கிடந்தது.

மாதவன் எப்பொழுது அந்த வீட்டிலே கால் வைத்தானே அன்றுதொடக்கம் அவர்களிடத்தில் ஒரு குதுகலம் தோன்றி விட்டது. அவனும் அடிக்கடி அங்கு போய்வந்தான். உறவுமுறை கொண்டாடுபவர்களைப்போலவே வேற்றுமையின்றிப் பழகினூன். ஜனங்களுடைய வாயிலும் இந்தக் கதை விழுந்து வளர்ந்துவந்தது. இப்படியே இன்னும் பல கதைகள் அவனைப்பற்றியெழுந்து ஊரார் வாயில் அடிப்பட்டன.

இவற்றையெல்லாங் கேட்டுக் கல்யாணி தன் மனத்தை விரைத்து வைத்திருந்தாள். நாளுக்குஞர் அவள் மனத்திலே பெரிய பாரம் ஏறிக்கொண்டு வந்தது. உள்ளத்தில் ஒளியின்றி எதற்காக இருக்கவேண்டும் என்பதுக்கிணங்கவே அவள் செய்கைகள் அமைந்திருந்தன. மாதவன் வழக்கம்போலவே பாடு வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் வருகிற சமயங்களிலெல்ல

லாம் வேலைகளைக் கவனிக்கச் செல்பவள்போலக் கல்யாணி மறைந்துவிடுவாள், அல்லது போய்ப்படுத்துக்கொள்வாள். அவன் கல்யாணியின் உள்ளப் போக்கை இன்னும் நன்றாக அறியவில்லை. ஆனாலும் அவள் நடந்துகொள்ளும் மாதிரி சந்தேகத்தையே தந்தது. ஒருநாள் அதை வெளியாகவே கேட்டான். உள்ளே கிடக்கிற விஷயத்தையெல்லாம் கொட்டிவிடுவதற்கு ஒரு சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டுதான் கல்யாணி இருந்தான். இப்படி அவன் கேட்டதும் தன் முழு மனத்தையுங் திறந்துகாட்ட முடியாத படி ஆத்திரப்பட்டுப் பேசினான்.

“என் விஷயத்தில் இவ்வளவு கவலைப்படுவது ஏனோ?”

“எனப்படிச் சொல்லுகிறோய்?”

“மிகவும் கவனமெடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய இடங்கள் எத் தனியோ இருக்கவும் தவறுதலாக என்னைக் கேட்டுவிட்டார்கள் என்றுதான் சொன்னேன்.”

“கல்யாணீ! நீ யாரைக் குறித்துப் பேசுகிறோய்?”

“உங்களுக்கு இதில் ஒன்றும் விளங்கமாட்டேனன்கிறதே! எத்தனை அபலைப் பெண்கள் சந்தி சிரிக்கும்படி அழுது தொலைக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ?”

“உண்மையாக எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை. தெளிவாகத் திறந்து சொல்லிவிடேன்.”

“மறந்துவிடக்கூடிய விஷயங்களைத்தான் வெளித் திறந்து சொல்லவேண்டும். ஒவ்வொருநாளும் சிரத்தையாகக் கவனித்து வருவனவற்றையுமா மனிதர்கள் மறந்துவிடுவார்கள்? இப்படியாக என்னை ஏமாற்றுவதற்கு அனுபவித்துத்தானாகவேண்டும். மகேங் திரதேவின் வீடு உங்களுக்குச் சுவர்க்கம்போல இல்லையா? இதையுமா மறந்துவிட்டார்கள்? ஐயோ, பாவம்! ஒன்றுமே ஞாப குத்துக்கு வராது.”

“அதனால்.....”

“எனக்கொன்றுமில்லை. அந்தப் பேதைப்பெண் கமலமணி யும் ஒருநாளைக்கு ஏங்கியேங்கிக் கண்ணீர் வடிக்கப்போகிறான். உங்களுக்கென்ன? அழகான—ஏமாந்துபோகும் பெண்கள் வசிக் கும் குடிசைகள் இன்னும் அநேகமிருக்கின்றன!”

மாதவன் சிரித்தான். கல்யாணிக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. பாம்புபோலவே அவள் சிறிக்கொண்டு நின்றாள். அப்போது கோவிந்த பாடுவும் உள்ளே வந்தார்.

“மாதவ! நீ எங்களைச் சந்தியில் இழுத்துவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறோய். உனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. எங்களுக்கு உயிர் துடிக்கிறது” என்று கோபமாகவே பேசினார். இதற்கு மாத வன் ஒரு பதிலுங் தரவில்லை. ஏனே மறுபடியுஞ் சிரித்தான். கிழவருக்குக் கோபம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.

“மாதவ! தெருவில் இழுத்துவிட்டு அவள் மானத்தைப் போக்க நீ இங்கு வரவேண்டாம்; போ” என்று சொல்லித் தானும் வெளியே போனார்.

அவன் கல்யாணியைப் பார்த்து, “நீயும் என்னை நம்ப மாட்டேனென்கிறோய்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளியே போனான். கல்யாணி சிலைபோலச் சமைந்து நின்றாள். சிறிது நேரத்தாலேதான் அவளுக்குச் சுய நினைவு சரியாக வந்தது. பாடுவிடம் போய், “அப்பா! திடீரென்று அவரை வெளியே போகச் சொல்லிவிட்டார்களே. உங்களுக்கு அவ்வளவு கோபம் ஏன் வந்தது?” என்று பொருமினாள்.

கிழவருக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. பேசாமல் பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டுமட்டும் இருந்தார்.

4

மாதவன் வீட்டைவிட்டு வெளியே போகும்போதும் கவலையற்றவனுக்கீவ காணப்பட்டான். ஆனால் ஒரு வருஷமாகி யும் அவனது காலடிகள் அந்தவீட்டுப் படியைத் தீண்டவில்லை. கல்யாணியின் உள்ளத்தில் இருண்ட மேகங்கள் கவிந்துவிட்டன. உள்ளுக்கு ஒருக்கிக்கொண்டிருந்தாள். தன்னுடைய வாழ்வு இப்படிப் படு மோசமாகிவிடுமென்று அவள் ஒருக்காலும் நினைத் திருக்கவில்லை. மாதவனை வெகுகாலமாக நம்பியேயிருந்தாள். பாடு அவனைப்பற்றிச் சொன்னபோதுகூட எதிர்த்துப் பேசினாள். இப்பொழுது எல்லாம் சரியாகவே முடிந்ததைக் காண அவருக்கு ஒன்றுஞ்செப்பமுடியாதிருந்தது. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ

உதிர்ந்துபோகும் பழம்போல இருந்த தந்தையார் தனக்காகப் படுங் துன்பத்தைப் பார்த்திருக்க அவளால் முடியவில்லை.

அடிக்கடி சோர்வடைகிற தன் மகளைப்பார்த்துக் கிழவரும் தவித்தார். மாதவனைப்பற்றி வெளியில் விசாரித்துப்பார்த்தார். அவன் ஊரைவிட்டுப்போய் ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகிறதென்று மட்டுங் தெரியவந்தது. ‘இன்னும் எந்த ஊர்ப் பெண்களது ஜீவனை வாங்கப் போயிருக்கிறானா? ’ என்று தனக்குள்ளேயே பலதடவை சொல்லிக்கொண்டார். கல்யாணியை அழைத்து, “அம்மா! ஏன் இத்தனை விசாரப்பட்டு வருந்துகிறாய்? அவனுடைய சபாவத்தை நீயே நன்கு கண்ணவிட்டாய். ஊரைவிட்டுப் போனவன் இத்தனைக்கும் ஒருக்கால் உன்னை நினைத்திருப்பானென்று கருதுகிறாயா? எங்கேயோ போயிருந்து வலை விசுகிறுண்போலிருக்கிறது. எத்தனையோ கோஸ்வரர்கள்—நல்லவர்கள்—உன்னைக் கேட்கிறார்கள். அது எங்கள் செல்வப் பெருக்கைக் கருதித்தான் என்று நீ நினையாதே. உன் குணமும் அழகும் அமிருதம்போல உலகத்தில் கிடைக்கக்கூடியனவல்ல. உனது எண்ணத்தை இனி மாற்றித்தானுகவேண்டும். கமலமணியோடும் அவன் எவ்வளவு கலந்து பழகினான். அதுவும் ஊராறிந்த கதை தானே. அவனுக்குக் கல்யாண ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெறுகின்றன. அவள்தான் இந்த உலகத்துக்குச் சரியானவள். உலகத்தில் வாழுவேண்டுமானால் அவளைப்போலத்தான் நீயும் இருக்கவேண்டும்’’ என்று சொன்னார்.

“அப்பா! கடவுள் எங்களைக் கடுமையாகச் சோதிக்கிறார். இடிந்துபோன என்மனத்தில் உங்கள் வார்த்தைகள் இவ்வளவு தூரம் உறுத்துகின்றனவென்று என்னுற் சொல்லமுடியவில்லை. என்னை அவர் மறந்தும் இருக்கலாம். ஆனால் நான் எப்படி மாறமுடியும். எப்பொழுதோ என் சரீரத்தை அவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டேன். இத்தனை நாளும் பொறுத்துவிட்டார்கள். எனது இருட்டுக்காலம் கெதியில் விடிந்துவிடும். கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள்” என்று கல்யாணி வேண்டினார்.

கல்யாணியின் வார்த்தைகளைத் தட்டிக்கழித்துவிட அவரால் முடியவில்லை. ஆனால் அவள் வாழுமால் அழுதுகொண்டிருப்பதையும் பார்க்க முடியாதிருந்தது. ஒன்றாக செய்யமுடியாது பாடுதவித்தார்.

கமலமணியின் விவாகம் பெரிதாக நடந்தது. ‘மாதவனே எல்லாவற்றையும் நின்று நடத்தினான். மாப்பிள்ளையும் அவனுக்கு வேண்டிய சினேகிதன்தானும்’ என்று ஜனங்கள் சொன்னார்கள். “கல்யாணீ! அவன் உனக்குமொரு புருஷனைத் தேடிக்கொண்டு தான் வருவான்போலிருக்கிறது” என்று சொல்லிப் பாடு சிரித் தார். அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு வெறி கலந்திருந்தது. இதற்குக் கல்யாணி ஒன்றான் சொல்லாமலே நின்றான்.

கமலமணியின் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு ஒருநாள், பொழுதும் விடிந்து வெகுநேரமாகிவிட்டது. கிழவரும் கல்யாணியும் படுக் கையை விட்டு எழும்பவில்லை. கமலமணியும் மாப்பிள்ளையும் பாடு வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். மாதவனும் பின்னாலேதான் வந்தான். கமலமணி நேரே கல்யாணி படுத்திருந்த அறைக்குள்ளே போனாள். எதிர் பாராதபடி அவள் வருவதைக்கண்ட கல்யாணி மிரண்டுபோனான். அதனால் ஒன்றுமே பேசாது எழுந்து படுக் கையில் இருந்தாள். அவளது பரிதாபமான தோற்றுத்தைக் கண்டு கமலமணி கலங்கினாள். அவள் கல்யாணியின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, “அம்மா! தங்கள் பிரபு கொஞ்சமும் பிழையில்லாதவர். எனது வாழ்வைப் பிரகாசிக்கச் செய்தவரும் அவர்தான். எனக்காகத்தான் வெளியிருக்குச் சென்று கஷ்டப்பட்டார். ஊரார்க்கைதைகளை நம்பவேண்டாம். எல்லாவற்றையும் மன்னித்துவிடுக்கள்” என்று நமஸ்கரித்தாள். அப்பொழுதுதான் மாதவனும் உள்ளே நுழைந்தான்.

கல்யாணி உடனே எழுந்துவிட்டாள். ஆனால் திரும்பினின்று விம்மி விம்மி அழுதாள். “கல்யாணீ! உன்னை ஏங்கி உருகும் படி செய்த இந்தப்பாவியை உன் இஷ்டப்படியே தண்டித்துக் கொள்” என்று சொல்வதுபோல மாதவன் தலைவனங்கி நின்றான்.

உயிர் எங்கே? உடல் எங்கே?

ஸ்ரீ க. சிதம்பரப்பின்னோ அவர்கள்

ஆசிரியர், சாவகச்சேரி.

காலம் இளவேணில். ஆகாயமெல்லாம் ஒரே வெண்மையாகத் தங்குதடையின்றிச் சூரியன் தன் கிரணங்களை நீட்டி கிண்றன. களங்கமற்ற பகற்காலம். தென்றல் சில்லென்று வீசுகிண்றது. தெற்கே கடல் குழ்மாளம் கொட்டுகிறது. வடக்கே எக்கர் நுண்மணல். இடைநிலம் நீண்டகன்று பரந்த வெளி. சித்திரை பத்துப்பன்னிரண்டு இருக்கும். புற்கள் பசுமையாய் அடர்ந்தோங்கிப் புஷ்பித்திருக்கின்றன. இவ்வாறு என்றும் செழுமையும் பசுமையும் நீங்காப் பசுந்தரை அக்கடற்கரை.

வெளியின் நாப்பன் தன் நிழல்தரும் ஓர் ஆல் சாகோப சாகையாய்ப் பரந்தோங்கி வளர்ந்திருக்கின்றது. அதுத்தோர் களைத்தோர் எல்லோர்க்கும் ஆறுதல் சொல்லக்கூடியது அவ்ஆல். செல்வோர் வருவோர் எல்லோர்க்கும் செல்விடமாயுள்ளதும் அது. வெயிற் காலத்தில் அவ்வாலைக் காண்போர் கற்பகதரு அதுதானே என்று ஐயுறுவர். மழைகாலத்தில் அதன் அருமை பல்லோர்க்கு விளங்காது. உப்பில்லாவிட்டாலன்றே உப்பினருமை தெரியும். இவ்வித அருமையையுடையது அந்த ஆல். அதன்பக்கல் ஓர் அருஞ் சனை உண்டு. நீர் முத்துப்போன் றிருக்கும். ‘கடல் பெரிது மண்ணீருமாகாது அதனருகே சிற்றாறல் உண்ணீருமாகினி’ மல்லவா? இதற்கோர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு அச் சனை.

வெளியின் சுற்றுடலெல்லாம் இடையர் சேரி. காலை பத்து மணிக்கெல்லாம் இடைச் சிறுவர்கள் மங்கைகளை வெளிக்குக் கொண்டுவந்து விடுவர். ஆலங் கொப்புகளிற் ரெங்குவன மாட்டுக்காரப் பையன்களின் சோற்றுப் பெட்டிகள். வரிசை வரிசையாகப் பார்வைக்கு அழகாக இருக்கும். இடைச் சிறுவர்கள் பகலில் அவ் ஆலைத் தங்குடி என்று வாழ்வர். மங்கைகள் வெளி யைத் தங்குடி என்று வாழும். மாடு மேய்ப்பதில் அவர்கட்கு ஒருவித அலுப்புமில்லை. வெளிக்கு வந்துவிட்டால் அவர்களை லோரும் இராசா வீட்டுப் பிள்ளைகள் போலத்தான். மாட்டுக்

காரப் பையன்கள் ஒருவர் இருவரல்லர். ஐம்பது அறுபதுவரை இருப்பர்.

ஆவின்கீழெல்லாம் ஒரே ஆரவாரமாயிருக்கும். ஓர்பாற் சங்கீதக் கச்சேரி. மேளச்சமா ஓர்பக்கம். உடுக்கைகள் அடித் துப் பாடி ஆடும் ஆட்டங்கள் ஓர்பக்கம். கைப்பந்து கால்பந்து முதலிய மேல்நாட்டு விளையாட்டுக்கள் ஓர்பக்கம். ஓர்பக்கம் கிளித் தட்டு முதலிய கீழ்நாட்டு விளையாட்டுக்கள். கோலாட்டம் கீலாட்ட மெல்லாம் நடக்கும். சண்டை சச்சரவுமாத்திரம் இல்லையென ஸாம். அழப்பம் குழப்பம் விட அவர்களுக்கு அடியோடே தெரி யாது. இடைச் சிறுவர்களாயினும் குணசீலர்கள். ஆவின்மேல் ஆரவாரிப்பன பலவினப் பட்சிசாலங்கள்.

இன்றைக்கு ஒரு சிறந்த நாடகம் நடிக்கப்போகிறார்கள். முதனாளே இன்ன நாடகம் என யோசித்தாயிற்று. சங்கேதப் படி சுப்பிற்கோடு வைத்து நடத்துவது இன்றையது. (சமீ பத்தில் சுப்பிற்கோட்டில் நடந்த ஒரு வழக்கில் சம்பந்தப் பட்டவன் இவர்களுள்ளாருவன். அவன்தான் இதைத் தொடங்கி யிருக்கவேண்டும்.) வழக்குக்காகிய பலவித எத்தனங்களும் ஆயின. நீதவான், அப்புக்காத்து, வழக்காளி, எதிரி, சேவகன், சாட்சி கள், யூரிமார், முதலியார், முதலியோர் யார்யார் என்பது முதனாளே தெரிந்தாயிற்று. காலை பதினெடு மணியளவில் எல்லா ரும் வந்து சேருகின்றனர்.

கோட்டுச் சேவகன் முன்னமேயே பையன்களின் ஏருக் கடகங்களை அடுக்கி நீதவானின் மேசையைத் தயாரித்தான். இரு கடகங்களை ஒன்றனமேலான்று கவிழ்த்து நீதவானின் நீதாசனம் ஆக்கினான். மை, பேளை, கடதாசிகளொல்லாம் ஆயத்த மாக மேசைமேல் வைக்கப்பட்டன. யூரி, அப்புக்காத்து, பிறக் கிராசிமாருக்கெல்லாம் இவ்வாறே மேசை கதிரைகள் தயாரிக் கப்பட்டன. காவோலையிற் கட்டிய ‘பங்கா’வுமொன்று ஆவின் மேற் ரெங்கவிடப்பட்டது. எல்லாம் இவ்வாறே தயார் செய் யப்பட்டன. நீதவான் வரமுன்னமேயே வழக்காளி, எதிரி சாட் சிக்காரர் எல்லோரும் தங்கள் வழக்குகளை ஆயத்தஞ் செய் கின்றனர். வழக்குப் பார்க்கப் பலர் வந்துசேருகின்றனர். எங்கும் ஒரே ஆரவாரமாயிருக்கின்றது. இதற்கென்றே, தேநீர்க் கடையுமொன்று பக்கத்தில் வந்துவிட்டது.

பதினெடுமணி நாற்பத்தைந்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் நீத வான் வருகிறார். தனக்குரிய இடத்தில் உட்காருகிறார். எங்கும் அமைதி நிலவுகின்றது. பறவைகள்கூடச் சத்தமிடாது ஆலங்கொப்புகளிற் சித்திரப் பாவைபோல் அசையாதிருக்கின்றன.

சட்டப் புஸ்தகங்களைல்லாம் சேவகனாற் கொண்டுவரப்பட்டன. வழக்கு ஆரம்பமானது. சில வழக்குகள் கூப்பிட்டுத் தவணை போடப்பட்டன. ஈற்றில் சோமன் வைரவன் என்பவனின் தொட்டத்திலிருந்த ஒன்றை, வீமன் நாராயணன் கொன்ற தாக ஏற்பட்ட வழக்கு விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. விளக்கம் நாலுமணிவரை நடந்தது. எதிரி தான் கொன்றதை ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால் குற்றவாளி என்பதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. குறுக்கு விசாரணைகள் பல நிகழ்ந்தன. எதிரி பயப்படவுமில்லை, சோரவுமில்லை. பிடிவாதமாய்த் தான் சுற்றவாளி என்றான். ஐயோ, பாவம்! பின் வருவதைக்கூட யோசியாமல் நீதவாணிக்கூட ஏழனஞ் செய்யத் தொடங்கிவிட்டான். இவன்தான் சமீபத்திற் சுப்பிறீங்கோட்டில் நிகழ்ந்த வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவனும், இந்நாடகத்தைத் தொடங்கிய வனும். எல்லாம் விளையாட்டுத்தானே என்பது அவன் என்னம். ஈற்றில் தீர்ப்பு யூரிமாரின் ஆலோசனைக்கு விடப்பட்டது. யூரிமார் நெடுநேரம் சட்டப் புத்தகங்களையும் புரட்டித் தர்க்கித்தனர். ஈற்றில் இவன் உண்மையாய்க் கொலை செய்தமையாலும் நீதவாணை ஏழனஞ் செய்தமையாலும் இவனுக்குக் கொலையே தண்டனை என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

உடனே நீதவானுக்கு முகங்கூடக் கறுத்துவிட்டது. நீண்ட ஆலோசனை செய்தார். கொலைத் தீர்ப்பையே தன் தீர்ப்புமாக்கினார். கறுப்புடை அணிந்து மேசைக்குக்கிட்ட வந்து பேஜையை எடுத்து, “எதிரி பாரதாரமான கொலையைச் செய்தமையால் அவனுக்கு ஒருவித மன்னிப்புங் கொடுக்க யூரிமார் சம்மதிக்க வில்லை. ஆதலால் மரணதண்டனையே விதிக்கப்படுகிறது. மாலை ஆறுமணிக்கெல்லாம் இவ்வாவிபன் இவ்வாவின் தென்பக்கமுள்ள பெரிய கொப்பில் தூக்கப்படுவான்” என்றெழுதி உடனே பேஜையைக் குற்றி முரித்துவிட்டுச் சபையோருக்கு வாசித்துக்காட்டினார். அத்துடன் கோடு கலைந்தது.

ஜிந்துமணிக்கெல்லாம் தூக்குக்கு ஆயத்தஞ் செய்யப்படுகிறது. ஆலங்கொம்பிற் கயிறு ஒன்று தொங்க விடப்பட்டது. கடகங்களை ஒன்றன்மேல் ஒன்று கவிழ்த்து அதன்மேல் நாராயணன் நிறுத்தப்பட்டான். தூங்கிய கயிறு கழுத்தில் மாட்டப்பெற்றது. கொலைசெய்யும் சேவகன் ஒன்றல்ல மூன்று மணிக்கூடுகளை அவதானித்தவண்ணம் நிற்கின்றன. ஆறு மணிக்கு ஐந்து நிமிஷம் இருக்கையில் “நீ நின் குலதேவதையை நினை. உனக்கு மரணம் சம்பவிக்கப்போகின்றது” என்று சொன்னான். சொல்லிய சற்றுநேரத்தாற் சேவகன் கடகங்களை இழுத்துவிட்டான். படக்கென்ற சப்தங் கேட்டது. முடிசுத் தெறித்த சப்தமாயிருக்கவேண்டும். உடல் ஆலங்கொப்பிற்றுன் தூங்குகிறது. ஆனால் உயிர் யமன் கையிலாய்விட்டது.

எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர். அல்லோல கல்லோலமாய் எல்லோரும் ஓடுகின்றனர். பொவிஸ் உத்தியோகத்தருக்குக்கூடச் சிலர் அறிவித்துவிட்டனர். பொவிஸ் உத்தியோகத்தர் உடனே வருகின்றனர். ஆவலுடன் ஆலங்கொப்பைப் பார்க்கின்றனர். கயிறு மாத்திரம் தொங்கியது. எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் தேடுகின்றனர். பொவிஸ் உத்தியோகத்தர் பலவாறு ஆராய்ச்சி செய்கின்றனர். சற்று நேரத்தால் நாராயணன் வருகின்றன. உடலில் ஒருவித இடையூறுகளுங் காணப்படவில்லை. எல்லோரும் பெரும் இறும்புதெய்துகின்றனர். ஆனால் நாராயணன் ஒன்றும் அறியாதவன்போல நடிக்கின்றன. பொவிஸ் உத்தியோகத்தர் வெட்கமடைகின்றனர். இந்த நாராயணன் யாராயிருக்கவேண்டுமென்பது உங்கள் எண்ணாம். ஆயர்பாடியில் வளர்ந்த கோபாலனுயிருக்கவேண்டு மென்பது என து எண்ணாம்.

இன்பவதி

[ஒரு வண்ணிநாட்டுக் கதை]

“சிவன்”

(முற்றேர்டா)

IV

“இன்று பதின்மூன்றாம் நாள். இன்றையும் கழித்துவிட்டால் இனிப் பயமில்லை. இந்த ஊரில் வரும் எந்த ரோகத்திலும் சுவாதங் தொடாமலில்லை. அரசாட்சியாராவது இவ்வருத்தத்தின் காரணத்தை ஆராய்கிறார்களில்லை. இத்தேசத்தில் திடீரென்று உண்டாகும் குளிரும் உஷ்ணமூந்தான் இதற்குக் காரணம்” என்றார் சந்திரசேகர முதலியார். “என்ன! ஒரு வகையாக இருக்கிறது முச்சு!” என்று சிதம்பரி சொல்ல, முதலியார் உடனே வைத்தியரை யழைக்க, அவர் வந்து மருந்து கொடுத்தற்கு அனுபானஞ் சில சம்பாதிக்கும்படி சொன்னார். வருத்தமாயிருந்த காராள முதலியார் “எனக்கு இன்றைக்கு யாதொரு மருந்தும் வேண்டாம். சீவன் இருந்தால் நாளைக்குப் பார்ப்போம். திருவாசகத்தை எனக்குக் கேட்கத்தக்கதாக இன்பவதி படிக்கட்டும். வேறு ஒருவரும் என்னைத் தொந்தரை செய்யவேண்டாம்” என்றார். இன்பவதி திருவாசகப் புத்தகத்துடன். வரக் காராள முதலியார் பக்கத்தில் இருந்தி அழுத் தொடங்கினார். இன்பவதியும் அழுதாள். பின்பு முதலியார் ஒருவாறு தேறி, “மகளே! உனக்கு எவ்வளவு கவலை வந்தாலும் தைரியத்தைக் கைவிட்டுக் கவலைக்கு இடங்கொடாதே. நாம் பிறந்தது முற்சென்மங்களிற் செய்த புண்ணிய பாவப் பலன்களை அனுபவிக்கத்தான் என்பது உனக்குத் தெரியும். இனி வாசி” என்றார். இன்பவதி திருவாசகத்தைப் படிக்க, கேட்ட காராளமுதலியாருடைய முகம் மலர்ந்தது. வைத்தியரும் பிறருந்தாரத்தில் சின்று முதலியாருடைய முகத்தைப் பார்த்து ‘வியாதி முறிந்து விட்டது’ என்றார்கள். சூரியன் மறைந்து மாலைப்பொழுதாயிற்று. இன்பவதி சந்தியாவந்தனம் செய்து போசனம் செய்து விட்டுத் திரும்பவும் வந்து திருவாசகம் படிக்கலானாள். இன்பவதி படிப்பதைக் கேட்டபதிலேயே எல்லார் மனமும் பதிந்திருந்தன.

“அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மனியே

அன்பினில் விளைந்த ஆரமுடே

பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்

புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்

செம்மையே யாய சிவபுதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுங் தருளவ தினியே.”

என்னுங் திருவாசகத்தை இரண்டுமுறை படித்தாள் இன்பவதி. எதற்காக இரண்டுமுறை படித்தாள் என்று சிதம்பரியார் எழுந்து போய்ப் பார்க்க வருத்தக்காரனுடைய முகம் சிறிது விகாரமாயிருந்தது. உடனே எல்லாரும் போய்ப் பார்த்தார்கள். கைகள் சிரசின் மேற் கூப்பியபடியே காராளமுதலியார் இறந்திருக்கக் கண்டார்கள். மறுநாள் அவருடைய அபரக்கிரியைகள் வெகு சிறப்பாக நடந்தன.

மரணசாதன உறுதி எழுதினவர் இறந்து எட்டு நாட்களுள் கோர்ட்டில் முத்திரை ஒட்டிப் பெலப்பித்தல் அக்காலத்தே ஏற்பட்டு விட்டது. இவர்கள் சாலீட்டிட்டிர் கவலையினால் பராமுகமாய் இருந்து விட்டு எட்டாம் நாள் முதலியார் ‘பிறக்கிரா’-சி வீட்டுக்கும், சிவானாந்தம் கோட்டுக்கும் போனார்கள். சிவானாந்தம் கோட்டுச் சக்கிடுத்தாரைக் கண்டு “குமாரபுரம் முதலியார் உறுதி பெலப்பிக்க வந்திருப்பதாக உங்களுக்குத் தெரிவிக்கச் சொன்னார்” என்றார்.

“நீதானு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவருக்குத் கணக்கப்பிள்ளையாக வந்திருப்பவன்?

“ஆம்.”

“உனக்கென்ன தருகிறார்கள்?”

“எல்லாரும் சம்பளம் என்ன வென்று தான் கேட்கிறார்கள். ஆனால் நான் அதை இன்னும் ஒழுங்குபண்ணவில்லை.”

“சரி, போய் அங்கே விருந்தையில் நில். முதலியார் வரட்டும்.” சிறிது நேரத்தில் முதலியாரும் அங்கே வந்தார். நீதிபதி எங்கே என்று விசாரித்தபோது, காட்டில் யானை ஒன்று வந்து நிற்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டு அவர் போய்விட்டார் என்று அறிந்தார்கள். பின்பு சக்கிடுத்தாரிடம் உறுதியைக் காண்பிக்க, அவர் “நாளைக்குப் பெலப்பிக்கலாம்” என்றார். அதற்கு 25 ரூபா முத்திரை வேண்டியிருந்ததால், முதலியார் காசைக் கொடுத்துச் சிவானாந்தத்தைப் போய் வாங்கிவரும் படி அனுப்பினார். சிவானாந்தும் சக்சேரிக்குப்போய்ச் சிருப்பரை விசாரிக்க, அவர் குத்தில் உப்பு நிறுப்பித்துக்கொண்டு நின்றதால் மறு நாள் வாங்கலாமென்று திரும்பிவந்து சொல்ல, இருவரும் தாங்கள் தங்கி நிற்கும் வாடிவீட்டிற்குப் போயினர். நிற்க.

குமாரபுரத்தில் ஒரு சிறு சந்தை பிற்பகலில் கூடுவதுண்டு. அதற்கு மூல்லைத்தீவினின்றும் வியாபாரத்திற்காகப் பெண்கள் போவது

வழக்கம். அவர்களுள் ஒருத்தி முதலியார்வீட்டிற்குப் போன்போது இன்பவதி உடல்மெலின்து இருந்ததைப் பார்த்து “ஏதோ சுகமில்லையோ, மகளே ?” என்று விசாரிக்கச் சுந்தரி “ கொஞ்சம் சுகமில்லைத்தான் ” என்றார். இப் பெண்கள் சந்தை கலைந்து மூல்லைத்தீவுக்குத் திரும்பி வரும்போது, கோளாறு என்னும் ஒருவர் அவர்களிடம் வெற்றிலை பாக்குவாங்கிப் போடுகையில் இன்பவதிக்குச் சுகமில்லை யென்பதைக் கேள்விப்பட்டார். கோளாறு மூல்லைத்தீவைச் சேர்ந்தவுடன் முதலியாருடைய வாடிவீட்டிற்குப் போய், “ உங்கள் குழந்தைக்கு ஏதோ சுகமில்லையா ? ” என்றார். முதலியார் திகைத்துப்போனார். உடனே தாம் குமாரபுரத் திற்குப் போவதாயும், பெட்டி முதலியவைகளை வைத்துக்கொண்டு சிவானந்தத்தை வாடிவீட்டில் நிற்கும்படியும் சொல்லிவிட்டுக் குமாரபுரத்திற்கு வேலைக்காரணையுங் கூட்டிக்கொண்டு போனார். சிவானந்த மும் விசனந்தோடு படுக்கையிற் கிடந்து பலவாறுக் யோசனைசெய்கையில் அவரது இடக்கண் துடித்தது. போய் ஒருக்காற் பார்த்துவரலா மென்று விணைத்தார். அவ்வெண்ணம் பலமாய் மனத்திற் பதிய, உடனே கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு குமாரபுரத்திற்கு நடந்துபோனார். அங்கே முதலியார் வீட்டுத் தலைக்கடைவாயிற் கதவுகள் அடைப்பட்டிருந்ததான், பெண்கள் இருக்கும் பக்கத்தைச் சார்ந்த வடக்குப்புற மதிற் கதவை அணுகினார்.

இன்பவதியின் சுகவீனத்தைப்பற்றி வாசகர்கள் தெரிந்திருப்பார்கள் எனினும் இன்று அச்சுக்கலீனம் உரத்தது. உண்மை எங்வனமெனில், அன்று வந்த “அமிர்தவசனி”ப் பத்திரிகையில் காராள முதலியாரின் தேகவியோகத்தைப்பற்றி சிவானந்தம் ஒரு கடிதம் எழுதி யிருந்தார். அக்கடிதத்தின் சொற்பொலிவும் பொருள்நயமும் இன்பவதியிடைய மனத்தில் நன்கு பதிந்து பெரியதோர் இன்பச் சுழலை உண்டுபண்ணின. இவருடன் நான் ஒருமுறை பேசினாலோ ! என அவாற்றுள். அப் பத்திரிகையிலுள்ள எனைய கடிதங்களையும் பார்த்தாள். அவற்றை வாசிக்க மனம் வரவில்லை. அவை சாரமற்ற வீண் அலட்டாகத் தோன்றின. “கற்றுரைக் கற்றுரே காமுறவர்” என்றவாறு இன்பவதிக்குச் சிவானந்தத்தில் அத்துணை அன்பு உதித்தது நூதனமன்று. இன்பவதி அக்கடிதத்தை நெடுநேரமாக வைத்து வாசித்ததைச் சுந்தரியும் சுற்றுப் படித்தவளாதவின் மட்டிட்டுக்கொண்டாள். பொழுது அஸ்தமித்தும் இன்பவதி அனுட்டானம் செய்யச் செல்லாது இருந்து விட்டாள்.

கந்தரி : “ என் இன்னும் அனுட்டானம் செய்யவில்லை ? ”

“ செய்வோம்.”

“அக்டித்ததை வெட்டியெடுத்து ஒரு பலகையில் ஓட்டிச் சுவரில் தூக்கி வைத்துக்கொள்.”

“என்?”

“ஏதோ விசேஷமென்றுதானே 10 மணி தொடங்கி அதனை வைத்துக்கொண்டு பாராட்டுகிறோம்?”

“பாராட்டவேண்டியதைப் பாராட்டவேண்டியதுதான்.”

“சந்தித்துப்போனால் நிலத்தில் விடமாட்டாய்போல் தோற்றுகிறது?”

“என்ன சந்தித்தால்?”

“உன் மனத்தில் என்னின அதான்.”

“நான் ஒன்றும் எண்ணவில்லை.”

“ஒன்றும் எண்ணவிட்டால் என் பொழுது போனதுங் தெரியவில்லை?” இதற்கிடையில் தாய் வர, இன்பவதி எழுங்கு சந்தியாவங்தன அறைக்குட் போய்விட்டாள்.

அன்றிரவு வழக்கம்போல் இன்பவதியும் சுந்தரியும் படுக்கையறையில் தங்கள் தங்கள் படுக்கையை அடைந்தார்கள். விளக்கும் அணைக்கப்பட்டது. இன்பவதிக்குப் படுக்கை சுகப்படாததுபோல் நித்திரை வரவில்லை. படுக்கையில் நெடுகப் புரண்டதனால் கட்டில் ஒசைப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. இவ்வோசையைக் கேட்கச் சுந்தரிக்கும் தூக்கம் வரவில்லை, நித்திரையின்றி இன்பவதியின் நிலைமையைப்பற்றி யோசித்துக்கொண்டே கிடந்தாள். இரண்டுமணி அடித்தது. இன்பவதி எழுங்கு விளக்கைக் கொளுத்தி ‘அமர்த்வசனி’ப் பத்திரிகையை எடுத்தாள். சுந்தரியும் எழுங்கு “என் அம்மா, இன்பவதி! உனக்கு நித்திரை வரவில்லை? உனக்கு ஆகவேண்டியதைச் சொல். நான் செய்கிறேன். என் எனக்கு ஒளிக்கிறோம்? என்னைக்காட்டிலும் உனக்கு நம்பிக்கையான வர்கள் எவ்வேறும் உண்டா? நான் உன்னுடன் படித்து, உன்னுடன் வளர்ந்து, உன்னுடைய சோற்றையுண்டு பத்து வருடங்களாக உன்னுடன் இருக்கிறேனே! நான் இதுவரையில் உன்னுடைய மனத்துக்கு விழோதமாக ஏதுஞ் செய்ததுண்டா; உன்மையை எனக்குச் சொல்லமாட்டாயா?” என்று கெஞ்சுதலாகச் சொன்னார்.

“இல்லை, சுந்தரி! இங்காட்களில் என் மனம் ஒருவகையாய்த்தான் இருக்கிறது. நான் என்ன செய்கிறது? நித்திரை வருகிறதில்லை.”

“மூளையில் இரத்தோட்டு அதிகப்பட்டால் நித்திரை வராதென்றும், யோசனை செய்தால் மூளைக்கு இரத்தோட்டு அதிகப்படும் என்றும் நீயே முன்னெருமுறை வாசித்தாய். அந்த யோசனைகள் என்ன? எனக்குச் சொல்லமாட்டாயா?”

“அன்று அந்தக் குறத்தி என் மனத்தை ஒருவகையாய்ப் பழுதாக்கிவிட்டாள். வா, எங்கள் பிள்ளையாருக்குத் தேங்காயடித்து என மன எண்ணம் நிறைவேறுமோ, நிறைவேறுதோ என்று பார்ப்போம். கற்பூரம் இங்கேயிருக்கிறது. தேங்காய் ஏடுத்துக்கொண்டு வா. நான் கைகால் முகம் சுத்திபண்ணுகிறேன்.”

அன்று சித்திராபூரனை. ஆகாயம் நிர்மலமாய் இருந்தது. இளங்தென்றலானது நறுமலர்களின் வாசனையைச் சுமங்குகொண்டு ‘ஜில்’ என்று வீசும் ஒரையல்லது வேறொரு சத்தமுமில்லை. “பாவினையள்ளித் தெளித்ததாமென” எறித்த நிலவை நோக்கி, சுந்தரி “இங்கிலவிற்கு நிகர் என்ன ?” என்று சொல்லிக்கொண்டு மதிற் கதவைத் திறந்தாள். அங்கு யாரோ நிற்பதைக்கண்டு பயந்தவளாய் “யாரங்கே ?” என்றாள்.

“அது நான்.”

சுந்தரி சற்றுத் தேறினவளாய் உற்றுப்பார்த்தாள். நின்றவர் சிவானந்தம் என அறிந்தாள். பின்பு கிட்டப்போய், “இங்கோம் இங்கே என் வந்தீர்கள்?” என்றாள்.

“எதோ சுகமில்லை என்று.....”

இன்பவதி : “அப்புவும் அப்படித்தான் கேள்விப்பட்டாராம்.”

“என்ன சுகவீனம்?”

குந்தீரி : “வயதுக்குரிய சுகவீனந்தான்.”

சீவா : “அப்படிச் சுகவீனமுள்ளவர்களை இவ்விடத்தில் இங்கே ரத்தில் கொண்டுவந்தால் வருத்தம் அசாத்தியமாகிவிடுமே!”

குந்தீரி : “வைத்தியர் காலமும் இடமும் அறிந்துவந்தால் அசாத்தியமும் சாத்தியமாகிவிடும்.”

சிவானந்தம் இதைக்கேட்டுத் தலை கவிழ்ந்துநின்றார். உடல் முழுவதும் வியர்வும் நடுக்கமும் உண்டாக இன்பவதி அப்படியே நிலத்தில் இருந்து விட்டாள். சுந்தரி குனிந்து அவள் கையைப் பிடித்துப் பார்த்துச் சூடும் வியர்வையும் இருக்கக்கண்டு வியர்வையைத் தடைத்து விசிறினாள். அவற்றைக் கண்ட சிவானந்தம், “இங்கே விட்டிருக்கவேண்டாம், கூட்டிக்கொண்டு போங்கள். நானும் மூல்லைத்தீவுக்குப் போகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பிப்போனார். போகும்போது அவர் மனத்தில் பலபல யோசனைகள் தோற்றலாயின. “இவர்கள் இங்கோத்தில் இங்கு என் வந்தார்கள்? என்னைக் கண்டபோது மனமகிழ்ச்சியுற்றதாக இவர்கள் முகாரவிந்தங்கள் காட்டினவே! இன்பவதி

யின் கண்களில் கருணையும் உதடுகளில் புன்முறைவழும் காணப்பட்ட னவே! யான் ஒரு வார்த்தையேனும் இன்பவதியுடன் பேசவில்லையே! என்னை ஒரு கல்வெஞ்சன் என்றல்லவோ என்னுவான். ஆ! என்ன மதியீனம் செய்தேன்! இல்லை, உண்மை அன்புக்கு என்றும் அழிவில்லை!! ஒருக்கால், இன்பவதியின் பெற்றேர் இதனை அறியின் என்ன வாகும்? உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகஞ் செய்ததாகவன்றே முடியும்! ஆ, கடவுளே! தீனதயாபரா! இது உன் திருக்குத்து. இக்கட்டம் உன்னு சங்கற்பத்தால் நேர்ந்தது. உன் சித்தப்படியே எல்லாம் நடக்கும். இனி யான் இதில் ஒன்றும் முயற்சி செய்தல்கூடாது” என்று பலவாறு எண்ணிக்கொண்டே நடந்து மூல்லைத்தீவு சேர்ந்து வாழிவீட்டிற் போய்ப் படுத்துக்கொண்டார் சிவானந்தம். (தொடரும்)

புத்தக விமர்சனம்

BHAGAVAD GITA — An Introductory Study: By Sri K. Navaratnam, Secretary, The Kalanilayam, Jaffna.

பகவத் கீதை—ஒரு முகவரைப் பறுவல் (ஆங்கிலத்தில்)
[ஆக்கியோன்: ஸ்ரீ க. வரத்தினம் அவர்கள், காரியதரிசி, கலாநிலையம். யாழ்ப்பாணம். வெளியீடு:- கலாநிலையம், யாழ்ப்பாணம். பக்கம் 95. விலை: ஒரு ரூபா.]

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயனார் இயற்றியருளிய உத்தாவேதமாகிய திருக்குறளின் பெருஞ்சிறப்பை, நல்கார் வேள்வியார் என்னும் கடைச்சங்ககாலப் பழந்தமிழ்ப் புலவர்,

“உப்பக்க நோக்கி உபகேகி தோள்மணந்தான்
 உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்க
 மாதானு பங்கி மறுவில் புலச்செங்காப்
 போதார் புனற்கூடற் கச்ச.”

என்னுஞ் செய்யுளால் வியந்து பாராட்டினார். கண்ணபிரான் எங்கனம் வடமதுரைக்கு ஆதாரமாய்ச் சிறந்தவரோ, அங்கனமே திருவள்ளுவரும் தமிழ் மதுரைக்கு ஆதாரமாகச் சிறந்தவர் என்றார். எனவே கண்ணபிரான் பகவத் கீதையை வடமொழியில் அருளிச்செய்து உலகை வாழ்வித்தது போல, திருவள்ளுவரும் தீநுக்குறைாத் தமிழில் அருளிச்செய்து உலகை வாழ்வித்தார் என்றாயிற்று. இதனால் திருக்குறள் போலப் பகவற் கீதையும் பொதுநால் என்பதும் வாழ்க்கையோடு நெருங்

இய தொடர்புடையது என்பதும் எல்லாரும் படித்துப் பயன் பெறத் தக்கது என்பதும் பெறப்படும்.

வடமொழியிலுள்ள இப் பகவத்கீதை பற்பல வேற்று மொழிகளில் எல்லாம் மொழிபெயிட்கப்பட்டு அவ்வும் மக்களாற் படிக்கப்படுவதென்பது. திருக்குறளுக்குப்போல, இதற்கும் அரேகம் உரைகள் உண்டு. தமிழில் செய்யுள் ரூபமாகவும் வசன ரூபமாகவும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் கொண்டது.

அத்தகைய பகவற் கீதை என்னும் முதனுவின் வரலாறும், அதன் தன்மையும், அதன் சாரமும் பயனும், அதனைப்பற்றி உலகநிந்த-பெரி யோரது அபிப்பிராயங்களும் என்னும் இவற்றையெல்லாம் முறைப் படத் தொகுத்து, ஆங்கிலத்தில் சிரிய தெள்ளிய வசன நடையில் ஏழுதி இந்நூலை வெளியிட்ட, கலாவிற்பன்னரும் கலாரவிகரும் ஆகிய ஸ்ரீ நவரத்தினம் அவர்களுக்கு ஆங்கில உயர்தரக்கல்வி பயிலும் மாணவருகளுக்கும் மிகக் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலங்கள் கற்ற எவரும் இந்நூலைப் படித்தலால் மிகக் பயன் பெறுவர் என்பது தின்னனம்.

நினைவுமஞ்சரி:—**இரண்டாம் பாகம்:** ஆசிரியர்: மகாமகோபாத்தி யாய டாக்டர் ஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள். பதிப்பாசிரியரும் கிடைக்கும் இடமும்: ஷீ ஜயரவர்கள் குமாரர் ஸ்ரீ எஸ். கலியாண சுந்தர ஜயர், ‘தியாகராஜ விலாசம்’, திருவேட்டுச்சுவரன் பேட்டை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை. பக்கம் 224. விலை 1½ ரூபா.

தமிழ்தாயின் அருந்தவப் புதல்வரும், தமிழுலகப் போசிரி யரும், தமிழ் நால்களை அச்சிடுதற்கு ஏற்ற தகைமையினரை “எண்ணின் அணிவிரல் முடக்கவொட்டா” து நின்று விளங்கினவரும், தமிழ்ப் பெருவள்ளாலுமாகிய காலஞ்சென்ற டாக்டர் ஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் காலத்துக்காலம் ‘கலைமகள்’ முதலிய பத்திரிகைகளுக்கும் ஆண்டுமலர்களுக்கும் விசேஷ வெளியீடுகளுக்கும் தாம் எழுதி உதவிய கட்டுரைகளையும், தாம் நிகழ்த்திய சில உபநியாசங்களையும் தொகுத்து “நான் கண்டதும் கேட்டதும்”, “புதியதும் பழையதும்” “நல்லுரைக் கோவை” முதலிய புத்தகங்களாக வெளியிட்டு வந்தார்கள். தமிழுலகம் அவற்றை வரவேற்றுப் படித்து இன்புற்றுப் பாராட்டி வரலாயிற்று. இந்த “நினைவுமஞ்சரி இரண்டாம் பாகமு” அவ்வரிசையிற் சேர்ந்த தாகும்; இருபத்தெந்தந்து கட்டுரைகள் கொண்டது; டாக்டர் ஜயரவர்கள் காலமானபின் அவர் குமாரர் ஸ்ரீ கலியாணசுந்தர ஜயரவர்களால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழுலகம் இதனைப் படித்து இன்புறவுதாக.

இந்துமத பாடசாலைப் பொங்கல் மலர்

சென்னையைச் சார்ந்த வாலாஜபாத் என்னும் ஊரில் இறைக்கு 26 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் (4-9-16இல்) ஏழைக்குழந்தை கள் இலவசமாகக் கல்வி பெறுதற்குரிய வசதிகளோடு ஒரு பாடசாலை தொடங்கப்பட்டது. மாணவர்க்கு நேரிய வாழ்க்கை முறையைத் தொழிற் கல்வி மூலமாகப் பயிற்றி அவர்களை மேனிலை எய்துவித்தலையே நோக்கமாகக் கொண்ட இந்த இந்துமத பாடசாலை இப்போது மிக்க வளர்ச்சி யுற்று உயர்தரப் பள்ளியாக விளங்குகின்றது. இதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றற்கு அமைந்தனவாக ஆக்கப்பட்டுப் பயன் தரும்,

வள்ளார் மாணவர் இல்லம்
திருவள்ளுவர் தொழிற்சாலை
ஞானசம்பந்தர் நூற் குழுமம்
வாகீசே இலவச இதழ் நிலையம்
மெய்கண்டார் மாணவர் கழுகம்
சுந்தரர் இசை அரங்கு
வீமன் விளையாட்டு வெற்றிப்படை

முதலாயின இப்பாடசாலையின் நல் உறுப்புக்களாம். இப் பொங்கல் மலர் என்பது இப்பாடசாலையின் 26-ஆம் ஆண்டு அறிக்கையாகும்; தைப்பொங்கல் தினத்து வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இப்பாடசாலை மேன் மேலும் உயர்ச்சி அடைவதாக. இதனைப்பற்றி மேலதிகமான விவரம் அறிய விரும்புவோர், பாடசாலையின் உயிர்போலிருந்து கைப்பொரு ணாயும் வாழ்நாளையும் இதற்கென் அர்ப்பணம் பண்ணித் தொண்டு புரீங்குவரும் ஸ்ரீ வா. தி. மாசிலாமணி முதலியார் (இந்துமத பாடசாலை, வாலாஜர்பாத், S. I. Ry. என்பது விலாசம்) அவர்களுக்கு எழுதி அறியலாம்.

ஆசிரியர் குறிப்புக்கள்

“என்னெட்டுக் கலைநிரம்பி ஏறி எங்கும் பரவிக் காருந்த இருளகற்றிக் கலாநிதி யாங்குழவி கண்ணும் உயிர்க்கவசமுமாயுக் கலந்து சிறந்திட”க் கலைப்பெருமாட்டியை வேண்டி, பழுத்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்த இருபெரும் புலவர்கள் கூறிய வாழ்ந்துரை “கலாநிதி” யோடும், அடிகள் அளித்த முன்னுரையாகிய ஆசிரியோடுக் கொற்றிய நம் ‘கலாநிதி’ முதல் ஆண்டுக்குரிய நான்கு கதிர்க்கற்றைகளீடும் பரப்பி நிலவுவது தமிழ்நாட்டின் பாக்கள் எல்லார்க்

கும் பெருமகிழ்வு தருவதாகும். சிறப்பாக, 'கலாநிதி' யைத் தொடங்கல் வேண்டும் என்றும் தனராமல் நடத்திவரவேண்டும் என்றும் ஊக்கப் படுத்தி ஆதரவளித்துவந்த 'கலாநிதி' அன்பார்களுக்கெல்லாம் இது மட்டற்ற மனமுகிழ்ச்சியைத் தரும் என்பதில் ஜயமின்று. பத்திரிகை நடத்துதல்காகிய சாதனங்கள் மிக அருசிய இக்கொடிய (காகிதப்) பஞ்சகாலத்திலும் இதனை விடாது நடத்துதல்குத் துணையாக நின்றது 'கலாநிதி' அபிமானிகளது அன்பு ஒன்றுமோயாகும். ஈழமண்டலத்திற்கு இத்தகைய பத்திரிகை இஃதொன்றுமே இஞ்சான்று உள்தாவது எல்லாருமறிந்தது. காகித விலையேற்றத்தை நோக்கிச் சில பத்திரிகைகள் நின்றுவிட்டன; சில தம் உருவுத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டன; பல தம் சந்தாத் தொகையை உயர்த்திக்கொண்டன. 'கலாநிதி' நின்று விடாதும், அதிகஞ் சுருங்காமலும், சந்தாவை உயர்த்தாமலும் முன் போல் நடையெறும். தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சிக்குக் கொழுப்பாக இருப்பவர் தமிழ் ஆசிரியர்களே. தமிழ்நாட்டு முன்னேற்றம் அவர் கையகத்த தென்பது. இத்தகைமை வாய்ந்த தமிழ் அன்பார்களது முழு அன்பையும் ஆதரவுடையும் பெற்றுள்ள நம் 'கலாநிதி' வரும் ஆண்டுகளிலும் குறைவின்றித் தமிழ் வானத்தில் உயர்ந்து ஒளிரும் என்பது எம் நம்பிக்கை.

சிறுவர்க்கேற்ற இலக்கியப் பாடல்கள் ஆச்சுவித்தற்காக, யாழிப் பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் அத்தகைய பாடல் இலக்கியப் பாடல்கள் ஆக்குபவர்களுக்கு நாலு பரிசில்கள் வழங்குவதாகச் சென்ற ஆண்டில் விளம்பரங்கு செய்தது. அவ்விளம்பரத்திற் கண்ட திட்டப்படி பன்னிரண்டுபேர்களிடையை, உரைகள், சிறு நாடகங்கள் என்பன இயற்றி அனுப்பி யிருந்தனர். அவை மூன்று மத்தியஸ்தர்களாற் பரிசிலை செய்யப்பட்டன. பாடல்களுள் தக்கன இவை தகாதன இவை எனவும் பரிசில் பெற்றிருக்கிறார்கள் இவர் இவர் எனவும் மத்தியஸ்தர்கள் அறிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். அம் முடிபுகள் விரைவில் வெளியிடப்படும்.

யா. ஆ. தி. பா. சங்கச் சார்பில் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கழகம் நடத்துதல் வேண்டும் எனச் சென்ற ஆண்டில் சங்கம் முடிவுசெய்து அங்கு அங்குமே 28-11-42 இல் இக்கழகம் நிறுவப் பட்டுக் காலத்துக்குக் காலம் கூடி, சில விடையங்களை ஆராய்ந்து வருகிறது. சாகித்திய சாத்திரம், தொல்காப்பியத்தில் மெய்ப்பாட்டியல் என்பன இப்போது ஆராயப்பட்டுவரும் விஷயங்களாகும். இக்கழகம் யாழிப்பாணத்தில் கலாநிலை மண்டபத்தில் சனிக்கிழமைகளிற் கூடுகின்றது.